

İKİ AYLIK SOSYALİST SİYASİ KÜLTÜR DERGİSİ FİYATI: 5 TL

KIZILCIK

Temmuz-Ağustos 2013 sayı: 55

HAZİRAN DİRENİŞİ

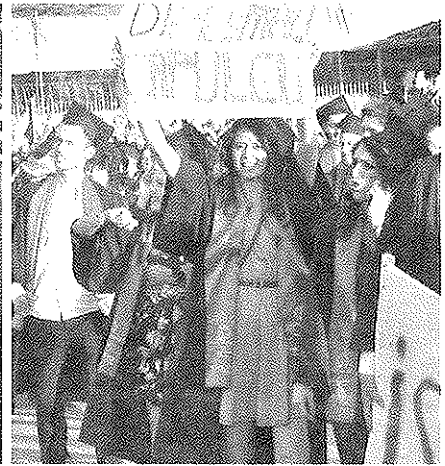
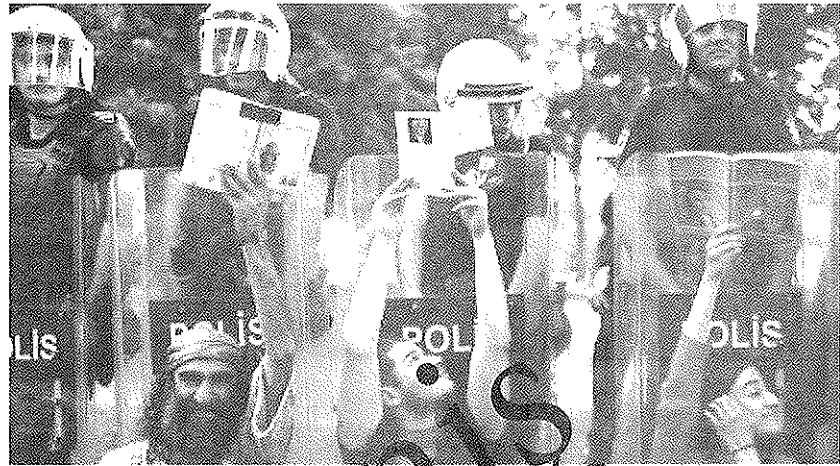
[2013] Türkiye

BİZ EKREM DAG'A
SOLUYLA GOL ATTIRDIN
SEN DE KIMSİN?
#DIRENBEŞİKTAŞ!

Delikanlım
İyi bak yıldızlara
onları belki bir d
göremezsın
Belki bir daha
yıldızların ışığında
Zollarını ufkular gibi a
göremezsın
Delikanlım! N.HİK

ÖNCE HER ŞEY
BİR GAZ BULUTUYDU,
SONRA HAYAT BAŞLADI!

-LILA "FAŞİST" GİBİ
BÖYLE "KEÇ" GİBİ
"TAYY" GİBİ BİRŞEY
Direnis
Haziran 2013

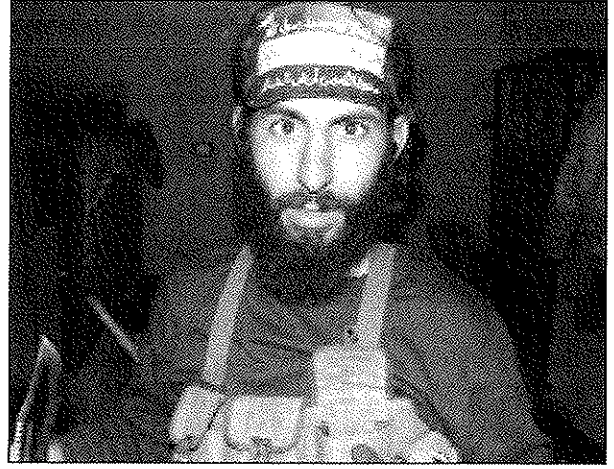
Polis
GÖZÜMÜZÜ
YASARTIYOK

Kapak ve iç sayfalarda:
Gezi Direnişi (Haziran 2013, Türkiye)

Büyük reis	3
Gezi Akiller gösterisini kenara itti	4
Diyanet de Gezi'deydi	5
Hayat ağacı.....	7
Dinerin ve siyaset düşmanlığı.....	10
Yalçın Yusifoğlu	
"Başbakan'ın adamları" ve "Faiz Lobisi".....	15
Hüseyin Hasançebi	
Gülmeyi ve direnişi bilen çocuklar geldi.....	19
Zafer Aydın	
Her yer Taksim, Her yer direniş.....	23
Beşar Esad'dan farkı ne?.....	27
Toma'yla ıslatılmamış kalabalıklar.....	31
İHD Gezi Parkı olayları raporu.....	39
Avrupa Parlamentosu kararı.....	42
Düzmece Alevi Açılımı 2	45
Lice-Savat'la dayanışma.....	47
Tahrir-Taksim-Tahrir.....	52
Kürt konferansları.....	57
Hepimiz Yhudiyiz, Ermeniyiz, Rumuz.....	70
Neşe Kavganın Musikisidir.....	71
Gezi sürecinde Tayyip Erdoğan Medyası.....	73
Direnşte kadınlar.....	74
Faiz lobilisi, Yahudi Diasporası vesaire.....	76
İleri demokrasi.....	7
ve Sözler.....	82
Yılmaz Hüroğlu	
Sporda iki fiyasko.....	95

Sahibi ve Sorumlu Yazışları Müdürü: Bülent Güner. İrtibat adresi: K. Karabekir Cad. 17/33 Erenköy-İST. Tel: 0 (216) 418 92 82 Fax: 0 (212) 245 48 13 Posta Çeki Hesap No: 1052647-Züleyha Nur. Türkiye İş Bank. hesap No:1025 3653554 Kızıl-cık e-posta: kizilcik2004@yahoo.com Yayın türü: Yaygın, Süreli, Türkçe İki Aylık Ulusal. Basım: Alioğlu Matbaacılık Basım Yayın ve Kağ. San. Tic. Ltd. Şti. Orta Mh. Fatih Rüştü Sok. No: 1-3A Bayrampaşa/İstanbul

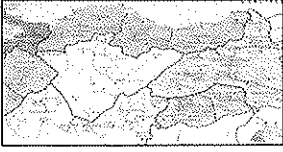
YALAN FIRTINASI

Sözde özgür Suriye ordusu (ÖSO) komutanı "general" Selim İdris adında biri konuşuyor (Yeni Şafak, 2 Haziran 2013): Batılı ülkelerin muhaliflere ağır silahlar vermemesi halinde devrim kaybedilir." "Devrim"in kaybedileceği anlaşıldığı için zaten ABD yönetimi YALAN üretimine hız verdi. Esat güçlerinin kimyasal silah kullandıklarına dair "ciddi emareler" keşfedilmiş! ABD yönetiminin ağzında "ciddi emareler" in ne olduğunu bütün dünya biliyor. Yalan fırtınası hız kazanıyor...

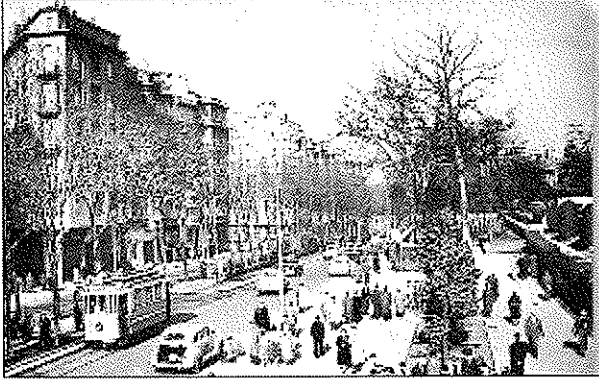

BİZDE OLSAYDI

Londra uçsuz bucaksız, yemyeşil parklarıyla meşhurdur. Hepsini yüz yıllardanberi Kraliyet ailesinin özel mülküdür ve gece gündüz herkese açıktır. Bugüne kadar gelmiş geçmiş tek bir İngiliz hükümeti bizim Cumhuriyet hükümetlerimizin kafasında olsaydı, İngiltere'de krallık çoktan lağvedilmiş olurdu!

TÜRKİYE

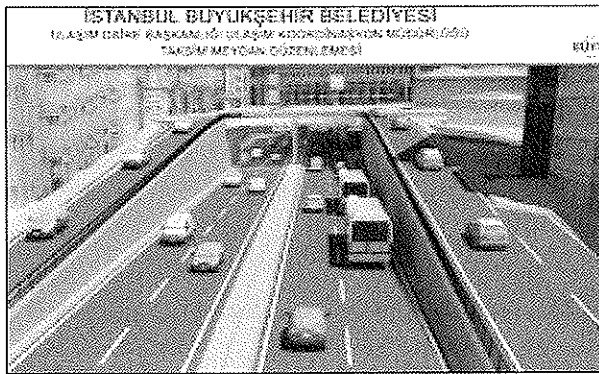

“İŞTE PAŞAM İSTANBUL!”

1950 genel seçimi kampanyasının son günü, 13 Mayıs 1950'de CHP Genel Başkanı ve Reisicumhur İsmet İnönü'yu Taksim meydanında toplanmış iki yüz bin kişi çığlımlar gibi alkışlıyordu. Paşa'nın hemen yanında duran İstanbul valisi, ünlü deli doktoru Fahrettin Kerim Gökay, Paşa'ya dönüp kalabalığı gösterdi. “İşte Paşam, İstanbul!” dedi.

İki gün sonra, Pazartesi günü, o insanlardan hemen hiç birinin Reisicumhur'un partisine oy vermemiş olduğu görüldü.

Şimdi o meydanı ehilleştirmek istiyorlar. Yola çıktılar bile. Taksim Meydanı yayalaştırılacakmış. Yani süper bir PİYASA yeri olacakmış!

NE SANDINIZ?

“İdeolojik!!!” diye avazları çıktığı kadar haykırıyorlar. İdeolojik, elbette. Ne sandınız? Yetmiş şu kadar yıl yaşamış ağacı söküp yerine dolduracağınız ÇİMENTO ve ASFALT da ideolojik!

KIZILCIK

Tepki

Adına “Haziran 2013 Direnişi” diyelim. Birden bire geldi. Temelinde bilinç ve plan yok, ama Recep Tayyip Erdoğan'a, onun her işe burnunu sokan tek adamlığına karşı duyulan ÖFKE, NEFRET, TİKSİNTİ gibi duyguların bütün versiyonları vardı. Bu nedenle tek ses verdi: “Yeter be artık!”

Kitlesel ve toplumsaldı, sınıfsal değildi. Korkusuzdu. Neşeliydi. “Özgürlük istiyor” gibiydi. Ama özgürlüğü ne yapacağım diye kendine sormamıştı.

Kritik nokta burasıdır. Haziran Direnişi'ne sormak için erkendir belki ama önünde-sonunda sorulacak soru şudur budur, çünkü özgürlük elle tutulabilir somut bir şeye özgürlüktür.

Direnin bu yaşamsal soruya verecek bir yanıtı bulunmadığı için işçi ve emekçilerde sınıfsal bir heyecan yaratamadı.

İstanbul Gezi Parkı'nda patlayan öfkeyi Anadolu illerine kim taşıdı? Bunun cevabı da önemlidir.

“Türkiye solu” taşıdı. Solun böyle bir kapasitesi yoktu elbette ama onun devlete ve hükümete duyduğu öfke ile kitlelerin, özellikle de kadınların ve gençlerin öfkesi bir noktada buluştuğu için böyle olabildi. CHP sahadan kaçtı ve tabanı CHP'den kaçabildiği oranda Direniş'e katıldı. Bu da gösterdi ki Türkiye solunun söylemesini bilirse eğer, söyleyecek sözü her zaman vardır.

Ulusalçılık nöbetine yakalanmış sol öbekler Direniş'e Türk bayrakları ile katıldılar, doğru da yaptılar ama Direniş'i “Cumhuriyet Mitingleri”ne dönüştürme hevesleri boşa çıkınca kaç balık yakaladıklarını saymaya başladılar.

BDP Direniş'e katılmadı. Erdoğan'ın yanında kaldı. “Barış sürecine zarar verecek” diye hesap yaptı. Direniş bu hesaba, içindeki ulusalçıları da yerin dibine sokacak bir basiretle cevap verdi. Taksim-Lice dayanışmasını yarattı. Anlaşıldı ki, BDP “Kürt çapı”nda olmayı aşır “Türkiye çapı”nda olmaya yönelecek bir siyasi kapasiteden yoksundur. BDP Türk solundan öğrenmeye bakmalıdır.

Kısaca Gezi Direnişi ders alınsa da güzeldir, alınmasa da. Çürütülmesin yeter!

Büyük reis

Başbakan şirazeden çıktı. Akıyla değil, duygusal refleksleriyle siyaset yapıyor. Kendini kuşatılmış gören diktatör namzetlerinin tüm alışıldık davranışlarını sergiliyor. “Çapulcu” takımı haddini bilmedi, üzerine vardı. Çapulculuk her yere sirayet etti. Ayaklar başlara kafa tuttu. Avrupa Birliği ve ülkeleri ahde vefayı ayaklar altına alarak ona yan baktılar. CNN-merkez artık o CNN değil...

Dikkat edin, Kuzey Afrika seyahatinden döndükten sonra “etraf”tan uzunca bir süre hiç ses çıkmadı. Hep o kunuştı. B. Arınç adeta dilini yutmuştu. Meydan C.Başkanı'na kaldı. Abdullah Gül güneşli bir şeyler diyordu ama hep aynı şeyi söylüyordu. Yani hiç bir şey demiyordu. Antik Yunan'ın ve Roma'nın başı çarşafli kahinlerinden biri gibiydi. Cengiz Çandar kulağına nerden ne kaçtıysa Erdoğan'a açıktan atıp tutmaya başlamıştı.

Tayyip Erdoğan kendi parti tüzüğünün altında kalıyor da denilebilir. Ya nefret ettiği S. Demirel gibi “eski...ler”den biri olacak, ya da her bir şeye kaadir kanun hükmünde Başkan! Başka bir çıkış yolu olsa gerektiği kadar esneyebilir ama yok! Polise de tam güvenemediği için o kadar övgü yağıdırıyor, kendisinden yana olmayı hâlâ sürdüren efkârı dahi gizli gizli çileden çıkarma bahasına olmayacak şeyler söylemekten kendini alamıyor.

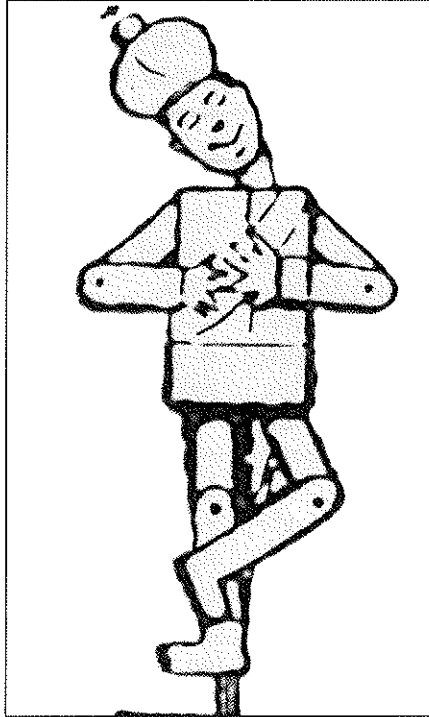
Sandık fetişizminin siyasi meşruiyetin kilidi diye takdim edildiği günler –yıllardan sonra– arkada kalıyor. Tayyip Erdoğan neye el atsa eline bulaşıyor. Sertleşiyor, ayıp ediyorsun diyorlar. Yumuşayacak oluyor, kimse güvenmiyor. Sorun çözmek için huzura aldığı heyette işçi temsilcisi kadın sendikacı ile durup dururken sen ben kavgası çıkarıyor, küsüp odasına kaçıyor...sonra geri dönüyor! Diktatörlerin ve diktatör olmaktan başka seçeneği kalmayanların hep yaptığını yapıyor. Profesyonelce kotarılmış büyük kalabalıkların önünde içini dökme ye koşuyor.

Magrip gezisi sonu ilk ayaküstü karşılama ayi-

ni ardından hızını alamadı, tek bir günde dört ayrı ilde dört mitingde konuştu. Ardından, yine doymadı, Ankara'da Sincan, İstanbul'da Kazlıçeşme'de konuştu. Bunlar AKP mitingleri değil, Tayyip Erdoğan mitingleriydi. Daha sonra Kayseri'de, Samsun'da, Erzurum'da ardılları geldi. Kazlıçeşme'de kürsünün yanbaşıda kalabalığa sızan sahte MHP bayrağından dahi medet umduğu görüldü.

Her gittiği yerde onunla gurur duyan kalabalıklara dönüp, “Kışla için plebisit önerdim. Bunu yapan insan diktatör olabilir mi?” diye ciddi ciddi soruyor. Diktatörün de, plebisitin de ne olduğunu bilmeye ihtiyaç duymadığını her davranışıyla gösteriyor.

AKP ricaliyle arasında alttan alta artarak süren bir gerginlik var. Gezi'de ve yurdun dört bir yanında sokaklarda, meydanlarda vâki polis vahşetine ABD'den ve AB'den gelen tepkiler onu daha da yalnızlaştırdı. Yalnızlaştıkça hırçınlaşıyor, sözleri ve davranışları parti üst kademelerinde tedirginlik ve tereddütlere yol açıyor. Ricalden bundan sonra, naturası gereği, her şey beklenebilir. Parti tabanının kendi varlığını onun şahsında tecessüm etmiş görmekten duyduğu keyif ve kıvancın kimlere nasıl ve ne kadar dokunduğu, bunun bu haliyle ilerde ne gibi bir ayrışmaya yol açabileceğini kestirmek çok zor olmasa gerek. Özellikle Cemaat'le ilişkinin

iki taraf için de fevkalâde problemli olacağı şimdiden görülmüyor. Reis Erdoğan'ın BÜYÜK REİS'e inkılap etmekten başka çaresi kalmadığı ölçüde Cemaatle arası büsbütün açılacaktır. Milli Görüş'ten gelme AKP tabanı başında diktatör bir Erdoğan Cemaat'in asla tahammül etmeyeceği bir şeydir. Bu bakımdan, AKP iktidarının bundan sonraki gidişi netameli olacak ve TC devletinin başı bu yüzden bir hayli ağrıyacaktır.

Gezi direnişinin geçici, “tuhaf” bir fenomen olmadığı anlaşıldıkça post-Erbakan Milli Görüşçülerin başını çektiği AKP koalisyonunun ve onunla birlikte Tayyip Erdoğan'ın miadı doluyor.

Gezi Âkıllar gösterisini kenara itti

PKK Genel Başkanı "Çözüm Süreci"nde bir çeşit hakemlik yapacak bir Âkıl İnsanlar Heyeti önermişti. Kamuoyuna açıklanmakla birlikte Hakan Fidan ile yaptığı görüşme de kabul edilmiş, belki de protokole geçmiş olacak ki, hükümet Âkıl İnsanlar saptadı.

Ne var ki, konu sulandırıldı, bir çeşit hakemlik yapmak, Güneye çekilme sürecinde çıkabilecek sorunlara müdahale etmek için önerilen Akıllar Heyeti Anadolu'ya yayılmak ve Çözüm'ü anlatmak için kullanıldı.

Konu iğdiş edilmiş, hükümetin seçtiği 7 x 9 = 63 kişi Tayyip Erdoğan'ın politikasını anlatmak için oluşturulmuştu.

Aralarında değerli kişilerin de bulunduğu 63 kişi koşa koşa göreve gittiler. Çoğu hükümeti destekleyenlerdi ve yapacakları işin bilincindeydiler. Ama bazıları da böyle tarihi bir olayda sorumluluk aldıklarını, Türk ve Kürt halklarının barışmasına hizmet edeceklerin zannettiler. Bu kadar safdil olmak Tayyip Erdoğan'ı ve hükümetini tanımamak, ona misyon atfetmek demektir.

Kızılçık'ın geçen sayısında Âkıllar hakkında yeterli vurgulamalar yayınladığımız için aynı hususları tekrar etmeyeceğiz. Aradan geçen haftalar onların neye yarayacağını söyleyenleri haklı çıkardı. Buna rağmen Murat Belge ve Baskın Oran dışında bunu teşhir etme -daha doğrusu yanlış yaptıklarını ikrar etme-- cesaretini gösteren çıkmadı.

61 kişi Dolmabahçe Sarayı'na gittiler, saksı gibi Şef'in karşısına dizildiler, onun büyük ferasetini ve belagatini bir kez daha dinlediler. Bölgesel raporlarını sundular. Tayyip Erdoğan o raporların değerlendirileceğini söyledi. Onlar da tatmin ve memnun oldular.

Önceden de yazdık gittikleri yerlerde Âkılları dinleyerek ikna olacak, karşıysa fikrini değiştirecek yok denecek kadardı. Toplantılara gelenlerin çoğu (Siyasi parti, meslek odası mensubu vb. gibi zaten politikleşmiş insanlardı. Medyanın "so-kaktaki vatandaş" dediği insanlarınsa çok azı Âkıllara muhatap oldu. Kendi deneyimlerimizden biliyoruz ki, onlar böyle durumlarda genellikle konuşmazlar, esas olarak dinlerler, fikirlerini de pek söylemezler, ancak konuşmacı gittikten sonra gıyapta konuşurlar. Çünkü yetiştirildikleri kültür onları öyle şekillendirmiştir.

Bu nedenle, Kürt nüfusun yoğun ve politize olduğu iller dışında Âkılların toplantıları Perin-

çekçilerin ve sair uluslarcının gösterilerine dönüştü. Hatta bazıları salonda TV kameraları yoksa gelmediler ya da orada toplananlara nutuk atıp gittiler.

Neredeyse tamamına yakını Tayyip Erdoğancı olan görsel medya o toplantılardan görüntüleri veriyordu, akşamları Âkıllardan bir kaçıyla uzun TV programları yapıldı, konuşmacılar büyük bir hararetle konuşuyorlar, daha doğrusu yaptıkları işin ne kadar önemli olduğunu anlatıyorlardı. Fakat söylenenlerin hepsi havanda su dövmekti. "Çözüm, çözüm" dedikleri esas olarak Tayyip Erdoğan'ın iki dudağının arasındaydı (o dudaklar beğenilmediğinde Kürt siyasal hareketinin kitle-sel eylemlerindeydi.)

Gezi Direniş patlak verince Tayyip Erdoğan'ın sürece ilgisi ve dikkati büyük ölçüde azaldı. Kendi misyonu ve Çözüm'den umduğu Başkanlı hayali büyük bir darbe yemişti. Âkıllarla yaptığı toplantıda Güneye çekilmenin ancak % 15 oranında gerçekleştiğini söyleyerek PKK-BDP'nin "ikinci aşama dediği vaatleri tutmayacağını gösterdi.

Bırakınız vaatlerini tutmayı, seçim barajını bile asla düşürmeyeceğini söyledi. Ana dilden eğitim ise zaten söz konusu değildi.

Parlamentoda BDP destekli Başkanlık düşleri çok zayıflamış olsa da Mart 2014 yerel seçimleri ve onu izleyecek C. Başkanlığı seçimi, hatta 2015 Genel Seçimleri için Tayyip Erdoğan'ın tıpkı 2010 Referandumu öncesinde olduğu gibi çatışmasızlık ortamına ihtiyacı vardır. Bu nedenle kapıları tamamıyla kapatmamak, karşıdakileri iki sene daha oyalamak niyetindedir. Kürt hareketini bir takım siyasi sözcüleri de Tayyip Erdoğan'dan misyon beklemeye devam etmektedirler.

Tayyip Erdoğan'ın Âkıllar gösterisi yarıda kaldıysa, medyada hiç yer almaz olduysa ve kendilerine misyon biçmiş Âkılların -başta Tayyip Erdoğancıların- hevesleri kursaklarında kaldıysa gösteriyi bitiren halk oldu. Çözüm süreci samimi ve gerçek olacaksa böyle gösterilerle ve oyalamalarla olmayacaktır.

Hep söyledik Tayyip Erdoğan'ın küçük hesaplarıyla da bir yere varılamaz, çözüme doğru yol alınacaksa süreç Kürt halk güçlerinin yığımsal eylemleriyle ilerleyecektir.

Diyanet de Gezi'deydi

Türkiye Cumhuriyeti “Ulu Önder Atatürk'ün kurduğu laik, demokratik, hukuk devleti” diye tanımlanır. Kemalistler kurulan devletin laik olduğunu iddia ederler. Hatta Kemalistler yakın yıllarda “Türkiye laiktir, laik kalacak” diye bağırdılar.

İşte o laik devletin Diyanet İşleri Başkanlığı diye bir kurumu var. Cumhuriyetin ilanından 5 ay sonra, Osmanlı'daki “Şeriye ve Evkaf Vekaleti”nin yerine, İslam dininin inançları, ibadet ve ahlâk esasları ile ilgili işleri yürütmek, din konusunda toplumu aydınlatmak ve ibadet yerlerini yönetmek göreviyle Gazi Paşa'nın emriyle 429 sayılı kanunla T.C.Başvekaletine bağlı bir teşkilat olarak kurulmuş.

Bütün bunlar fiyakalı laflar, ama öyle bir devlet düşünün ki, Hem Müslüman, hem Sünni ve esas olarak Hanefi.

Ve öyle bir din düşünün ki, kendi hiyerarşi yok, Başbakan o hiyerarşini en tepesindeki şahsı atıyor, oradan aşağıya doğru hiyerarşi devlet bürokrasisi biçiminde oluşuyor. [Mesela bu nedenle bir medya programında birisi Fetullah Güven için “emekli vaiz” deyince, bir başkası kıyameti koparıyor. (Ülke TV, Bıçak Sırtı, 24.06.3013) Kavgacıların ikisi de haklı, Dini mertebeye göre, Gülen Nur Cemaatinin en tepesindeki kutsal kişi, Devlet hiyerarşisinde ise emekli vaiz.]

Oysa laiklik demek dinin devletle hiçbir bağının olmaması demek.

Ulu Önder bu kurumu kurmakla yobazlığa karşı dini kontrol altına alacağını sanmıştı, şimdi ise devlet (halkın parası) yobazlığı besliyor. Sadece din adamlarının maaşlarını ödemiyor Kur'an Kurslarında on binlerce çocuğu laik eğitimle değil, dinsel eğitimle yetiştiriyor. 2013 Diyanet Bütçesi 4,6 milyar lirayla 11 Bakanlığın bütçesinden daha fazla. Örneğin,

Sağlık Bakanlığının 2,5 milyar olan bütçesinin hemen hemen iki katıydı. İşçileri 2,9 milyar, Bilim, Sanayi ve Teknoloji 2,5; Çevre ve Şehircilik 1,9; Kültür ve Turizm 1,9 ; Dışişleri 1 ,6; Ekonomi 1,4; Enerji ve Tabii Kaynaklar 0, 6 milyar TL bütçeden pay almışlar. Diyanet bu bütçeyle devletin 12ci en büyük kurumu olmuş (T24, 23.10.2012.)

Biber gazına fetva

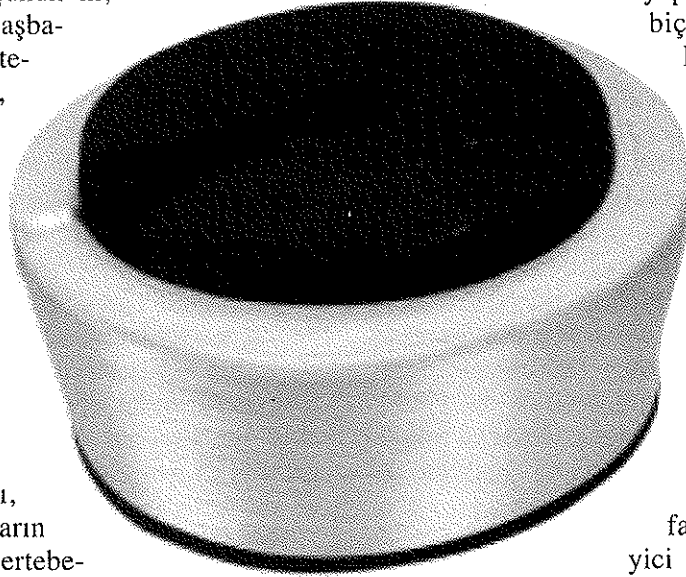
Gezi Parkı olayları sırasında Diyanet'in “Alo Fetva” adlı hattı biber gazına icazet verdi. [Resmi bir devlet kurumunun Fetva Hattı ismini kullanması bile bir rezalettir.]

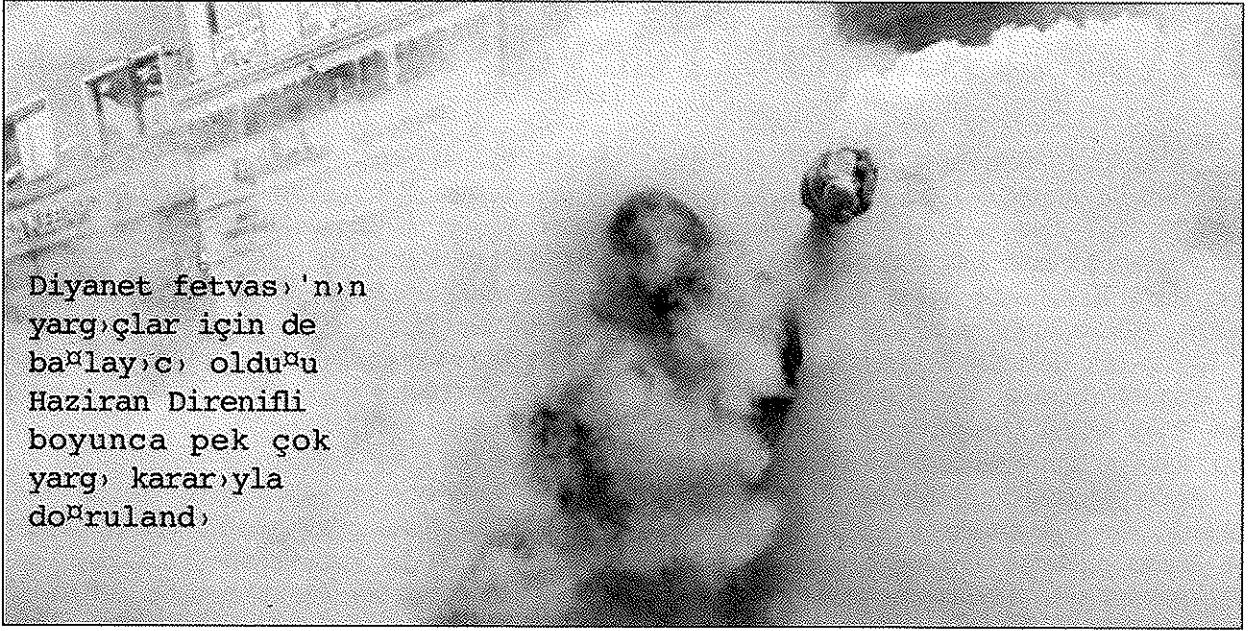
Diyanetin biber gazı hakkında verdiği fetva da aynen şöyle denildi:

“Her ülkede, bu tarz olaylarda bu tarz gösteri yapanlara, şiddete başvuru yapanlara karşı savunma biçimi geliştiriyorlar.

Devletimiz de bunu yapıyor. Daha önce de duyuru yapıyorlar zaten, astım hastaları varsa alandan ayrılın, biraz sonra müdahale edeceğiz diye. Yani dini açıdan bunların bu şekilde değerlendirilmesi doğru değil. Daha farklı şiddeti engelleyici savunma biçimleri de geliştirilebilirdi ama en uygunu bu, karşı tarafa en az zarar veren budur ki, kullanılıyor. Ve karşı tarafı dağıtmak için fiili bir müdahalede bulunulması lazım. Bu cop da olabiliyor. Başka ülkelerde polisler plastik mermi kullanılıyor. Yani bu noktada biber gazı kullanılmasında bir sıkıntı yok. En zararsız biber gazıysa bununla müdahale edilmesi en doğrusudur.”

Tayyip Erdoğan “ulemaya sormak lazım” der. Onun ulema dediği “din âlimleri” dir. Biber gazı konusunda Tayyip Erdoğan'ın atadığı âlimler böyle demiş, Oysa konuyla ilgili asıl

Diyanet fetvası'nın
yargıçlar için de
başlayıcı oldu
Haziran Direnifi
boyunca pek çok
yargı kararıyla
doğrulandı

âlimler olan Tıp bilginleri ise tersini söylediler.

İstanbul Üni. Tıp Fakültesi'nin Emniyet Müdürlüğünün sorusuna yanıt olarak gönderdiği raporda:

"Biber gazları ve tozları deri üzerine mukozaya uygulandığında kızarıklık ve yanma hissi uyandırır. Ayrıca gözde geçici körlüğe ve irritasyona sebep olabilir. Ancak bu etkilerin hiçbirisi kalıcı değil" denildi. Raporda şu ifadeler yer aldı:

"Vücuda değdiği yerde ısı artışı ve yanma hissine sebep olur. Damarları genişletir, ağrıya yol açar. Biber gazı ve tozlarının istenmeyen etkileri bulunmaktadır. Burun sinirlerini duyarsızlaştırıp hapsirik, dolgunluk ve burun akıntısına neden olur. Toler edilmeyen yanma hissine sebep olur. Gözde geçici körlüğe yol açar."

"Camide seviştiler"

İleri Demokrasi'nin Diyanet'inin ikinci cürümü 2 Haziran günü Dolmahçe'deki Bezmi Âlem Valide Sultan Camii'ne sığınanların seviştiklerini iddia etmek oldu.

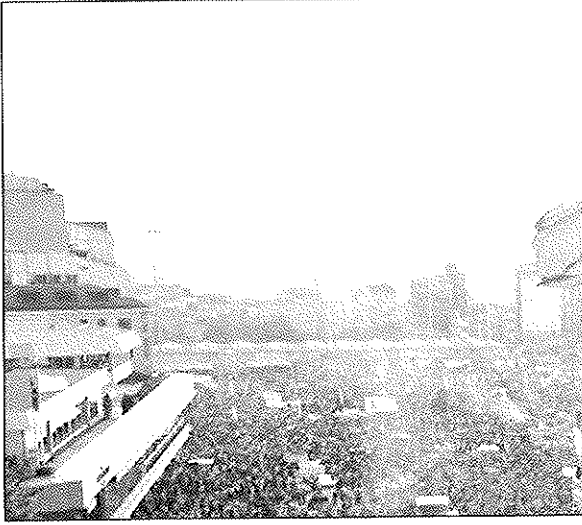
Bilindiği gibi, müezzin Fuat Yıldırım "Ben cami içerisinde içki içen ya da elinde içki şişesi olan birini görmedim. Görmediğim şeyi söylemem" diye konuştuğu için Emniyet Anti-Terör Şubesinde 6 saat sorguya çekilmiş, Müftülükte de ifade etmiş, Merkezden gelen Diyanet. Müfettişlerine de bildiklerini anlatmış, sözleri hoşla gitmediği için mecburi izne çıkarılmıştı.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nı raporunda camide içki içildiği konusunda bir ibare yoktu, fakat başka bir iftira vardı. Müfettişler "Cami içerisinde ahlaka mugayir hareketlerde bulunanlar vardı" diyorlar, Bu çerçevede bazı eylemcilerin cami içerisinde sevgilileriyle "yakınlaştıkları"ı iddia ediyorlardı. Raporda, "Cami içerisinde yaralı insanların ve onlara müdahale eden doktorların" da bulunduğunu belirten müfettişler tüm bu saptamaların ardından "Caminin kutsiyetinin zarar gördüğünü" söylüyorlardı.

Görüldüğü gibi bu Diyanet Tayyip Erdoğan'ın Diyanetidir.

Fakat bizin sözümüz Atatürkçülere. Tayyip Erdoğan'a kızmayın, ona Diyanet Başkanlığı diye bir kurumu onun emrine veren Ulu Önder'dir. O kurum kendi emrindeyken iyi, şimdi mi kötü?

Hayır, o kurum her zaman kötü, çünkü laiklik değil. Devlet dinsizdir. Bireyin dini olur, ama devletin dini olmaz. Laiklik istiyorsanız önce Diyanet İşleri'nin lağvedilmesi, din kurumunun kendi kendini finanse etmesi, kaynaklar yaratması, mesela hayır sahibi ve dahi paralı müminlerden "sponsorlar" bulmasını ya da Müslümanlardan para toplamasını, ama devletin eski eser niteliğindeki cami ve külliyeleerin bakımı dışında dine 5 kuruş bile bütçe ayırmamasını savunun. Yoksa devletin sağlık hizmetlerine ayırdığı paranın iki katı din adamlarına, Kur'an kurslarına gider, siz de kurumu değil, sistemi değil kişileri eleştirerek havanda su döversiniz.

İSYAN

Ölü toprağı kalkmaya başladı. İsyân var! Ne zaman? Seçimle gelen Başbakan'ın ve maiyetinin dillerinden düşmeyen "Sandık" tekerlemesinin artık gına getirmeye başladığı günlerde.

Millet ya da Halk dedikleri neyse, işte onlardı. Gezi Parkı işgalcileri. İstanbul ahalisinin mülksüzleştirilmesine, parkının elinden alınmasına itiraz eden bu şehrin çocukları. O çocukların anaları, babaları, abla ve abileri, onları tanıyan, tanımayan onca mahallenin onlarla bir ve birlik olmaya koşan sakinleri: Hemşeriler! Ankara'dakiler de. Mersin'de, Adana'da, İzmir'de meydanları, caddeleri, sokakları dolduranlar. Böcek temizler gibi sıkılan zehir katılı tazyikli suyla, kurşun niyetine ateşlenen zehirli gazla günboyu hırpalanan, tecavüze uğrayan, her gün beş on kez ölüm tehlikesi atlatan insanlar. Ve o tehlikeyi atlatamayanlar! Ölen beş kişi. Gözü çıkıp kör olan 12 kişi. Binlerce yaralı. Altmış ağır!

Elle tutulur, gözle görülür erkek, kadın insan hepsi. Avuçları terli, ciğerleri nefes dolu. AKP rümuzu karşısında yüzde 49 bilmem kaç yazan sandık sayım cetveli değil! Sabah akşam esatiri bir yaratık gibi sözü edilen Sandık'tan dört beş yılda bir hükmünü ilan ettiği söylenen sessiz, hissiz, elinin sıcaklığı da olmayan, gözü ne görür, nasıl görür, ciğerlerinde kaç solukluk nefes var bilinmeyen bir Şey! Temsili demokrasi denilen kapkaç oyununun neydiği belirsiz sözde "özne"si...

KOPENHAG KRİTERLERİ'NİN ARKA YÜZÜ

Yunanistan'da bir kafe-bar çalışanı konuşuyor: "İşyerine gittiğimde duvara asılı bir duyuru gördüm: 'Toplu sözleşmenizi tek taraflı olarak feshetmiş bulunuyoruz. Yeni bir sözleşme istiyorsanız, temel ücretinizin yüzde 15 eksikliğini kabul etmeniz ve bazı sosyal haklardan vazgeçmeniz gerekmektedir...' Ben vergi ödemeyince bana hırsız diyorlar. IMF benim ücretimi çaldığında bunun adına yasa deniyor," diye yakınıyor adam.

Bu son cümleyi, hemen hemen aynı kelimelerle, İngiliz yazar Charles Dickens'in 19.Yüzyıl ortalarında kaleme aldığı herhangi bir romanında okuyabilirsiniz.

Bir de şu: Kafe-Bar çalışanlarıyla imzalanan toplu sözleşmeden söz ediliyor!

Yunanistan'daki gibi bir krizin bize niçün ve nasıl "teğet" geçtiği de bundan anlaşılmıyor mu?

ÇÖZÜM

Barış ve çözüm etle tırnak gibidir. Hiç ayrılmaz değerlerdir ama ayrılmaları çok zor ve çok acılı olur. Marifet onları birbirinden ayıracak koşulların cebren ve hileyle sürdürülmesine meydan vermemektir. "Barış yapalım, çözüm sayılsın" anlayışı daha baştan Barış'ı boşa çıkarır.

Kürt özgürlük hareketi buna izin vermeyecek. Çünkü bundan böyle siyasetle oyalanmaya değil, çözüme ulaşmaya kararlı. Bir kere daha yenilgiye razı gelme ve kandırılma evrelerini çoktan aştı. Siyaset silahını kimse onun elinden alamayacak.

... VERİTAS

"Barış yapıyoruz..." diye kasım kasım kasılırken, verilen sözü tutup sınır dışına çekilen gerillalar için, "Cehenneme kadar yolları var!" diyen kim? Bülent Arınç! Bir zamanlar Erbakan hocasının en efendi tavırlı, mülayim dilli müridi. Bugün -on yıldır- Saruhan derebeyi ağzına öykünen iki yüzlü, nobran, kibir kumkuması!

İktidar budur. İnsanı çarpar, içini dışına çıkarır.

BAŞBAKAN'IN BAKANI

Her taşın altından başını çıkarıp her yere laf yetiştiren birileri var, Başbakan'ın "BENİM bakanım, BENİM şuyum, buyum" dediği... Egemen Bağış, meselâ. Kendini yaman tilki sayıyor ama ağzından çıkana kulağı hep sağır olduğu için, en çok faka basanlardan biri. "Avrupa medyası sanki Türkiye'de olağanüstü bir durum varmış gibi herşeyi abartıyor," dedi geçende. (16 Haziran, 2013. TV haber programlarından biri.)

Allah razı olsun!

O günkü döküm: 5 ölü. Biri polis kurşunuyla. Birkaç bin yaralı. Biber gazı kapsülüyle gözü çıkarılan 12 yurtdaşı! Bütün yurttaki halk ayakta. Bağış'a göre hepsi olağan!

Allah söyletiyor.

HER YERDE POLİS VAR!

Eskiden, yıllar yıllar önce, sokaklarda bahriyeli üniforması giydirilmiş çocuklar gezdirilirdi. Yanlarında yürüten ebeveynlerinin kuru-mundan geçilmezdi.

Şimdi moda başka: Polis!

Minikler polis kılığında sergileniyor.

Değişim...

Çağın ruhu...

Normalleşme!

GÖK KAFES

Tayyip Erdoğan üzerine üzerine giderek buyurdu: Topçu Kışlası yeniden yapılacak! AKM yıkılacak!

Ne vizyon, ne vizyon! Aynıyla kendisi!

Yepyeni bir Taksim meydanı yapacağını söylerken meydanın göbeğinde heyula gibi dikilen musibet oteli gözü görmüyor!

Onu görmediği gibi, onun biraz arkasından başını gösteren Gök Kafes denilen kazuleti, bütün şehrin -bin yılların

İstanbul'un- utanç abidesini de görmüyor...

ki vaktiyle kendisi, Belediye Başkanı iken hâlisane bir niyet ve çok doğru bir kararla o kazuleti şeye haddini bildirmek üzere harekete geçmiş ama birileri yetkilerini elinden koparıp alarak o utanç abidesini "kurtarmış"lardı!

Şimdi "her şeye kaadir." Dili, maşallah, her yere uzanıyor. Bir o Gök Kafes denilen şeye laf etmekten aciz!

TARİH ŞAHİTTİR...

Provokasyon her yerde, her zaman devlet güçlerinin gizli, açık ajanlarının işidir.

Gezi olaylarında "provokasyon yapan marjinal gruplar" nitelemesi lâfı güzaftır. Daha da ilerisi,, kamuoyunu yanıltmaya mâtuf kasıtlı yalandır. Polis şiddeti ardına sinen iktidar yapılanmaları ve uygulamalarına hayatlarını tehlikeye atarak direnen insanlara sırf sayıları (şimdilik) az olduğu için "marjinaler" diye saldırmak provokasyonun ta kendisidir!

CNN HABERCİLİĞİ NEYİ HABER VERİYOR?

ABD-TÜRKİYE stratejik ortaklığının Irak ayağında çatırdama. Merkezi (Şii) Maliki rejiminin güney Kürdistan enerji kaynaklarının özerk (Sünni) yönetimle birlikte geliştirilip işletilmesi perspektifinden dışlanmasına ABD'nin tepkisi. Maliki Amerika'nın kıymetlisiyken, "stratejik ortak" AKP devletinin Irak'ta karşı stratejilerle oyun kurup iş çevirmeye kalkışmasına Obama'nın tahammül etmeyeceğinin açık ilanı.

KAMUDA SIKMABAŞLAR

"Sıkmabaş"
avukatlar, belki çok geçmeden yargıçlar da kaplayacak ortalığı diye kaygılara kapılan, karalar bağlayanlar var. Sırf bu olmasın diye askerin kağıttan kaplan olmayı daha fazla sürdürmemesini câmî yürekten

özleyenler de. Sanki yargıda her şey yolundaymış da bir bu tarafsız adalete gölge düşürecekmiş!

Tırnaklarımızı yiyin istediğiniz kadar!

Tahammül edeceksiniz. Tahammül etmediğiniz ne kaldı?

AKIL VAR, İZAN VAR

Plebisit sözünü ilk kim telaffuz ettiyse, siyaset bilimi görgüsü kıt Başbakan'ın bu "hâl çaresi"ne hemen nasıl kucak açtığı görüldü. Yalnız bu bile plebisitin kimin derdine deva olacağını gösteriyor. Hele de birkaç gün sonra oylamanın bütün İstanbul'a şamil olacağına AKP Genel Merkezinde karar verilmiş olduğu açıklandıktan sonra!

Akıl varsa, izan varsa...
plebisite ne gerek var?

HER YERDE GÜL VAR

Kendisinin de var olduğunu bir yerlere hatırlatmanın zamanı geldiğini kavramış görünüyor. Hemen her yerde görünüp ikına sıkıla konuşarak bunu herkesin gözünün içine sokuyor. Sırrı Süreyya Önder'i dahi

Çankaya'ya, istişareye davet etmekler filan...Ne iş?

Tayyip Bey ne kadar huylansa haklı. Bir süredir içerden ve dışardan kuşatılmakta. Kuşatmanın bir ucu Çankaya'da. Öbür ucu..?

Şu meşhur Üçüncü Köprü'nün daha inşaatı başlanamışken adının kapalı kapılar ardında konulup ilan edilmesi nerden icap etti? Bu işte özel kasıt olduğu kesin. Şu sıralar herkese mavi boncuk dağıtan Abdullah Gül konuya değiniyor da bir türlü o isimden vazgeçebiliriz demiyor...

Ne bu?

Bir de: Başbakan açıklıyor: "Reyhanlı'da elli bir Sünni vatandaşımız öldürüldü!"

Ardarda ve üstüste bu ikisi, meramın ve mesajın ne olduğunu göstermeye yetiyor.

"GEZİ" ÇÖZÜME KARŞI!

Tayyip Erdoğan'ın medyadaki hoparlörleri arasında Gezi Parkından çıkarak bütün yurda yayılan direnişin çözümü engellemek için çıkarıldığını -ya da öyle olmasa da çözümü geciktireceğini- söyleyenler var. Orhan Miroğlu, Markar Esayan ve benzerleri de onlardan.

Bunlar doğrudan veya dolaylı yollardan Direnişi Kemalist, Ulusalçı ve Kürt düşmanı gibi göstermekten fayda umuyorlar.

İlk etkili kitlesel yanıtı Lice olaylarının vuku bulduğu günün akşamı direnişçilerden aldılar. Akşam forumlarından Kadıköy Yoğurtçu Park'ta yapılanı o gün diğerlerinden daha kalabalık oldu, Konu Lice'de ek karakol inşaatını protesto etmek için toplanan Kürt köylülerine ateş açılması ve resmi açıklamaya göre bir köylünün öldürülmesiydi.

Forumda Tayyip Erdoğan rejimi protesto edildi, sonra Kadıköy merkezine doğru yola çıkan kitle "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Türk-Kürt Kardeşir, Kardeşime Dokunma", "Her Yer Lice, Her Yer Direniş", "Diren Lice Kadıköy seninle" sloganlarıyla yürüdüler. Altıyol Mevkiine gelince göstericilerin sayısı 7-8 bine ulaşmıştı.

Gösteride belki hayatında ilk kez yürüyüşe katılmış elinde Türk bayrağı olan yaşlı bir kadının "Yaşasın Halkların Kardeşliği" diye slogan tekrarladığına tanık olduk.

Benzer yürüyüş Beşiktaş'ta da yaşandı.

Dışarıdan Tayyipçilik maskaralığa dönüşüyor

"MESAJ ALINDI"

Evet, alındı: daha çok polis, daha çok gaz lâzım!

Yetmedi, B. Arınç ardını getirdi: İş kurşun sıkmaya kadar varabilir.

Direnış ve siyaset dūřmanlıđı

Yalçın Yusufoglu

27 Mayıs 2013 gecesi Gezi Parkı'nda sabahlayan bir avuç insanla başlayan karşı koyuş ülke çapında bir eylemler yelpazesi olarak devam etti.

Direnışilerin yapısı konusunda yazılı ve görsel basın daha çok 27 Mayıs ile 15 Haziran arası Gezi Parkının içinde kalan insanlar üzerinde durdu, kamuoyu yoklama kuruluşları onları inceledi, araştırmalardan en önemlisini Kon- da 4400'i aşkın Park direnişisiyle konuşarak yaptı, yaşları, öğrenim durumları, siyasi profilleri hakkında adeta istastik bilgiler niteliği taşıyan verileri kamuoyuna sundu.

Sayıları binlerle ifade edilen o insanlar sosyal örgütlenme, işbölümü, yüksek dayanışma, paylaşım bakımından çok önemli bir toplumsal örnek ortaya koydular. Gelecekte gerçekleşeceğine inandığımız "Yurttaş Toplumu"nın bir topya olmadığını gösterdiler.

Dayanışma ruhu evrenseldir

İnsanların doğadan gelen felaketler karşısında böyle ortaklaşa yaşam gösterdikleri olmuştur. Yakın devirlerden önemli bir rnek 1985 Eylül'nde meydana gelen Mexico City depreminde yaşanmıştı. Bir gün arayla iki şiddetli şokun vurduğu 18 milyon nüfuslu başkentte on binlerce insan barınmasız, gıdasız kaldığında, devletin yetersizliği karşısında insanlar açık alanlarda (mesela bulvarların ortasındaki yeşil refujlerde) artçı sarsıntıların getirebileceği yeni yıkımlardan korunurken, derhal yurttaş inisiyatifleri oluşmuş, temel ihtiyaç maddelerinin temininden tuvalet ihtiyaçlarının giderilmesinin düzene konulmasına kadar açık alanlardaki on binlerce depremzedenin yaşamlarını idame ettirebilmeleri için örgütlenmelere gidilmiş, yağmacılığın, hırsızlığın önlenmesi için halk güvenlik birimleri oluşturulmuştu.

Değişik görevler için kurulan komiteler demokratik olarak işliyor, insanlar sorunlarının çözümünü tartışıyorlar, çareleri birlikte oluşturuyorlar, yeterli olmayan komiteleri ya da kişileri değiştiriyorlardı. Devlet olmadan -toplumun üzerinde hükmeden, emir veren bir aygıt bulunmadan-doğrudan ve ortaklaşa yönetim ve denetim mekanizmaları teşekkül etmişti.

Doğal afetlerin getirdiği yıkım karşısında insanların gösterdiği müşterek yaşama refleksi ve

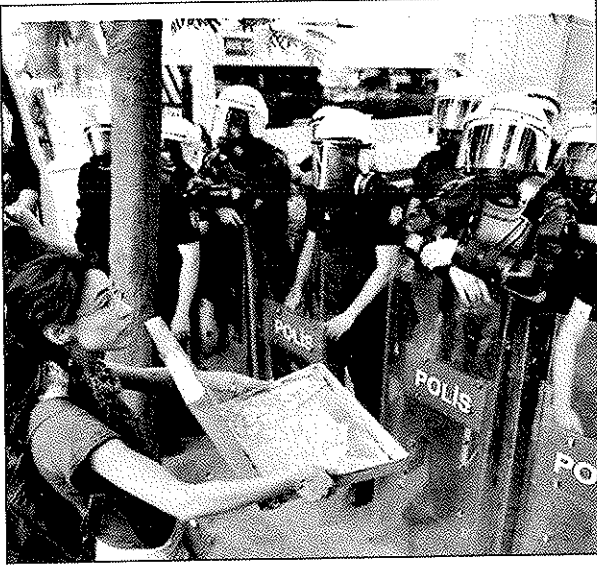
kollektif bilinç Gezi Parkı'nda refleks olarak değil, ama bilinçli olarak toplumsal ve siyasi bir eylemlilikte gerçekleştirildi.

O kadar geniş ölçekli olmamakla birlikte benzer bir deneyim 1989Marmara depreminde de bazı yerleşim birimlerinde yaşandı. Mesela devletin ilgisiz kaldığı Kaynaşlı'da yardıma koşan -çoğu DP'li- sosyalistlerin çabasıyla benzer bir yurttaş düzeni kurulmuş ve tıkr tıkr işlemişti. O rgtlenme çocuklarla özel olarak ilgilenmeyi, travmalarını atlatmaları için çadırlara oyuncaklar taşımayı, oyunlar oynamayı kapsayacak kadar iyi dşlmşti. Sadece o kadar da değil, şimdi parklarda gördüğümüz açık hava forumları o zaman Kaynaşlı'da kuruldu, ömrü boyu topluluk önünde hiç konuşmamış kadınlar konuştular, dertlerini paylaştılar, o demokratizm olanağına felaket koşullarında kavuştular.

Fakat durumu gören Devlet-i li hemen müdahale ederek gönüllüleri uzaklaştırdı, kendi müesses nizamının ve smrt düzeninin öngördüğü otoritesini geri getirdi.

Ya da depreme uzak İstanbul Kadıköy yakasında insanlar evleri dışında geçirdikleri birk gün içinde sahil yolunda benzer düzenlemelere gitmişlerdi.

Dayanışma sadece doğal afetler karşısında olmuyor. 1991 Ocak ayında Zonguldak madencileri Ankara'ya yürümek için yola ıktılar, Bolu Tüneline geldiklerinde hükümet isteklerini kabul

etti. Yol boyunca -sendikanın da olanaklarıyla- aynı dayanışma yaşandı.

Ocak 2010'da Türkiye'nin çeşitli illerinden gelmiş Tekel İşçilerinin Abdi İpekçi Parkında ve Sakarya Caddesinde 78 gün boyunca sergiledikleri dayanışmayı da benzer bir örnek saymak gerekir. [Orada da polis Parktaki işçilere gaz sıkıyordu.]

1968 İstanbul Üniversitesi ve 1969 ODTÜ işgallerini de kolektif yaşama ve örgütlenme yetisine örnekler arasında saymalıyız.

Yani Gezi Parkı direnişçilerinin ortaya koydukları yardımlaşma-dayanışma örneği "1990'lar kuşağına özgü değil. Öyle sananlar insan topluluklarının binlerce yıldır biriktire geldiği hasletleri yok saymak olur. Meksika örneğini bu nedenle andık. [Ayrıca biliyoruz ki, halkımızda da var olan bu özellikler Alevi-Bektaşî kültürünün adeta karakteristik bir özelliğidir.]

Emekçi katılımı

Kaldı ki, direnişçileri Gezi Parkı'ndan, Kuşlu Park'tan ya da Gündoğdu Meydanından ibaret saymak hareketin sosyal ve kültürel niteliği hakkında bizi yanılgılı yargılara götürür.

Sözünü ettiğimiz merkezlerde Park eylemlerini sürekli kılanlar daha çok kentli orta katmanların yukarı kesimlerine mensup olanlardı. Oysa adı geçen metropollerin emekçi ağırlıklı semtlerinin insanları da gece gündüz sokağa çıktılar. İstanbul'da örneğin Gazi Mahallesi, Bayrampaşa, Sarıgazi, 1 Mayıs Mahallesi başta olmak üzere yürüdüler, Ankara'da Tuzluçayır, Dikmen, Keçiören halkından on binlerce insan Kızılay'a, Kennedy Caddesine, "Tomalı Hilmi"ye her akşam geldiler. Emekçi semtlerinde yaşayan solcu gençler, Aleviler, büyük kent

Kürtleri sürekli olarak direndiler. TEM'in kuzeyindeki ve Güneyindeki semtlerden gelen emekçilerin Kadıköy'e kadar yürüdükleri, Köprü'ye yöneldikleri gece sayıları 40 ila 45 bine varmıştı.

Bir başka gece Rumeli yakasındaki Gazi Mahallesinden yürüyerek gelenler F.S.M Köprüsüne kadar varmışlardı.

Eylemde hayatını kaybeden üç kişiye bakalım:

1 Haziran'da Ankara Güven Park'ta başından polis kurşunuyla yaralanan 27 yaşındaki işçi Ethem Sarısülük 14 Haziran'da öldü.

2 Haziran günü İstanbul'da 1 Mayıs Mahallesi'nden TEM'e çıkan göstericiler arasına dalan bir aracın çığnediği Mehmet Ayvalıtaş işçiydi - ve Tayyip Erdoğan'ın "marjinal gruplar" dediği, birtakım solcuların aynı mantıkla çatıldığı-- siyasi gruplardan birisine (Sosyalist Dayanışma Platformu-SODAP'a mensuptu.

4 Haziran'da Hatay'da başına sopayla vurularak öldürülen 22 yaşındaki öğrenci Abdullah Cömert CHP ve TGB üyesiydi. Cömert'i Tayyip Erdoğan'a gönüllü milislik yapan Suriyeli mülteci Selefî çetelerinin öldürdüğü iddia edildi.

Eskişehir'de 19 yaşındaki öğrenci Ali İsmail Korkmaz 2 Haziran akşamı Tayyip Erdoğancı çeteler tarafından komaya sokuldu, hastanede öldü.

Direnişte ölenlerin üçü de Aleviydi.

Şu halde eylemcilerin heterojen bileşimde olduklarını söylerken, Direnişçileri park eylemcilerinden ibaret örmek gerektiğini, homojen olmamayı sadece siyasi eğilimler açısından değil, esas olarak sınıfsal bakımdan anlamayı kasetmiş oluyoruz.

Siyasetsileştirme

"Gezi" adıyla anılan ve yurt çapında 79 ilde, 2,5 milyon insanın katıldığı devlet tarafından kabul edilen direniş kendiliğinden gelme karakter taşımakla birlikte pek çoğunda politikleşmiş genç insanların özverili mücadeleleri vardır.

Eylemlerin sınıf analizi önümüzdeki dönemde yapılacaktır, ilk günden beri olayların içinde bulunanlar, görev yapanlar yaşadıkları deneyleri anlatacaklardır, şimdilik şu kadarını söyleyelim ki, çoğu eskiden solcu olan bazılarının yaptıkları örgütsüzlük ve siyasetsizlik övgüsü, "yeter bu kadar, herkes evine gitsin" anlamına gelir, Tayyip Erdoğan'ın da istediği budur, ayrıca o yakıştırmalar sol siyasi gruplara "marjinal" demesine ve onların sembollerini "paçavralar" diye nitelemesine koşut düşer.

Türkiye solu bölük pörçüktür, aralarında kı-

yasıya rekabet vardır, bunlar bizzat kendilerinin de inkâr etmediği saptamalardır.

Sosyalist hareketin üzerinden önce Kenan Evren'in 12 Eylül tankı geçmiştir, o dönemden çıkış sürecine girildiğinde ise dünya sosyalizmi çökmüştür. Bu olgu Sola daha, askeri darbeden de büyük bir darbe indirmiştir. Sadece bizde değil, Avrupa'da Solun durumu hiç iyi değildir.

Buna rağmen Özgürlük ve Dayanışma Partisi girişimiyle solun bütünleşmesi ve güçlenmesi yolunda değerli bir adım atılmışken, -yazımızın konusu olmayan nedenler ve olaylar yüzünden- o hareket kendi başını yemiştir.

Bütün bu dağınıklığa rağmen sayıları yirmiyi aşan o "küçük sol grupları" küçümsemek, karşılığında hiçbir alternatif önermeden siyaset-sizliğe övgü düzmek olsa olsa siyasi Sol'a küçümsemeyle bakanları rahatlatır, ama toplumsal devinime bir şey kazandırmaz.

Haftalardır "Sol gruplar eylemden çekilsinler" diyenlere hatırlatmak isteriz ki, üzerine ölü top-rağı örtülmüş gibi toplumun hareketsiz ve eylemsiz olduğu -ve Tayyip Erdoğan'ın da bu sayede hâkimiyetin pekiştirdiği -- yıllar boyunca sadece o gruplar eylemlilik içinde olmuşlardır.

Mesela uzun yıllar her 1 Mayıs'ta onlar direnmişlerdir, Taksim yasağına karşı eylemlerde onlar gaz, su ve cop yemişlerdir, O yasağı 2010'da kaldırmışlar, 2012'de yasak ve şiddeti geri gelince, gene onlar baş kaldırmışlardır.

İstanbul, Ankara, İzmir'deki belli yerlerde haftanın bazen birkaç günü onlar anma etkinlikleri, protesto gösterileri, yürüyüşler düzenlemişlerdir. Bu eylemlerin çoğuna belki birkaç yüz kişi katılmıştır ve TV kanalları olsa olsa 30 saniyelik görüntü yayınlamışlardır. Üniversitelerde küçük küçük eylemler gerçekleştirenler, onların mensuplarıdır, bazıları demokratik talepler için, bazıları gelen başbakanı veya bir bakanını protesto için toplanmışlardır.

Kimisinde güvenlikçi denilen haydutlar, kimisinde devlet zor kullanmıştır, öğrenciler hırpalanmışlar, içeri alınmışlar, Tayyip Erdoğan'ın gazabına uğramışlardır, "parasız eğitim isteyen" sesiz pankart açtıkları için 19 ay bile hapiste yattıkları olmuştur. Anadolu'da HES direnişlerini düzenleyenler de onlardır, biber gazından ölen Metin Öğretmen de sizlerin küçümsediği solculardandır.

Ama o grupların eylemcileri hiçbir zaman "bundan bir şey çıkmaz" diye harekettten geri durmamışlardır. Sadece üç büyük kent değil, Anadolu'da pek çok yerde -özellikle üniversitelerin bulunduğu illerde-eylemler yapmışlardır.

Eminiz ki, bugünün sabık solcuları Kızılde-re, Nurhak, Mart 1978 Beyazıt, Mart 1995

Gazi Mahallesi katliamlarının, Aralık 2000 Cezai Direnişi kurbanlarını veya asılan devrimcileri ya da İbrahim Kaypakkaya'yı, Ulaş Bardakçı'yı, Metin Göktepe'yi anma etkinliklerine küçümseyerek bakmışlardır. Onlara göre anmaları yapanlar "Eski Türkiye'nin" kalıntılarıdır. 7 TİP'li gencin katilleri zaman aşımından yararlandıklarında protestoya çıkanlar gene o küçük gruplar olmuştur. Oysa hem toplumsal belleği canlı tutmak, hem de geçmişle bugün arasında köprü kurmak için yapılan o etkinliklerin değeri büyüktür. Çünkü hiçbir devrimci, hiç bir eylemci gökten zembille inmez. Harekette süreklilik ile yenilenme iç içedir. Bir sürecin dünü vardır, bugün ondan doğmuştur, yarın hepsinden doğacaktır.

Dün de bugün de eylemlerde gözaltına alınanlardan eziyet gören, düzenlenen fezlekeler

nedeniyle tutuklanan eylemcilerin büyük çoğunluğu 1. Şubede sicili olanlardır, yani şu veya bu "marjinal grubun" mensuplarıdır. [Örneğin 1996'da bir eylemde gözaltına alınan Metin Göktepe'nin siyasi sicili olmasaydı işkencede öldürülmezdi.]

Köşemizden onları suçlamak, neredeyse Tayyip Erdoğan ve muhipleri gibi terörist ilan etmek kolaydır. Oysa Gezi eylemlerinin şiddet içerdiğini ileri sürmek de rejimin ağızıdır. Donanmış robokoplar karşısında o insanların elinde bulabilmişlerse sadece taş vardır. Tank gibi (eskiden panzer derdik) Toma aracına atılan bir kaç -evet birkaç-Molotof kokteyli silah mıdır? Sayısız görüntü yayımlandı, kaç adet molotof saydınız?

Oysa yukarıda andığımız ve anmadığımız tüm o küçük küçük eylemlerin gerçekte büyük bir birikimin damlaları olduğu, hiçbir şeyin boşa gitmediği şimdi ortaya çıkmıştır. O politik grupları küçümseyenlerin, somutta siyaset ve örgütlenme düşmanlığı yapanların yıllardır ısrarla, inatla sürdürülen eylemlilikten uzak durmayı marifet sayanların pek azı o küçük etkinliklere katılmıştır, çünkü yapılanları küçümsemişlerdir.

Politik Solun güçten uzak olması sözünü ettiğimiz dar etkinlikleri doğurmaktadır, ama içinde yaşadığımız çaptaki büyük hareketlilik doğ-

duğunda, Sol o genliği kucaklayacak bir siyasal kalibreden de yoksundur.

Bir an her hangi bir ön yargıdan uzak kalarak düşünelim: Mesela 12 Eylül darbesinden önceki Devrimci Yol yaygınlığındaki bir siyasi hareket bugünkü Gezi eylemlerinin etkili bir rol oynayabilirdi, onların bir bölümünü kucaklayabilirdi. [Tekil bir örnek de olsa, Fatsa'da yaşanmış deney hâlâ incelenmesi ve sonuçlar çıkarılması gereken bir siyasal ve sosyal olaydı.]

İlk siyasi sonuçlar

Türkiye'nin yakın tarihinin bugünkü en büyük eylemliliğinin politik sonuçları neler olabilir? İlk bakışta görünenleri sayalım.

Birinci ve en önemli sonuç topluma ve onun ileri güçlerine sinmiş durağanlığın sona ermiş olmasıdır. O dinamikler yeniden harekete geçmişler, potansiyel olmaktan güce dönüşmüşler ve sözcüğün adına yaraşır bir hareketlilik kazanmışlardır.

Direniş'in 27 Mayıs gecesi başladığı hedef gerçekleşmiş, Yargı önce Kışlanın yapılmasında yürütmeyi durdurmuş (Tayyip Erdoğan başta kararı yok sayarak Kışlanın yapılacağını ilan ettiği için eylemler boyut kazanmıştır). Her nedense ancak şimdi açıklanan 6 Haziran tarihli bir başka Yargı kararında ise Yayalaştırma Projesinin de iptal edildiği ortaya çıkmıştır. Bu olgu Tayyip Erdoğan'ın siyasi yenilgisinin hukuk tescilidir. Hukuk labirentlerinde dolaşarak o projeleri yeniden boyayıp getirme ihtimali hiç yok değildir, fakat şu anda o riski göze alacağı şüphelidir. Şayet direniş bu boyuta gelmeseydi ne mahkemeler o kararı alacaktı, ne de bir tepki çıkacaktı. Tayyip Erdoğan her dediğini yaptırdığı gibi bunu da yaptırmış olacaktı.

Ne var ki, eylemlerin çapı ve yaygınlığı rantçı, paracı rejimin Gezi Parkı'nı yok etmeye kalkışmasının önünü kesmiş, hareket kolluk kuvvetlerinin terörüne, kanunsuz uygulamalarına, Tayyip Erdoğan istibdadına yönelmiştir.

O şiddet Yayalaştırma Planının iptal kararı açıklandıktan sonra da sürmüş, 6 Eylül akşamı Taksim'den Yüksekalkırım'a, Sıraserviler'e kadar her zamanki terör estirilmiştir. Fakat o terör de rejimin günah hanesine yazılmış, kadınlara sldıran palalı saldırganın polis tarafında himaye edilmesi, yargı tarafından salıverilmesi İleri Demokrasinin Emniyetinin ve Adliyesinin karakterini bir kez daha sergilemiştir.

Tayyip Erdoğan bugün değin her istediğini yapmış, yaptırmıştır. Haftalar boyu süren Gezi Direnişinden sonra har istediğin yapamayacak, düşünecektir. Örnek mi? İşte Maliye Bakanlığı trafik ehliyetlerinin yenilenmesi için istenecek

harcı 101 TL olarak belirlemişken, sosyal medyada dolaşan tweetleri görünce korkmuş, harcı 15 liraya indirmiştir. Direniş öncesinde olsaydı herkes ehliyetini yenilemek için o homurdana homurdana parayı öderdi. Harcın 86 TL birden düşürülmesi rejimin karakterini ortaya koymuyor mu? Demek ki, İleri Demokrasi harç değil haraç alacaktı.

İlginç olan şu ki, Tayyip Erdoğan muhaliflerinin bu atağından Tayyip Erdoğan seçmeni kitleler de yararlanacak. İşte bu örnek büyük önem taşımaktadır: Şayet Gezi'den esin alan kitleler yakın gelecekte sınıfsal taleplerle eyleme geçecek olurlarsa Tayyip Erdoğan'ın meydanlara topladığı kalabalıklar dışındaki AKP seçmenlerinin azımsanmayacak bir bölümü onlara hak verecek, şimdiki yapay (sınıfsal olmayan) bölünme çözülmeye ve Tayyip Erdoğan karşıtlığı sınıf boyutu kazanmaya yönelecektir.

İkincisi, Tayyip Erdoğan'a önemli bir darbe vurulmuştur, tek adamlığı sona ermemekle birlikte, gerek içeride, gerekse uluslararası alanda güçlüklerle, engellerle karşılaşacaktır.

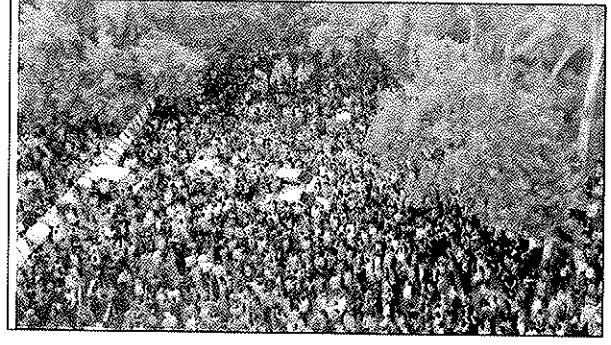
Eylemlerin en somut ve kısa vadeli getirisi Tayyip Erdoğan'ın Başkanlık hayallerine ket vurmuş olmasıdır. İstedığı Başkanlığı alamayacak, Abdullah Gül gibi Cumhurbaşkanlığına razı gelecektir. Veya parti tüzüğünü değiştirip üç dönemden fazla seçilmeme kuralından cayacaktır.

Başkanlık sisteminin ona bir faydası da "üç dönem" kuralının partide doğuracağı hoşnutsuzluğu sona erdirmeye olasıydı. Otoriter bir Başkanlık parlamentoyu hepten devreden çıkaracaktı. Fakat yetkisiz C. Başkanlığı aynı sonucu getirmeyecektir. Partisinde üç dönemdir mebus olan 178 kişi vardır. Onlar mebusluğa, bazıları ise bakanlığa nasıl veda edecektir? Otoriter Başkan olamayan Tayyip Erdoğan'ın bu sorun karşısında ne yapacağını kanaatimizce şu anda kendisi de bilmemektedir. Ayrıca bu darbeyi yemiş olmasının o 178 kişi arasındaki hoşnutsuzluklara da yansımaları muhtemeldir.

Muhalefete sınıfsal içerik

Mevcut toplumsal muhalefeti siyasallaştıracak, ona emekçi sınıf boyutu kazandırabilecek bir siyasi güç yoktur. Siyasal güç olmadığı gibi gayri siyasi bir örgütsel güç de bulunmamaktadır. Direnişin en büyük eksikliği bu olmuştur. Şayet direnişçilerin yanında işçi sınıfı bulunsaydı eylemler o zaman rejime asıl darbeyi indirmiş ve siyasal (sonra da sosyal) dönüşümü başlatmış olurdu. Oysa sendikal hareket eylemlerde çok etkisiz kalmıştır.

DİSK, KESEK, TTB'nin destek çağrısı çok sınırlı kalmıştır. Sendikal hareket çok zayıftır,

be Hak İş'in tamamı, Türk İş'in birçok sendikası Gezi Direnişinde sessiz kalmış, yani rejimin yanında durmuştur. Bir siyasi ortam düşününüz ki, bu kadar önemli olaylar yaşanıyor ve Türk İş ile Hak İş'ten tek bir ses çıkmıyor.

Gezi Direnişini 1968 Fransa'sına benzeten çok kimse var. Ben dünyadan illa ki bir muadil bulma yanlısı değilim. Ama eğer karşılaştırılacaksa, şu çok önemli farkı akılda tutalım: Mayıs'ta öğrenciler düzenin sıkıcılığına ve bürokratizmine karşı başkaldırmışlardı, fakat eylem St. Michel Bulvarında kalmadı, Renault Fabrikaları başta olmak üzere 10 milyon işçi greve gitti.

Buna rağmen, o büyük direniş politikada hemen hiçbir yenileşme getirmedi. Başkan General de Gaulle seçimleri yenileyerek desteğini arttırdı. Ertesi yıl anayasayı değiştiremeyince çekildi, yerine başbakanı geldi, onu 1973'te bir başka sağcı izledi. 1981'de merkez sol seçimleri kandıysa da değişim gerçekleşmedi.

Öğrenciler sınırlı haklar kazandılar, ama siyasi üst yapıda hiç yenilenme olmadı. 1968'in teke kazanımı feminist hareketin güçlenmesi, kadın üzerindeki erkek baskısının ir nebze gevşemesi oldu.

Bizde ise Tayyip Erdoğan'ın gerinerek ve övünerek söylediği gibi 11 milyon işçinin sadece 900 bini sendikalıdır.

İşçi hareketi taşeronluk, örgütsüzleştirme, kayııt dışı çalıştırma gibi etmenler yüzünden bu kadar ayrıştırıldıkça ve etkisiz kaldıkça, siyasal dönüşüm ancak sosyal kuvvetler diyeceğimiz dinamik toplum kesimlerine kalmaktadır. 27 Mayıs gecesinden beri hareket halinde olan da o dinamizmdir.

Fakat bundan Tayyip Erdoğan'ı gönderecek ve değişimi başlatacak sonuçlar çıkmaz. Bu nedenle, ilerici adna Direnişi siyasetleştirme isteyenlere aldırmadan, -- yeni bir ivme kazanmış olan-- sosyal muhalefetin siyasal, sendikal, kültürel örgütlenmesi hedefi toplumun ileri güçlerinin önünde durmaktadır. Bunun yolunu hep birlikte bulmak zorundayız. Somutta eylemliliğin sınıf boyutu kazanması şarttır.

"Başbakan'ın adamları" ve "Faiz Lobisi!"

Hüseyin Hasançebi

Topluşsal olaylara açtıkları yol veya yol açtıkları sonuçlar yönünden bakmak daha sağlıklıdır. Bu açıdan "Gezi Direnişi"nin içini veya "ruhunu" kesip biçmek için erkenden heveslenmeye hiç gerek yoktur. Gezi direnişinin "şirin çocukları"ndan "bilişim çağı!"na mahsus bir şehir efsanesi çıkarma gayretlerini de olumsuzlamadan eylemi sevmek, yorumlamak ve üzerine düşünüp dersler çıkarmak mümkündür. Güzelse güzel demektir. Güzel çoğu zaman kaosa yol açar ama güzel beklentileri yeşertmeye imkan yarattığı için kaos da güzeldir.

Ama ilk bakışta şu görülüyor: Gezi Parkı olayının kendisinden daha önemli olan, eylemin birden bire "Taksim Meydanı" anlamına bürünmesi, bu anlam üzerinden Türkiye'nin 60-70 vilayetine yayılması, resmi açıklamaya göre 3.5 - 4 milyon insanı kapsamış olmasıdır.

Bu 4 milyon insan, değil Gezi parkındaki 3-5, şurda veya burdaki 1000 ağaç için, Türkiye'nin bütün ormanları yok edilse dahi kılını kırbırtmaz. Bu değildir. Polis gencecik çocukları dövmüş ve halk öfkelenip sokağa dökülerek çocuklarına sahip çıkmış falan... Yalan. Daha dün Uludere'de 35 çocuk öldüren bu devlete öfkelenip sokağa çıkan Kürtler'den başka tek kişi oldu mu?

Oldu elbette ve Gezi olayını "direniş" yapanlar da sadece bunlardı. "Bunlar" ise, lafı eğip bükmeye hiç gerek yok, Türkiye'nin bilinen solcuları, komünistleri, sosyalistleri, devrimcileri ve demokratlarıdır. Kim iseler ve kaç kişi kaldı iseler, işte onlar ve o kadar. Türkiye'nin solcuları koşup "üç-beş ağaç olayı"na katıldılar, toplumsal direniş haline getirdiler. Tayyip Erdoğan da haklı olarak işin bu yanına kafayı taktı. Sosyalistlerden, solculardan korktu. Kim ne derse desin, ağzı bozuk eski solcular ne kadar küferederse etsinler, Türkiye'de hala sokağı tutuşturacak tek siyasi güç soldur. Bu sol yarın -dan da yakın belki- çok daha güçlü biçimde sokağı tutacak, hatta eylemini başka başka yerlere de taşıracaktır. Gençler mi? Barikat kurmayı öğrendiler ya, arkası gelecektir. AKP'yi, yerine kimin geleceği sorusuna kafayı takmadan iktidardan gönderecek olan da işte bu, adı hiç anılmayan, görmezlikten geline Türkiye solu'dur.

"Yabancıların bana karşı komplosudur", "Faiz lobisi"nin işidir gibi laflarına bakılarak Tayyip Erdoğan ve hükümetinin Gezi olayından çok korktuğu söylendi. Niçin korksun? Aksine, olaydan yararlanmak istedi. Direnişin "Faiz lobisinin işi" olmadığını herkes gibi o da bilir. Toma'ları kimden satın alıyor ki? Erdoğan "faiz lobisi" derken gölge boksı yapmıyor. "Faiz lobisi diye bir şey yoktur, uydurmadır" demek doğru değildir.

Tayyip Erdoğan, "Faiz lobisi" deyip mağdur rolünü oynamıştır ve bu doğrudur. Çünkü Tayyip Erdoğan kendine kan veren, içinden çıkıp geldiği "çekirdek taban"ı adına konuşurken daima "mağdur" vaziyettedir. Bu taban liberal kapitalizm mağduru! Erdoğan mağduriyet dilini, garip gureba edebiyatını bu kesim için kullanır. TÜSİAD'ı, büyük sermayeyi, AB ve ABD'yi arkasına aldığı anda kullandığı dil ise, herkese babalandığı dildir. Bu Erdoğan kahramandır, sultandır, Hitler mertebesinde acımasız bir diktatördür. Konuşurken kim adına konuştuğunu doğru anlamak bu nedenle önemlidir.

Daha önce yazdım: Tayyip ekonomik politikada TÜSAD'ın adamıdır. AKP TÜSAD'ın iktidarındır. Erdoğan iktidarı, öyle komplo ile falan değil, göstere göstere yaratılmış bir TÜSAD-ABD-AB seçeneğidir. Erdoğan'ın "Faiz lobisi" dediği de zaten TÜSAD'dan başkası değildir. Dış komplo diyerek kastettiği de TÜSAD'dır. Çünkü TÜSAD aynı zamanda bir dış olgudur. Gezi olayında "Faiz lobisi"ni hedef

göstermesi ise TÜSİAD'ın desteğini tazelemek, teyid ettirmek maksadıyladır.

Bu noktayı biraz açalım: MÜSİAD'ı tanırsınız. Erbakan hareketinin iş dünyası içindeki organik uzantısıdır. AKP'nin iskeletinin çatılmasında önemli bir rol oynamıştır. MÜSİAD bir siyasi örgüt gibi çalışmaktadır. Yaklaşık 6.500 üyesi vardır ama belli kümeler içindeki etkinliği ile AKP iktidarından nasiplenene 30-35 bin civarında orta ölçek imalatçı işletmenin sözcülüğünü yapmaktadır. Bu orta ölçek sanayici-tüccar kesimin dış pazar etkinliğine ulaşabildiği alanlar ise tutunma gayreti içinde olduğu Kuzey Avrupa ve Ortadoğu pazarlarıdır. MÜSİAD'ın çıkarlarını seslendirdiği kesimin sermaye biriktirdiği asıl yer Türkiye'nin iç pazarıdır. Ama işte bu pazarda da "kapitalizmin kuralları" hükmünü icra etmektedir ve TÜSİAD bu kesimi ezmektedir.

Gezi direnişi sürerken 25 Haziran'da MÜSİAD "2013 Türkiye Ekonomisi Raporu"nu açıkladı. Bu raporla finans sektörünü (bankaları) hükümete hedef gösterdi. Türkiye finans sektörü dediğiniz de zaten TÜSİAD'tır. Rapor acil önlem alınmasını istiyor ve alınacak önlemleri de söylüyor. "Ekonominin mevcut göstergelerini analiz etmekle kalmayıp, ileriye dönük vizyon çizme özelliği de taşıdığı" söylenerek açıklanan MÜSİAD raporunun dili, Tayyip Erdoğan'ın gezi direnişi boyunca kullandığı kaba ve çıplak dilin aynısıdır.

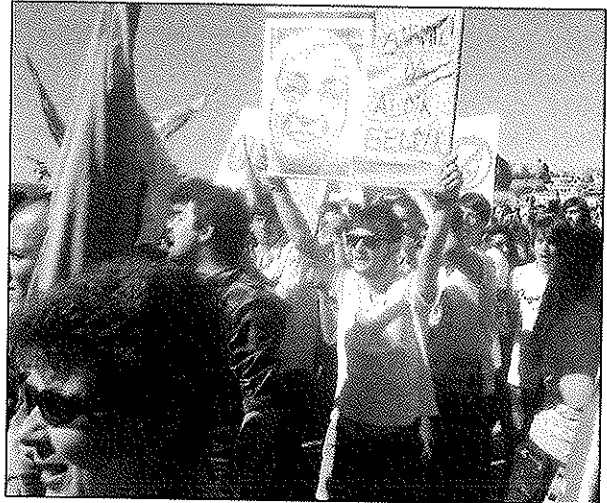
MÜSİAD şunları istiyor:

"1. Bankacılık teminata kredi veren sistemden projeye de kredi veren sisteme geçmeli. İlave yatırımlara ve bu yatırımların önemli bir kısmını gerçekleştirecek olan özel sektörün, ye-

terli finansmana, daha kolay erişmesine ihtiyaç duyulmaktadır. Mevcut bankacılık sisteminde; işletmeler, neredeyse krediye ihtiyacı olmadıklarını ispat ettikleri takdirde ve neredeyse, sadece teminata dayalı olarak finansmana erişebilmektedir. Bankalar birer ticari işletme oldukları halde, neredeyse risk taşımayan bir konumda, tamamen teminata dayalı, üstelik de aşırı teminatlamayla uygulanan bir yapıda, topladığı mevduatı üzerine masraf ve karını koyarak, talep edene verme olarak çalışan sistem, piyasa ekonomisi şartlarında, büyümeye fren etkisi yapmaktadır.

"2. Kamu bankalarında, mevduat bankacılığı kadar, yatırım bankacılığı faaliyetleri de ağırlık kazanmalıdır. Proje finansmanının yaygın ve makul şekilde uygulamasını sağlamak için, sistemi diğer unsurlarla teşvik etmenin yanı sıra, piyasa ekonomisi içinde, kamu bankalarının uygun rekabet şartlarıyla piyasaya yönlendirilmesi de mümkündür. Devletin asıl görevi, ticari kar elde etmek değildir. Projelerin, makul teminatlar alınarak kaliteli ve hızlı finansman bulabilmeleri gibi, ülkemiz için çok önemli, ancak şu anda neredeyse uygulanmayan bir sistemi hayata geçirebilmek için, kamu bankaları, bu konuda öncülük yapabilirler.

"3. Kamu projeleri finanse edilebilir ölçeklere bölünmeli ve projelerin gerçekleştirilmesinde taban genişletilmelidir. Kamu projelerinin daha küçük ölçeklerde ihale edilmesi, hem projeleri daha kolay finanse edilebilir hale getirebilir, hem de ihaleleri daha geniş bir yelpazedeki işletmelere açarak, kamunun ve projenin gerçekleştirmesinin riskini azaltabilir. Ülkemizin gurur kaynağı olan ve neredeyse çok kısa zaman dilimlerinde peş peşe ilan edilen ve uygulamaya alınan büyük ölçekli projeler, çok büyük dilimlerle halinde değil, parçalanarak hayata geçirilerek, ülkemizin bu yatırımları yapabilen güzide

şirketlerinin sayısının artması sağlanmalıdır. Paylaşımı ve büyümeyi alta doğru yayarak, belirli bir teknolojik olgunluğa sahip, ancak çok büyük projeler için yeterli kaynağa henüz sahip olamamış işletmelerin de, ekonomiden daha fazla pay almalarının yolunu açabilecektir. Bu durumda, söz konusu işletmelerin de finanse edilebileceği yapıların yaygınlaştırılmasıyla büyümenin, özellikle belirli büyüklükteki projelerde, belirli sayıda işletme üzerinden değil, daha dengeli şekilde hayata geçirilmesi sağlanacaktır. Bunun yanı sıra, yine özellikle büyük ölçekli projelerde, daha fazla yatırımcının proje yapma yeteneğini arttırması, buna bağlı olarak uluslararası arenada da söz sahibi olmalarının önünün açılması mümkün olabilecektir. Ayrıca, bu tür ihalelere teklif sunan konsorsiyumlarda, bir ortağın iş bitirmesinin yeterli görülmesi ve bu yolla daha geniş katılımlı konsorsiyumlara imkan tanınması, refahın yaygınlaştırılmasına hizmet edecektir. Bu strateji, büyümenin sınırlı sayıdaki işletmeye bağlı olmasının getirebileceği risklerin azaltılması ve daha az riskle proje ortaya konulması açısından, oldukça önemlidir.

“4. Enerji yatırımlarında, orta büyüklükteki işletmelerin de önü açılmalıdır. Ülkemizde 2023'e kadar enerji yatırımlarının yaklaşık 150 milyar dolara ulaşması beklenmektedir. Öngörülen bu yatırım büyüklüğü, özel sektörün bu yatırımlarda daha fazla rol üstlenmesi gereğini doğurmaktadır. Ancak, bu yatırımlarda da, orta büyüklükteki işletmeler, büyük ölçek engeli ile karşılaşmaktadır. Örneğin, yakın döneme kadar, özellikle enerji üretim tesisleri özelleştirmelerinde hakim olan anlayışa bağlı olarak, küçük güçteki santraller teker teker satışa çıkartılmış ve piyasaya birçok yeni oyuncu girebilmişti. Yeni yaklaşım ise, orta ve büyük güçteki sant-

ralleri birleştirerek, birkaç bin MW'lık portföyler oluşturmak ve daha büyük yatırımcıları piyasaya almak şeklindedir. Yukarıda açıkladığımız gerekçeler paralelinde, orta ölçekli yatırımcılarımız için de fırsat eşitliği sağlanması ve buna uygun portföylerin oluşturulması oldukça önemlidir.

“5. Büyük ölçekli portföy özelleştirmelerinde kamunun elindeki hisselerin tamamı blok yöntemle elden çıkarılmaktadır. Bunun yerine, kademe bir hisse devri opsiyonu da göz önünde bulundurulabilir.

“6. Ülkemizin, orta ve uzun vadeli büyüme hedeflerini yakalayabilmesi için, yeterli sermaye birikimi oluşmasına da katkı sağlamak amacıyla, özel sektörün tek başına girmeyeceği alanlardaki büyük yatırımlar ve altyapı projelerinde, daha makul proje büyüklükleriyle, kamu-özel sektör işbirliklerinin etkinlikle yapılması ve önündeki mevzuat engellerinin kaldırılarak, sürecin hızlandırılmasının gerekli olduğunu düşünüyoruz.”

MÜSİAD Raporu bu. Adeta bir çılgılık gibi. Besbelli ki MÜSAD'cı ortak ölçek imalatçı sömürden aldığı payı artırmak şöyle dursun, koruyamıyor bile. Çünkü TÜSİAD tekelciliği bunlara zırnık koklatmıyor. Kamu ihalelerinin büyük olanlarının tümünü TÜSİAD'cılar alıyor. Şundan pay biçelim: Hükümet, önümüzdeki üç-beş yıla sığacak, bütçesi 70 milyar doları bulan büyük projeler açıkladı: 3. Boğaz köprüsü, 3. Havalimanı, Trakya kanalı, Galataport, Haliç tersanesi, Otobanlar, Enerji özelleştirmeleri... Bu pastadan “Erdoğan'ın adamları!” pay alamıyor. Niçin? Çünkü Bankalar bunlara ne kredi veriyor, ne de teminat mektubu. Bankaların tümü TÜSİAD'cıların.

Erdoğan'ın adamları bu nedenle Tayyip Erdo-

ğan'ı yardıma çağırıyorlar. Bankalara haddini bildirmesini istiyorlar. Hükümetten de; "Kamu projelerini finanse edilebilir ölçeklere bölmesini ve projelerin gerçekleştirilmesinde tabanı genişletmesini" talep ediyorlar. Erdoğan'a, kamu bankalarını bizim için çalıştır, diyorlar.

MÜSİAD Raporun'nun bu kadar "açık sözlü" olması yardımın aciliyetine ve ciddiyetine işarettir. Bu kavga iki yıl öncesinden başlamıştı. Erdoğan bankalara, "benim adamlarıma da kredi verin" demiş, ama bankalar dinlememişti. Örneğin Ersin Özince "benim bankam zaten yatırımcı bankadır" diyerek çamura yattığı için çeşitli baskılarla uzaklaştırılmıştı. Yerine gelen Adnan Bali döneminde de İş Bankasının -ve diğer tüm bankaların- orta ölçek imalatçı kesime karşı finansal tutumu değişmedi. Tayyip Erdoğan hakikaten kızdı ve gezi direnişini vesile ederek "faiz lobisi" dedi ve bir hamle daha gerçekleştirdi.

Bu ekonomik kavganın siyasetteki tercümesini yanlış okumamak, Erdoğan faiz lobisini (finansal sermaye) karşısına aldı diye düşünmek gerekir. Finansal Sermayeyi karşısına almak kim, Erdoğan kim? Adama "başbakan" olduğunu hemen hatırlatırlar! Erdoğan sadece bir pazarlık deniyor; alabilirse... Alamazsa yapaca-

ğı hiç bir şey yok.

Erdoğan'ın gezi direnişi nedeniyle öfkelenmesi esas olarak kendi adamları içindir. Kendisinden cami duvarına işemesi istenmiştir. Ayrıca FED'in aldığı yeni kararlardan sonra işinin daha da zorlaşacak olması öfkelerini artırmıştır. Bir bütün olarak Türkiye ekonomisinin işi, -zaten zordu, büzülerek idare ediyordu-, şimdi daha da zorlaşacak. Erdoğan faizleri düşürün diye boş laf ediyordu, artık "faizleri yükseltin de sıcak para gelsin" diye kendisi MB'sını sıkıştırarak. "İstedığınız her şeyi verdim, daha ne istiyorsunuz?" laflarını terkedecek, TUSİAD'tan bu lafları bir siyasi atraksiyon olarak görmesini rica edecek.

Gezi direnişi başka, bambaşka bir şey, Erdoğan'ın bu krizi bahane edip mali sermayeden "faiz lobisi" diyerek kıl koparıp boğazına kadar sıkışmış olan tabanına aktarmak istemesi başka bir şey. Tayyip Erdoğan'ın başka çaresi yok, adamlarına kırıntı da olsa "bir şey"ler vermesi lâzım. Hırçınlığı bundan. Aksi halde "tabanım" dediği küçük ve orta sermaye kesimi başka yere kayacak. Kaymaya başladı bile.

Siz Erdoğan'ın yerinde olsaydınız öfkelenmez miydiniz?

Gülmeyi ve direnişi bilen çocuklar geldi

■ Zafer Aydın

"Sınıf hareketi, halk hareketi Japon güllüne benzer, nerede, ne zaman açacağı belli olmaz" diye toplumsal mücadeleden umudu hiç kesmemek gerektiğine işaret eden analogideki gibi oldu. Hiç kimsenin öngörmediği, ummadığı ve beklemediği bir anda Türkiye tarihinin en büyük sosyal isyanı patladı. İktidarı, muhalefeti, liberali, muhafazakârı, devrimcisi ve reformisti ortaya çıkan hareketi anlamakta ve adlandırmakta zorlandı. Ekranlar-dan ve gazete köşelerinden komplo teorileri, sosyolojik analizler, siyasi yorumlar havada uçuşa dursun, toplumsal mücadele kendine açtığı bu yeni kulvardan, bazen düşen, bazen yükselen bir tempo ile yürümeye devam ediyor. Bu direnişle birlikte ortaya çıkan dinamik nasıl bir kimliğe, nasıl bir forma dönüşür, ya da dönüşür mü bunu şimdiden kestirmek zor. Ancak bir anın değil, bir sürecin eylemi olarak Gezi Direnişinin, yakın gelecekte etkileyici bir dinamik olarak kendine yer bulacağı kesin.

Gezi direnişiyle başlayan bu tarihi isyan üzerine çok yazılıp konuşulacak, çeşitli yönleri, anlaşılan anlaşılamayan özellikleri üzerine çok tartışılacak ama birkaç noktada dikkat çeken bazı noktaları, vurgulamak yerinde olacaktır.

1. Kimlik mücadelesi

Direnış geniş anlamıyla mavi ve beyaz yakalı ücretlilerin (ağırlıklı olarak da beyaz yakalıların) ve onların çocuklarının katıldığı bir isyan olarak gelişti. Ancak isyan sosyal talepler üzerinden şekillenmedi. Meselenin görünen kısmında kamusal alanların sermayeye peşkeş çekilmesi karşısında duyulan tepki vardı. Bu açıdan eylemin sosyal motiflere sahip olduğu, neoliberal politikalar karşısı bir öz taşıdığı söylenebilir. Ama esas olarak direniş bir kimlik isyanı olarak cereyan etti. Elbette AKP'nin siyaset tarzına, kamusal alanların ranta açılmasına karşı genel bir itirazı da içinde barındırıyor bu hareket ama büyük ölçüde hayatın bütün alanlarını, dinin gereklerine göre düzenleme arzusu karşısında modern-laik yaşam talebinin eylemi olarak kendini gösterdi. Biraz sivrilterek söy-

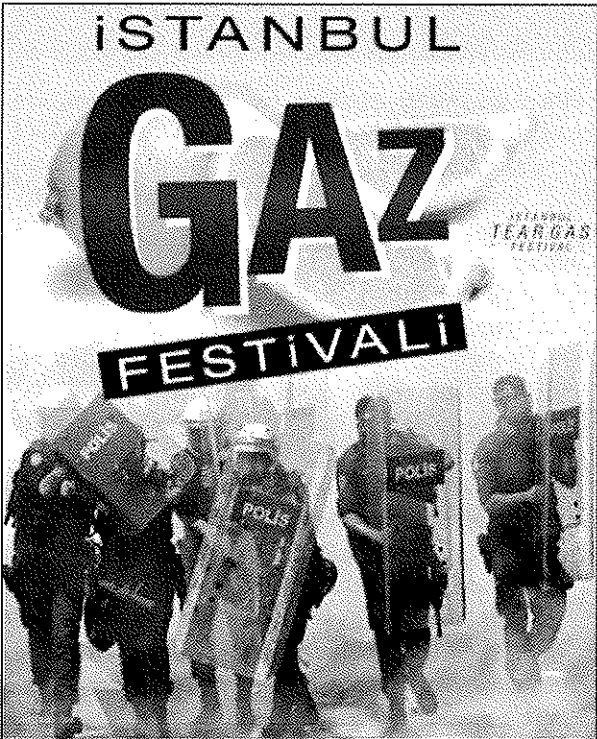

lemek gerekirse modern laik kimliğin simgesi burada "alkol" oldu. Eylemi, Başbakanın alkol düzenlemesini, dinin gereği olarak savunması süreci tetikledi. AKP destekçilerinin alkol düzenlemesine çeşitli gerekçeler bularak, dünyadan örnekler vererek makul bir düzenleme olarak anlatmaya çalışırken, başbakan onları da boşluğa düşürerek "İki tane ayyaşın yaptığı yasa mu-teber oluyor da dinin emrettiği bir yasanın sizin için neden reddedilmesi gerekiyor?" Bu toplumsal yaşamı dinin kurallarına göre düzenleme arzusunun şimdiye kadar dile getirilmiş en açık ifadesiydi. Vesayet rejiminin odağını ele geçirme ope-rasyonunun tamamlanmasının ardından AKP büyük bir özgüvenle toplum mühendisliği işine hız vermişti. İktidarın dini esas olarak toplumsal yaşama biçim vermek istemesi ve bu isteğin rahatlıkla dile getirilmesine duyulan kızgınlık, Gezi'ye yönelik şiddetle birleşince aşağıda içten içe biriken tepkinin sokağa dökülme-

sini getirdi.

Daha önce sokaklarda hiç görmediğimiz gençlerle, sokaklarda görmeye alışık olmadığımız kesimler bu vesile ile sokakla tanıştılar. Daha önce toplumun geniş kesimi tarafından tedirginlik, korku ve çekinme ile dile getirilen direniş, eylem, mücadele, hatta militan sözcükleri normalleşti, itibar kazandı. “Her yer Taksim, her yer direniş sloganıyla” herkes eylemci, her yer eylem alanı oldu. Sokaktan yükselen sesler karşısında, toplumun üzerinde mutlak bir hâkimiyet kurma ihtimali-nin azaldığını gören iktidar panikledi ve sertleşti, saldırdı. Saldırdıkça öfke yükseldi, yaşam biçimi tehlikede olduğu fikri kuvvetlendi ve eylemler büyüdü.

Kimlik direnişi geride bırakılan bir aylık bir zaman dilimi içinde bazen yükselen, bazen düşen bir seyir içinde süreklilik kazandı. Kimliğini, yaşam tarzını savunmak üzere sergilenen direniş, toplum mühendisliği projeleri karşısında bugünden ya-rına özgürleştirici bir dinamiği temsil ediyor.

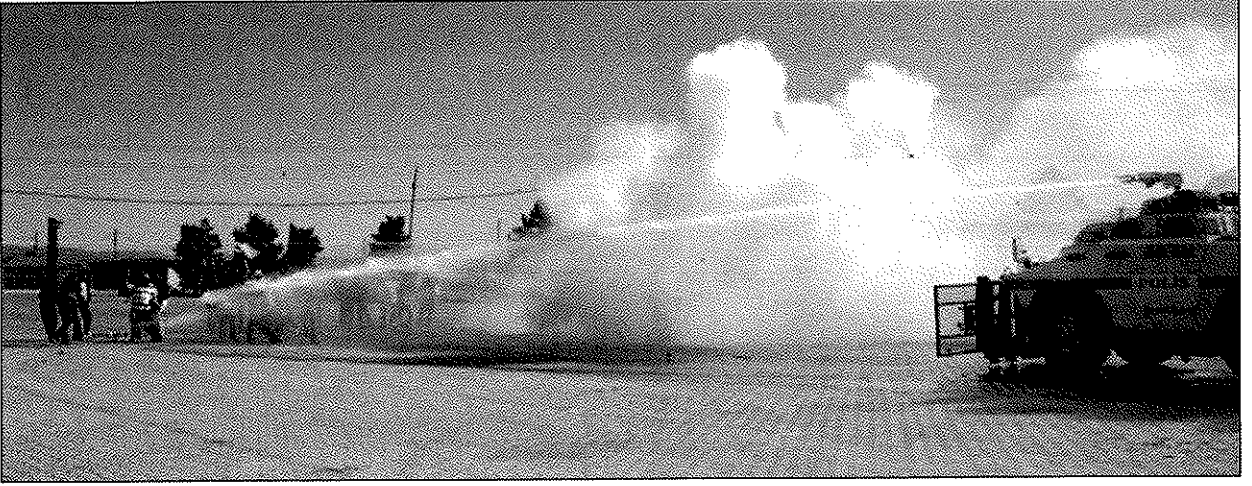
2. AKP moral üstünlüğünü kaybetti

İktidarda 10 yılını geride bırakan AKP, ilk kez bu denli büyük bir aşınma yaşıyor. Toplumun karşısında ahlâkı, vicdanı, adaleti, hakkaniyeti temsil ettiği iddiası ile yaratılan havanın aslında büyük bir yanılsama olduğu ayan beyan görüldü. Ahlâkı temsil edenlerin yalana sığındıkları, çok kolay ve hiçbir sıkıntı duymadan yalan söyleyebildikleri, şiddete arka çıkarak, cana değil cama üzülererek vicdandan, merhametten ve insanlıktan ne kadar uzak oldukları ortaya döküldü.

AKP'nin moral olarak temsil ettiğine inanılan, en azından öyle propaganda yapılan değerlerden biri de “haklılık” idi. “AKP hakkı olana hakkını verir” diyorlardı. Ama bu süreç AKP için hak, haklılık değil gücün önemli olduğunu deşifre etti. AKP geleneksel devlet etme anlayışına bağlı olarak güç ile eylemleri bastırmaya çalışırken AKP ve iktidar adına konuşanların tamamının ağzından hak, haklılık, hakkaniyet değil, devlet, güç, güçlü sözcükleri dökülüyordu. Ağzını açan, iktidarın haksız uygulamaları ve polis şiddeti “devlet ve güç” kavramlarıyla normalleştirilmeye çalışılıyordu. Güç vurgusunun hakkaniyetin bu kadar önüne geçmesi, şiddetin bu kadar açık bir dille savunulması evinde oturan- belki de başbakanın evde zor tuttukları da dahil - insanlar üzerinde çeşitli kırılmalara yol açacağı, “Bunlarda Allah korkusu var”, “Bunlar vicdanlı yöneticiler” laflarının artık daha az duyulacağı yüksek bir ihtimâl. AKP'nin büyük bir böbürlenme içinde “Ahlâk”, “Vicdan”, “Adalet” gibi kavramlarla toplumla kurduğu ilişki düne göre daha mesafeli bir ilişki haline gelecektir. Elinde yalan ve şiddetten başka araç kalmayan AKP moral üstünlüğünü kaybetti, Başbakan istediği kadar üst perdeden güresin AKP'lilerin artık daha fazla başı öne eğik.

3. AKP'nin iktidar stajını darbecilerin ya-nında yaptığı iyice deşifre oldu

AKP bu süreçte, toplumsal muhalefetin ta-

lepleri karşısına operasyon, manipülasyon ve kara propaganda ile çıktı. Totaliter zihniyetin ürünü olan bu yaklaşım ve uygulamalar devlette devamlılığın göstergesi olurken AKP'nin devlet yönetme stajını darbecilerin yanında yaptığını da örnekleriyle gözler önüne serdi. AKP iktidarının ve AKP ile birlikte bu süreçte saf tutanların yükselen direnişin meşruiyetini gölgelemek için söyledikleri her söz, attıkları her manşet, yaptıkları her haber 12 Eylül daha çok da 28 Şubat'ta yaşananların kopyası biçimindeydi. BirGün gazetesinin isabetle hatırlattığı gibi 28 Şubat sürecinde bir tiyatro oyunu bahane edilerek Sincan'da tankları yürütülmüştü. Bu dönemde de Mi Minör oyunu bahane edilerek Gezi direnişi ezilmeye çalışılıyor. 28 Şubat'ın andıçları vardı, bu iktidarın da "50 kişilik listeler"i var. 28 Şubat'ta Akın Birdal'a yapılanın bir benzeri Mehmet Ali Alabora'ya yapılmak isteniyor. Darbecilerin yanında staj yapanlar, devleti yönetme biçim ve alışkanlıklarını onlardan öğrenenler, çiraklıktan ustalık mertebesine yükseldikçe demokrasi maskesini çıkarıp aynı zihniyet ve aynı yöntemlerle hareket ediyorlar.

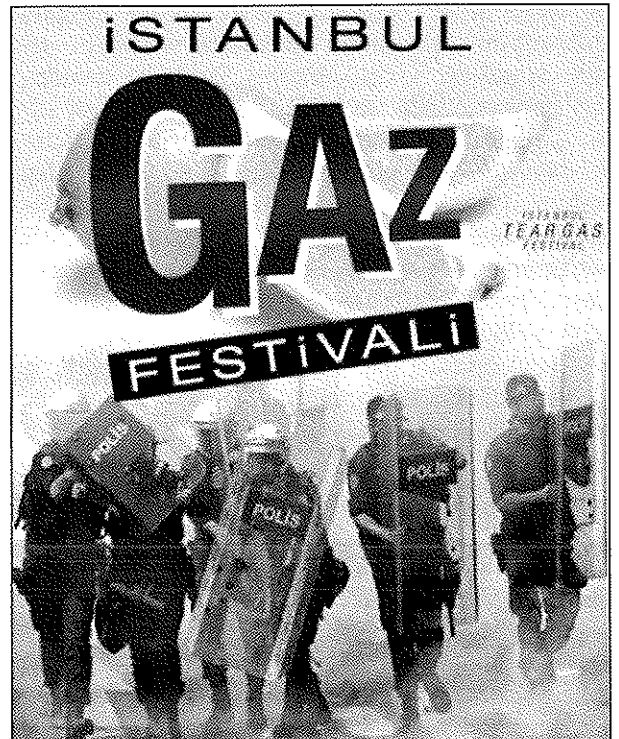
4. Soldan giden aydınlar çekilince AKP sefilleri oynadı

Gezi direnişi, 12 Eylül 2010 referandumu ile vesayet rejimini tamamen ele geçiren AKP'nin demokrasi ve demokratikleşme diye bir derdinin olmadığını en açık, en görünen ifadelerinden biri oldu. Bu aynı zamanda çevreden gelen bir hareketin otomatik olarak demokrat bir kimlik taşıyacağı tezi, ile AKP'ye açık destek veren, AKP ile organik ilişkiler içine giren, AKP ile kurdukları politik ortaklığı daha ileriye taşımak isteyen çevrelerde de bir kopuşa yol açtı. Reel sosyalizmin tarih sahnesinden çekilmesini takip eden süreçte, liberalizme meyleden

eskimiş solcular ile liberal aydınların büyük kısmı AKP'nin yanında durmaktan vazgeçtiler. AKP'nin demokrasilik oyununda rol üstlenmekten geri çekildiler. Ortaya çıkan çekilme bu kesimlerin AKP'nin ne kadar çok işine yaradığını da gözler önüne serdi. Onlar olmadan, AKP toplumun önüne doğru düzgün argümanlar üretip tartışma yürütemedi, sefilleri oynadı. Kendine aydınlar arasından muhatap yaratma işine soyunduğunda da bula bula Necati Şaşmaz, Hasan Kaçan ve Hülya Avşar'ı buldu.

5 Yeni muhalefet tarzı ve dili kazanıldı

Sessiz, itaatkâr bir toplum beklentisini sar-sacak kadar güçlü eylemlerle, sokağın ve muha-

lefetin dili, eylem biçimi bu eylemle yeni bir içerik kazandı. Alışıla gelmiş, gelenekselleşmiş dil ve tarz bu eylemle birlikte yeni-lendi, güncellendi. Sosyal medya denilen iletişim mekanizmalarının örgütlenme ve tepki vermede ne kadar etkili olduğu anlaşıldı. Muhalefetin seçtiği mizahi dil, hem eylemlerin meşruiyet çizgisinin yükselmesini hem de fikirlerin büyük bir hızla yaygınlaşmasını, kabul görmesini sağladı. İktidarın saldırgan ve küstah dili, muhalefetin mizahı büyük bir beceriyle kullanan dili karşısında çuvalladı, açmaza girdi.

Bu sürecin bir diğer önemli kazanımı da toplumsal muhalefetin geleneksel hale gelen, spot, bir olaya tepki vermekle sınırlı eylem tarzının aşılmasıydı. Eylemlerin süreklilik taşıması, ısrarla taleplerin takip edilmesi iktidarın tutumunun gerilemesinde en etkili faktörlerden biri oldu. Çok uzun süredir büyük bir belirsizlik içinde yaşayan, ne yaptığını bilmez durumda olan toplumsal muhalefet Gezi direnişiyle başka bir niteliğe büründü. Muktedirler karşısında ısrarla sürdürülen mücadele, toplumsal muhalefetin, meşru hedeflerle kitlesel direnişler eksenli “radikal yoldan” ilerleyebileceğini de ortaya çıkardı. Gezi direnişi toplumsal muhalefete yerleşik dil ve muhalefet araçlarını yenileme konusunda önemli bir deneyim hediye etti.

6. Bükülemeyecek bilek yok

“Tavşan korktuğu için kaçmaz kaçtığı için korkar” lafının doğrulandığı bir süreçten geçtik. Korkuyu yenen kitleler sokağa çıkarak kendini kadir-i mutlak gören iktidara geri adım attırdılar. Kitleler gücünü fark etti ve her yapılarına kolayca rıza göstermemek gerektiğini kavradı. İktidar yenildi. Başbakanın mahkeme kararına

uyacağını ve referandum yapılacağını açıklamasından sonra aşırı saldırganlaşması, polis şiddetini tırmandırması esas olarak yenilmişlik duygusunu yenmek içindir. İktidar bu saatten sonra her istediğini, istediği gibi yapabilir rahatlığı içinde davranamaz. Sokağı ve sokakta şekillenen muhalefeti dikkate almak zorunda.

7. Sol olmadan asla

Gezi direnişinin önemli dinamikleri sosyalist örgütler oldu. Mücadelenin ön saflarında yer alanlar çoğunlukla sosyalistlerdi. Bu yüzden AKP iktidarı, “Gezi-Taksim” “makbul-marjinal” ayrımı ile bu taşıyıcı dinamiğin kitle ile bağıını ortadan kaldırma çabasına girdi. Başarılı olmadı. Ama sosyalist sol da bu süreçte güçlü bir partiden, bir merkezden yoksun olmanın sıkıntısını yaşadı. Her şeye rağmen Gezi direnişi, sosyalist solun örgütlenme, güçlü ve etkili eylemler yapabilme potansiyelini yeniden kazanabileceğini gösterdi. Parklarda yapılan ve doğrudan demokrasinin önemli örneklerini sergileyen forumlarda, sosyalistler 12 Eylül sonrasında belki de ilk kez kendi dışındaki kesimlerle konuşma, tartışma imkânı buluyorlar. Ortaya çıkan bu imkânı iyi kullanıp yeni toplumsal dinamiklerle ilişkisini sistematik bir biçime büründürmeli. Şimdi solcular, siyasal iktidarın baskıcı uygulamaları, piyasacı ve otoriter diktatörlüğüne karşı büyük bir muhalefet cephesi örnek göreviyle baş başa.

Emek, meslek örgütlerinden, toplumun çeşitlilepleri etrafında örgütlenmiş çevre ve bireylere, sosyalist, solcu, sosyal demokrat kesimlere kadar geniş bir kesime şemsiye örgüt işlevi gören Taksim Dayanışması, örgütlenme modeli, karar alma süreçleri, iç işleyişiyle bir model olabilir.

8. Gençler geldi, umut büyüdü

Direnişin temel dinamiği gençler oldu, eylemin tarzı, dili, inadı, kararlılığı, yaratıcılığı öfkesi, sabrı onların elinde şekillendi. Rejimi, düzeni sorgulayan, doğruların yanlışların tek merkezden belirlenip önlerine konulmasını kabul etmeyen bu gençler, zihinlerde yaşanan büyük dönüşümün, zihinsel bir devrimin habercisiler. Yıllarca bazen inanarak bazen sadece bir umudu diri tutmak adına söylenen “Başka bir dünya mümkün” sloganı Gezi direnişi örneğine yaslanarak artık büyük bir gönül rahatlığı içinde haykırılabilir. Çünkü gülmeyi ve direnmeyi bilen çocuklar geldi. Bu açıdan bakıldığında Taksim’de asılan pankart o yüzden fantastik değil, gerçekçi: “Devrim bize göz kırptı”

Her yer Taksim, Her yer direniş

T Yakın tarihimizin en önemli halk hareketlerinden birini yaşıyoruz. Sayfalarımızda eylemler sırasında çeşitli vesilelerle yazılmış değerlendirmeleri bulacaksınız.

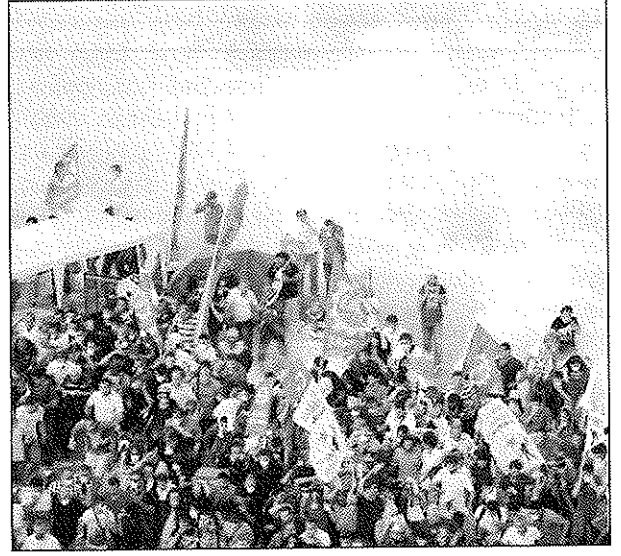
1 Mayıs 2013'tü İstanbul halkına yasaklamışlardı, başka illerden de getirilmişler de içinde 30.000 polisle İstanbul'u işgal etmişler, yolları kesmişler, vapur seferlerini kaldırmışlardı. Yalan gerekçe Taksim Meydanının bir köşesinde başlamış olan tahta perdeyle kapalı inşaat faaliyetiydi. Tayyip Erdoğan'ın Taksim yasağını kimi solcular da dâhil olmak üzere savunanlar çıktı. Daha sonra Tayyip Erdoğan Taksim'in gösterilere tamamen kapatılacağını açıklayarak Bakanlarının, valisinin, Em. Müdürünün yalan söylemiş olduğunu ikrar etti.

1 Mayıs günü Taksim'e çıkamayan yüz binler, 1 Haziran günü Alanı baştanbaşa doldurdular, İstiklal Caddesi, Sıraserviler Cad., Gümüşsuyu İnönü Cad. gibi Taksim'e açılan yollar da Meydana dahil oldu. Ama hiçbir yetkilinin aklına 1 Mayıs yalanı gelmedi, kimse "İnşaat var, can güvenliğinizi sağlayamayız" demedi. Tayyip Erdoğan iktidarının gerekçelerine sığınıp 1 Mayıs yasağına boyun eğmiş olanlar 1 Haziran'daki ihkak-ı hak (hakkın fiilen gerçekleştirilmesi) karşısında utanmadılar. "Gidin eyleminizi Kadıköy'de yapın" diyemediler. Esasen eylemler Kadıköy'de, Bakırköy'de de, Beşiktaş'ta da, Şişli'de, Nişantaşı'nda da, Sancaktepe'de de yapıldı. 31 Mayıs gecesi Kadıköy'den binlerce kişi Boğaziçi Köprüsü'nü yürüterek geçtiler, yürüyen bir arkadaşımın verdiği bilgiyle 7 saatte Beyoğlu'na ulaştılar.

Taksim Gezi Parkı direnişi Tayyip Erdoğan istibdadında biriken basınca karşı tapanın atması oldu. 1 Mayıs yasağını aynı ay içinde gençliğe ayyaş demek, içki kısıtlamaları getirmek, 3. Köprüye Alevi katliamcısı "Yavuz Selim" adını vermek gibi tahrikler eklendi.

Yalan, inkâr, iftira çirkin politikacının tabiatı gereğidir demeyeceğiz. Biz yalana alışmadık ve alışmayacağız. Olayların 6. Gününde Tayyip Erdoğan "oraya AVM yapılacak diye ortada bir proje yok" dedi, sözcülerinden Hüseyin Çelik de "oraya AVM yapılacaksa dozer altına önce ben yatarım" cümlesini savurdu. Herkesin gözünün içine baka baka söylenen bu sözler hiçbir AKP'linin yüzünü kızartmadı.

Recep Tayyip Erdoğan 5 Haziran 2011 günkü İstanbul'daki seçim mitinginde şöyle demiş-

ti: "şimdi size önemli bazı şeyleri daha söyleyeceğim. Taksim'i şu andaki konumundan çıkarıyoruz. Kardeşlerim, Taksim Meydanındaki o yeşil alanın olduğu yer nedir biliyor musunuz? Orası eskiden Topçu Kışlasıydı, Topçu Kışlası. Ve bu Topçu Kışlasını daha sonra yıktılar. CHP'nin Belediye Başkanı, Valisi Lütfi Kırdar yıktı. Ve orayı daha sonra Taksim Stadı yaptılar. Ve daha sonra tepkiler gelmeye başladı, şu andaki Dolmabahçe Stadına indiler. Şimdi biz o tarihi Topçu Kışlasını sıfırdan aynen bütün ... var, orayı biz inşa ediyoruz, orayı inşa ediyoruz. Fakat muhteşem bir eser ortaya çıkacak. Burayı inşallah rezidans, hotel, altını alışveriş merkezi olarak kullanacağız. Ve tamamen o bö-

lümün altını da otopark yapacağız.” Memleketin başbakanı belediye başkanı gibi bile değil, o parka işletme kuracak iş adamı gibi konuşuyordu.

Yeşili koruduğunu iddia eden Tayyip Erdoğan açıkça “yeşil alanın yerine bina yapacağını” söylemişti. Üç gün sonra aynı sözlerini İzmir’de de tekrarladı. Bizler İstanbul konuşmasına hemen tepki göstermiş, tarihin bahane olduğunu, esas niyetin rant ve AVM gibi ticari amaçlar taşıdığını, Maçka Parkı sayılmazsa, Taksim parkın çok geniş bir alanda soluk alınacak tek mekân olduğunu, gündüzleri yaşlı insanların, yalnız olarak veya torunlarıyla gelip dinlendiklerini, o yeşil alanın mutlaka korunması gerektiğini söyledik.

Yazının girişindeki vurgudan da görüldüğü gibi, direniş “Gezi Parkı” adını taşısa da, eylem ağaçların sökülmesine ve kapitalist pazarın AVM isterisine tepkiyle başlamış olsa da, kısa zamanda o sınırın çok ötesine geçmiştir. Eski 1 Mayıs’larda “Gazcı Kardeşler” den biri olarak şöhrat yapmış şimdiki İçişleri Bakanı 67 ilde 235 eylem tespit edildiğini açıkladığına göre, olay geniş çaplı bir siyasi eyleme dönüşmüştür.

Tayyip Erdoğan’ın aklına eseni söylemek, çoğunu yapmak, ileri geri konuşmak, argo kullanmak, tehdit savurmak, kürtajdan alkole kadar insanların kişisel hayatlarına karışmak tarzındaki pervasızlıkları elbette milyonlarca insanda tepkiler, tepkiler biriktirmişti. Mayıs ayı boyunca bu birikim arttı ve bir avuç doğa savunucunun Gezi’de sabahlayarak başlattıkları protesto, 28 Mayıs sabahı saldırıyla karşılaştı. Kolluk Kuvvetleri, Belediye zabıtası, zabıta gömleği giydirilmiş şirket fedailer ve buldozerler hem insanlara saldırdılar, hem ağaçlara. Çadırları yaktılar, ağaçları sökmeye başladılar, insanlara gaz sıkıtlar. İnsanlar hepsine karşı direndi. Sırrı Süreyya Önder’ bir dozerin önünde vücudunu ağaçlara kalkan edince eylem medyada yer buldu ve kolluk kuvvetlerinin uyguladığı şiddetin ekranlara yansımalarıyla insanların tükenmeyen dirençleri eylemi yurt sathına yaymıştır.

Direnış siyasi bir grup ya da gruplar koalisyonu tarafından başlatılmadı veya yönlendirilmedi. Süreyya Önder’in girişimi ve Ertuğrul Kürkçü’nün Meclis’te onu destekleyen sert konuşması bir BDP politikası gereği de değildir, tersine BDP yöneticileri eylemin ilerleyen günlerinde araya mesafe koymuşlar ve direnişte “çözüm karşıtı grupların” olabileceğini söylemişlerdir.

K. Kürdistan’da sadece Diyarbakır’da Sanat Sokağında başlayıp, Koşuyolu’nda biten bir yürüyüş yapılmış Koşuyolu’na Esad’ın Tayyip Er-

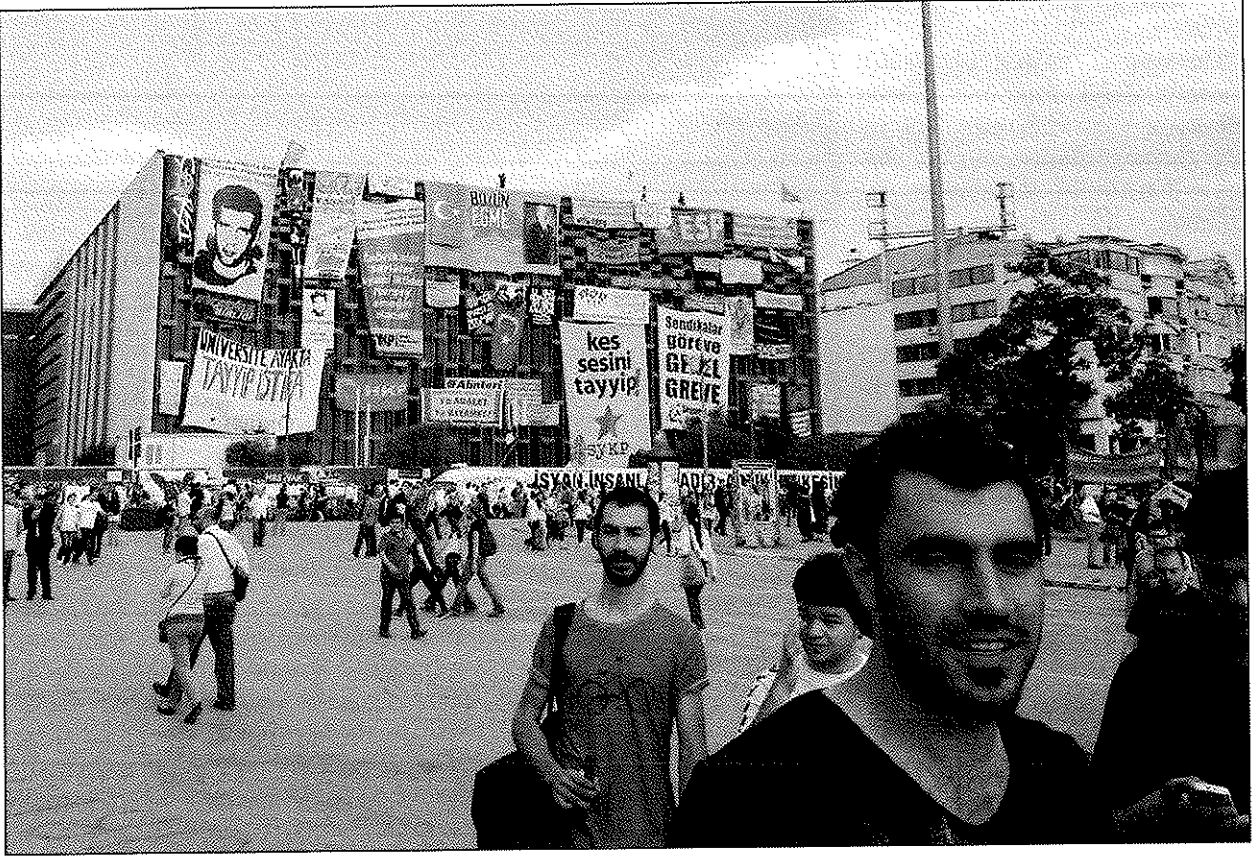
doğan’a “Halkına zulmetme Tayyip” diyen bir karikatür bırakılmıştır. Diyarbakır’da eylemin düzenleyicileri arasında ESP, ÖSP, SP, HDK, Emep, TKP pankartları vardı, ama BDP yoktu. Esasen BDP olsaydı orada bin değil, en az on bin kişi olurdu.

Kürdistan’da direnişin alan bulamamasının nedenini Türkiye’deki eylemlere Kürt karşıtı ulusalcıların, Kemalist grupların da katılmış olmalarına bağlamak doğru olmaz. Çünkü İstanbul ve Mersin milletvekilleri parti yöneticilerini bilgilendirmişlerdir. Ulusalcılar, M. Kemal’in askerleri olanlar katılan kitlenin heterojen niteliğinden ileri gelir ve hareketin demokratik karakterini gölgelemez.

“Eylem darbe ortamı için yapılıyor” diye halkı korkutan Tayyip Erdoğan ve muhipleri gibi düşünmek BDP’ye yakışmaz. Katılımcılardan eylemde en aktif olanlar, 31 Mayıs gecesi sabaha kadar İstiklal Caddesinde, Beyoğlu’nun, Sıraselviler’in, Cihangir ve Gümüşsuyu’nun ara sokaklarında gruplar halinde dolaşanlar, slogan atanlar, tencere, tava, düdük, çingirak çalanlar kararlı bir direniş gösterdiler. En yaygın sloganları “Hükümet istifa” idi. Gezi parkındakiler o gece polis kuşatması altında olduklarından o sokaklara gidememişlerdi. Muhasara ancak 1 Haziran Cumartesi günü öğleden sonra polis Taksim’den çekilince kalktı ve bir ay önce Özgürlükçülere konulan (ama Galatasaray taraftarların konulmayan) Taksim yasağı ihkak-ı hak yoluyla sona ermiş oldu.

Katılımcı kitle heterojendi: Evleri Kadıköy’de, Moda’da, Etiler’de olan hali vakti yerinde genç insanlar da vardı, Tayyip Erdoğan’ın I. Selim (Yavuz) ve Şeyhülislam Ebussuud Efendi tapınına tepki duyan Aleviler de, varoşlardan gelmiş Kürt eylemciler de. Hatta üç büyük kulübün -çoğu kez didişen-binlerce taraftarı da. Hiç birimiz “Çözüm’e ve Kürtlere ya da Ermenilere karşı tek bir slogan işitmedik. Bu nedenle “eylemler çözüm karşıtı ırkçı nitelik kazanabilir” diye uyarı yapan Selahattin Demirtaş’ın endişesi haklı değil.

BDP’nin uzak durmasındaki asıl neden Hükümet ile PKK arasında varılan mutabakattan sonra Tayyip Erdoğan’a karşı tutumunun değişmiş olmasıdır. Kürt siyasi hareketinin bu politikasına katılmamız mümkün değil. Tayyip Erdoğan bazı vaatlerde bulundu diye ona güvenilemez. Onun şu anki somut hedefi 2014 C. Başkanlığı seçimlerinde Başkan seçilmektir. Yaşanılan yaygın eylemlerde BDP’nin tutumu, Hükümet ile PKK Genel Başkanı arasında varılan ve muhtevasını hâlâ bilmediğimiz mutabakata -HPG’nin çekilmesi hariç-gözü kapalı destek ver-

me konusundaki sorularımızı haklı çıkarmıştır. Böyle devam ederse Türkiye ve K. Kürdistan ayrı toplumlardır vakiasını daha fazla önemsemek gerekecektir.

Direnişin siyasi özelliklerinin ve sonuçlarının yanı sıra, üzerinde durmamız gereken (gündüz ve gece süren) eylemlerle ilgili bir başka önemli husus katılımcıların gösterdiği olağanüstü dayanışma ve yardımlaşma duygusuydu. İnsanlar yiyeceklerini, içeceklerini paylaştılar, eylemlere belki doğrudan katılmayan, ama direnenlere kucak kucak (hatta kamyonetlerle) yiyecek - içecek taşıyan çok sayıda gönüllü gözledik.

Eylemlerin sonunda direnişin muhasebesini yaparken üzerinde vurguyla durmamız gereken husus direnişçilerin gösterdiği yüksek dayanışma, örgütlenme ve topluluk ruhu olacak. Şimdilik şu kadarını söyleyelim ki, yüksek dayanışma ilk kez yaşanıyor değil. Belleğimizi yoklarsak birkaç önemli olay hemen aklımıza geliyor.

Mesela Demokrat Parti'ye ve Menderes diktasına karşı başkaldıran İst. Üniversitesi öğrencileri 29 Nisan 1960 gecesi -bugün Merkez Bina diye anılan- Üniversite bahçesinde sabahladıklarında yaşamıştı. İnsanlar öğrencilere Tekel sigara kolileri, büyük bisküvi kutuları taşıyorlardı, herkes bisküvileri, sigaraları yanında tanı-

madığı hiç öğrenciyle paylaşıyordu.

1968'deki İst. Üni. İşgali boyunca aynı görev bölümü ve yüksek dayanışma yaşanmıştı. Sadece dayanışma değil, yüksek örgütlenme düzeyi vardı. Fakültelerin bölümlerinde oluşmuş komiteler, fakülte komitelerini seçiyor, onların seçtiği bir üst organ da İşgal ve Boykot Komiteleri İcra Konseyi adıyla çalışıyor, toplantılarını ana girişteki Üniversite Senatosu'nun toplandığı salonda yapıyordu. Yemekler Hukuk Fak. Tarafındaki Üniversite lokantasında pişiyor, erzak tedariki, bulaşık ve çöp sorunları görev bölümü halinde çözülüyordu. [O sırada pek az insanda silah olduğundan "faşistler saldıracak" söylentilerine karşı çok sayıda öğrenci kocaman bahçede sopalarla nöbet tutuyorlardı ve hiçbir askeri eğitimi veya kamp deneyimi olmayan gençler yüksek sorumluluk bilinciyle vazifelerini yapıyorlardı.

Daha sonraki 1969'daki Orta Doğu Teknik Üniversitesi işgalinde de gelişkin bir görev bölümü, paylaşım duygusu ve sorunları çözmeye yöntemleri seçkin bir örnek oluşturur. O kadar ki, eskiden bulundukları safları terk edip, burjuvazini safına geçmiş olan bazıları bile (mesela Gülay Göktürk) konu açıldığında kendisini alamayıp ODTÜ işgalinde yaşananları övgüyle anıyor. ODTÜ'nün eski mezunları bir araya gel-

diklerinde en çok o günleri anıyorlar.

Dayanışma sadece öğrenciler arasında değil. Pek çok ülkede defalarca yaşandığı gibi işçi sınıfı dayanışmasının seçkin örneklerden birisi Ankara'da yaşanmıştı. 15 Aralık 2009'da başlayan Tekel direnişine çeşitli Tekel fabrikalarından gelmiş binlerce işçi katıldı, eylem 78 gün sürdü. Sakarya Caddesinde onu kesen sokaklarda çadırlarda kalan işçiler Ankara halkının desteğini ve sevgisini kazandı.

Gezi eylemiyle ilgili bir başka nokta kadınların yaygın katılımıdır. Kadınlar Tayyip Erdoğan iktidarının en çok kendilerini tehdit ettiğinin bilincindedir. 4+4+4 sisteminin esas kız çocuklarını hedef aldığı rakamlarla ortaya çıkmıştı. Kadın düşmanı AKP sultasına boyun eğmek istemiyorlardı.

31 Mayıs akşamı eşiyile birlikte İstiklal Caddesinde bulunan bir arkadaşımız anlatıyor: "Elinde bir poşetin içinde 3 tane simidi olup da "acıkan var mı" diye soran insanlar vardı. Boş romantizm yapmıyorum ama o çocuklar öğrenciydi ve eminim öyle sabahları vardı ki okula giderken o üç simidi alacak parası olmayan.

İnsanlar dolanıyordu etrafta, "B... kapılarını açtı, yardıma ihtiyacı olanlar gidebilir", "H... diye bir kafe var, gidenlere ücretsiz yemek veriyor" diye insanlar bilgilendiriyordu. Bunlar benim şahit olduklarım, eminim böyle binlerce örnek vardır.

Dün öğlen saatlerinde tam yanımızda biber gazı patlayınca can havliyle kendimizi bir pasaja attık. (Demirhan Pasajı). Kapıda bizi gençecik bir kız karşıladı. "Hemen üst kata çıkın" diye bizi yönlendirdi. Yukarı çıktık, hepimize sirke verdi, yoğurt verdi. Kendimize gelene kadar bizi misafir etti. "Dışarıya gelemiyorum, yardıma ihtiyacı olanlar olabilir diye bekliyorum" dedi bize kartını verdi, başınıza bir şey gelirse arayın gelin dedi. Tanımıyorum kendisini, yolda görsem bugün tanır mıyım bilmiyorum, ama bu değil midir zaten bu hareketi anlatan?"

Tayyip Erdoğan'ın ve medyanın karalama kampanyasında eylemcilerin tahripkâr olduğu ileri sürüldü, bu düpedüz dezenformasyondur. Bu çaplı bir eylem bundan daha az hasarlı olamaz. Eylemciler azami derecede dikkatliyidiler. Birkaç vitrin kırıldı, birkaç araç tahrip edildi. Dünyanın her yanında bu tür eylemler tahribe

sebeplere olurlar. Bizde olan asgarisidir.

Belediye Bşk. Topbaş korkusunu ağzından kaçırdı: Dünyaya kötü imaj verildi, Olimpiyatlar bize verilmeyebilir dedi. O imajı halk değil, siz verdiniz, "orantısız güç oldu" demeyin, yıllardır yaptığınız buydu. 1 Mayıs'ta, Hes'lerde, üniversitelerde, maçalarda, her yerde aynıyız. 5+5 yıl Başkan olmak için can atan Tayyip Erdoğan 2010 Olimpiyatlarına saltanatının dünya çapındaki taçlandırması olarak bakıyordu.

Gezi Parkı direnişi daha bugünden Ulu Hakan'ın Başkanlık düşüne ket vurduğu gibi, Olimpiyat hayaline de engel koymuş oldu.

Tayyip Erdoğan "çapulcular" diyor. Sosyal medyada on binlerce insan "Ben de çapulcuyum" dedi.

Kendisi hakaret olsun diye direnişçilere "Çapulcu" demişti, direnişçiler tarafından o kelime Türkçe'de ilk kez sevimli hâle geldi. O kadar ki, çapulculuk üzerine türküler yakıldı. Örneğin Boğaziçi Caz Grubu bir Rumeli Türküsünü uyarladı, nakaratını "Çapulcu musun vay, vay, eylemci misin vay vay?" diye değiştirdi. Eylem yapmanın adı "Çapullamak" oldu. Sözcük uluslararasılaştı, Noam Chomsky "I am also a Çapulcu" dedi. İngilizce türetenler çıktı "I am chapulling" dediler. Çapulcu kelimesi Güney Amerika'ya kadar gitti.

Direnış Taksim'de başlamış olsa da bütün Türkiye'nin halk ve demokrasi güçlerinin topyekûn hareketidir. Sosyal karakteri sadece -yukarıda da değindiğimiz gibi- Gezi Parkıdakilerden ibaret değildir. Bu konuya ayrıca değineceğiz.

Evet, 17 Ocak 2007 de hepimiz Hrant'tık, hepimiz Ermeni'ydik, bugün hepimiz çapulcuyuz.

Yaşanılan direniş tekil ve tecrit bir karşı koyuş değildir. Bir başlangıçtır.

(3 Haziran 2013)

Beşar Esad'dan farkı ne?

Kılıçdaroğlu Tayyip Erdoğan'ı Beşar Esad'a benzettiğinde Avrupa Parlamentosu Sosyalist Grup Başkanı Swoboda "CHP liderinin, benim davetlim olarak, Türkiye Başbakanı Erdoğan'ı Esad'la kıyaslamasını kabul edemem" demişti.

Batı'nın Türkiye'ye bakışı bellidir: Osmanlı'dan beri "bon pour l'Orient" dır, "Şark için bu kadarı kâfi"dir. On yılı aşkın süreyle Tayyip Erdoğan'ı gözü kapalı desteklediler, onlar için Tayyip Erdoğan demokrasisi Türkiye için yeterliydi. "Tayyip Erdoğan'ın ılımlı İslamı Orta Doğu'ya model olsun, başka bir şey istemezlerdi.

Ne var ki, son olaylar Batı'nın da sabrını taşırdı. Swoboda bile sessiz kalamadı. Onu Yeşil, Liberal ve Muhafazakâr gruplar izledi. ABD'den beş önemli açıklama, Almanya Başbakanından üç kez, Dışişleri Bakanından bir kez eleştiri, AB'den ise iki uyarı geldi. Son olarak BM Genel Sekreteri de eleştirdi.

Tayyip Erdoğan ne kadar umursamaz gözü-kürse gözüksün, Batı'yla ilişkilerinde iğneli fıçıya girmiştir. Mesela "Wall Street'te de polis 17 kişiyi öldürdüğünü" söyledi, yani "ten-cere dibin benden kara" dedi, ama o da doğru çıkmadı. Ankara'daki ABD Büyükelçiliği hemen yalanlama yayınladı. Türk başbakanının muhabı Elçilik düzeyine kadar düştü.

Esad benzetmesine karşı çıkan sadece Swoboda olmamıştı. Türkiye'de Tayyip Erdoğan'ın sicilli muhiplerinin yanı sıra, öyle olmayan kimi medya konuşmacısı da kınamaya katıldılar, CHP Genel Başkanının benzetmesini doğru bulmadılar, ama asıl yakıştıramadıkları Suriye'yle kıyaslanmaktı.

Oysa Tayyip Erdoğan-Beşar Esad benzetmesini aşırı bulmak skolastik kafaydı. Mademki, Tayyip Erdoğan on binlerce insanı öldürmüş bir rejimin başı değildi, o halde Esad'la kıyaslanamazdı. Peki ama Türkiye'de de on binlerce insan silahlanıp kentlerde ayaklansaydılar, dışarıdan silah, para, lojistik malzeme ve silahlı militan temin etseydiler, komşu ülkenin başbakanı ve rejimi onları her bakımdan destekleseydi, sınırdaki kamplarda silahlı eğitim verseydi, her boyutuyla iç savaş başlatmış olsaydılar, acaba kaç bin kişi öldürülürdü? Hiç düşündünüz mü?

PKK-HPG hareketi iç savaş değildi, kısmi bir gerilla muharebesiydi, kurtarılmış bölgeler taktiği de izlememişti, mücadele kırlardaydı,

hatta dağlardaydı. Şayet şehirlerde geniş yığınlar silahlı kalkışmaya başlasalardı, ne yapıldı? Esad şimdi ne yapıyorduyorsa, o yapıldı.

Bu nedenle Kılıçdaroğlu'nun benzetmesi yerindedir.

Roboski ve Qelqeli (Özalp)

28 Aralık 2011 günü bir kafilenin sınıra yaklaştığı Ankara'ya bildirilince ve aralarında bir gerilla liderinin bulunduğu söylenince 34 insanı ve katırlarını F-16'lara bombalatan kimdi? Oysa Heron görüntülerinde grubun bir gerilla

kafilesi olmadığı, katırların akaryakıt bidonlarıyla yüklü bulunduğu ve kfiledekilerin yarısının çocuk sayılacak yaşta oldukları görülmüyordu. Esasen grubun gidişinin ve döneceğinin karadaki jandarma birliğince bildirildiği de biliniyordu. Buna rağmen bombardıman emri verilmişti. Tayyip Erdoğan Bahoz Erdal'ı öldürmüş olmanın şerefini taşıyacaktı. 33 can gitmiş, ne beis vardı? Kendisi sık sık CHP'nin tek parti zulmünü yerer, iyi ama Roboski katliamının 1943 yılında 3. Or. K. Mustafa Muğlalı'nın Qelqeli'de (Özalp) 32 kişiyi öldürtmesinden farkı neydi? [Kaldı ki, Muğlalı önünde sonunda yargılanmış ve hüküm giymişti. Roboski katliamında ise suç ve suçlu ortaya çıkarılmadı. Hukuk devleti olduğu söylenen bir ülkede olaydan 1,5 sene sonra Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi hiç zanlısı olmayan kovuşturmada görevsizlik kararı vererek, dosyayı Genel Kurmay As. Savcılığına havale etti. Bu memlekette Genel Kurmaya veya Başbakana "emri kim verdi?" diye soracak bir Adliye mi vardı?]

1943'te Reiscumhur İsmet İnönü Muğlalı'yı gönderirken "Ordu içinden seni seçtim. Şark'taki şekaveti (eşkıyalığı) önle. Senin gibi demir adam oraya giderse o havaliye salah gelir, ne yaparsan yap, ben varım arkanda" demişti. İki yıl sonra da Muğlalı'yı yanına alıp bölgeye gitmiş, halkın gözünün içine baka baka "Muğlalı Şark'ın kralıdır. Onun burada bulunması sayesinde ben Ankara'da rahat uyuyorum" demişti.

27 Mayıs 2013 gecesi bir avuç çevreci insanın (içlerinden birisi 50 kadar olduklarını söylüyor) Gezi Park'ında sabahlayarak başlattıkları karşı koyuş, İleri Demokrasinin kolluk kuvvetleri tarafından ezilmek istenmişti: Onlara gazlarla ve coplarla saldırılmış, dayak atılmış, çadırları yakılmıştı. Çoğu kadın silahsız, savunmasız insanlara kullanılan şiddetin, silahlı on binlere karşı kullanılan şiddetten hiç farkı yoktu. Yaklaşım aynıydı, zihniyet aynıydı. Tekrar edelim: Eğer askeri teçhizatlı on binler iç savaş başlatmış olsaydılar, İleri Demokrasi'nin de yapacağı, Esad'ın bugün yaptığından farkı olmazdı.

Son olaylar ile Suriye sorunu arasında bir bağ daha çıktı: Hatay'da yapılan protesto gösterilerinde Tayyip Erdoğan rejimince eğitilmiş beş Suriyeli köktendinci saptandı. Bunlardan birisini göstericiler yakalayıp polise teslim ettiler (arka kapıdan salıverilmiştir), sopayla öldürülen Abdullah Cömert'in katilinin de bunlardan birisi olduğu ileri sürülüyor. Demek ki Esad silahlı kitleye karşı silahla cevap verirken, onun muhalifleri de Türk Başbakanından cüret bularak Türkiye'de muhalif öldürüyorlardı. Ona milislik yapıyorlardı.

Esasen AKP'li milislerin sopalarla direnişçilere saldırdıkları da kimsenin meçhulü değil. Rize'de, Antalya'da, Adana'da saldırdılar. İzmir'de dövülen, kolu kırılan Başak Özçelik adlı öğrenci saldıranların "İşte Ak Gençlik budur" dediklerini söylüyor. Kendilerine "Ak" diyorlar, ama kapkaralar.

Psikolojik harbin yalanları, tezviratı

28 Mayıs sonrasının olayları Tayyip Erdoğan ile Beşar Esad mukayesesinin yerinde olduğunu gösterdi, o güne değin şu veya bu şekilde Tayyip Erdoğan'ın arkasında duran Batılı siyasi çevrelerden eleştiriler yükseldi. Onun ise salah bulacağı yoktu: Kendisi Mağrip ülkeleri gezisindeyken, medyadaki aklı evveller "Sayın Başbakanlarımızın yeni bir Balkon Konuşması" yapacağını tahmin ettiklerini buyurdular, dörder sene arayla yapılan iki adet uyduruk "Balkon Konuşması"na tapmışlardı, büyük önem atfetmişlerdi, çünkü siyasi meşrepleri öyleydi, şimdi bir üçüncüsünü bekliyorlardı. İlk ikisinden ne çıkmıştı ki, üçüncüsünden çıksındı? Fakat başbakanları Tunus'dan dönünce, direnişçilere karşı psikolojik harp başlattı. Her türlü metodu kullandı.

İnsanlar yaralanmışlar, ölmüşler umurunda mıydı? 2011 genel seçimleri öncesinde Hopa'daki HES protestosunda emekli öğretmen Metin Lokumcu biber gazıyla öldürüldüğünde Tayyip Erdoğan "bir kişi ölmüş, üzerinde durmaya değmez" dememiş miydi?

Yeşilköy'den başlayarak, Adana Havaalanı'nda, Mersin'den Ankara'ya dönüşünde de tonunu, dozunu iyice yükseltti. 9 Haziran günü ikisi Adana ve Mersin'de, dördü Esenboğa Ankara arasında tam altı konuşma yaptı, yüzlerce yolcu öğle saatlerinden başlayarak onun yüzünden uçaklarını kaçırdıkları için hiddetlenirken, o toplananları görüp hayli keyifleniyor, soruna çözüm arayacağına gövde gösterileri yapıyordu. Melih Gökçek bir genelge yayınlamaya bütün belediye personelinin Esenboğa'ya gitmesini şart koştu, izinli olanlara ek yevmiye ödeneceğini, araçlarıyla gidecekleri 100 TL yakıt parası verileceğini, gelmeyenlerin iş akitlerinin uzatılmayacağını söylemişti. Yani Tayyip Erdoğan kendi kalabalıklarına konuşuyordu. Mitinglerine Sincan, Kazlıçeşme, Samsun ve Erzurum'da devam etti, sonra arkası geldi.

Gelgelelim, Mersin'deki Akdeniz Olimpiyatları'nın açılış törenine gelecek diye halka bilet satılmadı. 25 bin kişilik stadyumun biletleri AKP teşkilatı tarafından Tayyip Erdoğan şakşakçılara dağıtıldı. Yani Tayyip Erdoğan ancak kendi kitlesi önünde konuşmaya cesaret ediyordu.

Galatasaray'ın İstanbul Seyrantepe'deki yeni stadının açılış töreninde yuhanmış ve stadi terk etmek zorunda kalmıştı, Mersin'de biletler serbest satılsaydı aynı durum tekrarlanabilir diye korktu. [Bir noktayı daha vurgulamak gerekir: Olimpiyat Oyunlarını ev sahibi ülkenin Cumhurbaşkanı -veya Kraliyet ailesinin bir mensubu-açar. İzmir'de yapılan 1971 Akdeniz Oyunları'nı da zamanın C. Başkanı Cevdet Sunay açmıştı. Ama Mersin Oyunlarını Tayyip Erdoğan açtı. Bilimciler, psikolog ve psikiyatrlar bu kadar ihtirası ancak kişinin benliğini kapsamış derin bir aşağılık kompleksiyle açıklıyorlar.].

Tayyip Erdoğan Kayseri'deki parti mitinginden sonra 20 yaş altı Dünya Futbol Şampiyonasının açılış maçına da FIFA Başkanıyla gitti. Ama tribünler o kadar boştu ki, konuşma yapmadan döndü.

Laik-Antilaik eksenine oynuyor

O kadar zor durumda kalmıştı ki, "bayrak yaktılar, camiye ayakkabılarla girdiler, dinimize sövdüler, bira şişeleri getirdiler" demekten medet umuyor. Beyoğlu müftüsüne olayı anlatan Bezm-i Alem Valide Sultan Camii müezzini Fuat Yıldırım ise, "Burada içki içilmedi. Eylemciler buraya sığındıktan sonra içki içen görselerdi zaten kendilcri dışarı atarlardı"dedi, Ama Tayyip Erdoğan'ı yalancı çıkardığı için, zorunlu izne çıkarıldı. TV görüntülerinde gördük, camiye sığınanlar arasında yaralılar var. Buna rağmen aynı iddiaya devam etti, müezzinin korktuğu için öyle konuştuğunu söyledi. Oysa AKP yayın organı Yeni Şafak'ta yazarı es-

ki milletvekili Süleyman Gündüz yaptığı incelemede eylemcilerin ilkinde pabuçlarını çıkardıklarını, ikincisinde gazdan kaçıp sığındıklarından ayakkabılarını çıkartamadıklarını, camiye biralarla girildiğini kimsenin görmediğini, bir pencere içinde kimin koyduğu bilinmeyen ezilmiş bir bira kutusunun bulunduğunu" yazmıştı. O fotoğraf karesinin olaydan sonra çekildiği ve basına servis edildiği de ortaya çıktı.

On yıllar boyu yalanla bir araya getirilmiş kara kalabalıkların "Komünistler camiye bomba koydular" laflarıyla solculara ya da Alevilere saldırtıldığını gördük. Tayyip Erdoğan da onların devamı çıktı. Camiyi ve dini kullanarak kışkırtma yapıyor. İddianın doğru olmadığı bizzat cami müezzini tarafından yalanlandığı halde, meydan meydan dolaşarak aynı iddiayı sürdürmekten medet umuyor.

"Başörtülü kız kardeşlerime saldırdılar"dedi, birinde saldıranın AKP'li olduğu ve İzmir'de başörtülü bir kıza eylemleri desteklediği için dövdüğü ortaya çıktı. Kabataş'daki olayın ise mobese kayıtları henüz ortaya çıkmadı.

"Polisimi şehit ettiler" dedi, oysa polisin yüksekten düşerek öldüğü ilk günden beri haberlerdeydi.

"Bayrak yaktılar" dedi, tek bir kanıt, tek bir kare fotoğraf yok. Yıllar önce Mersin'de yakılan -ve polis tarafından yapıldığı ortaya çıkan fotoğraf Tayyip Erdoğan basınında delil diye gösterildi. Yani her türlü yalan-dolan ve utanmazlık sergilendi.

Direnişin 5. gününde polis Taksim'i boşaltmıştı, 15. Gününde geri geldi. Önce Meydanı boşalttı, Gezi Park'ındaki revire uzaktan gaz

sıktı, gönüllü doktorlar, tıp öğrencileri ve gönüllü hemşirelerin çalışmalarını engelledi. Akşam doğru Gezi yaralıları dolmuştu ve hekimler hem eleman, hem de ilaç için çağrıda bulunuyorlardı. İnsanlar yakınlarına telefon ediyorlar, yaralıları için ilaç istiyorlardı. Yaralıları Elmadağ çıkışındaki Divan Oteline taşıdılar. Kapalı mekâna da biber gazı sıklıdı.

Tayyip Erdoğan Grup Toplantısında övündü, böbürlendi, aynı lafları etmeye devam etti. Könuyla ilgili bütün konuşmalarında konuyu laik-antilaik eksenine oturtmaktan, dini kaşımaktan medet umdu. Esasen gelecek yılki seçimlerde ve özellikle C. Başkanlığı seçiminde kazanma güdüsüyle kaç zamandır İslama vurgu yaparak, dinle oy toplama amacı güdüyordu, son olaylarda bu vurguyu arttırdı. Cami, başörtüsü,

Tayyip Erdoğan'ın ve bilumum medyanın dilinde "marjinal gruplar" diye bir laf türedi. Madem o gruplat o kadar marjinaldiler, neden bütün gün ve gece binlerce kuvvetle Taksim'i işgal altında tuttunuz? "Marjinal" demek kenardakiler" demektir, kıymet-i harbiyesi olamayan, önemsemeye değmez demektir.

İktidar ve taraftarları komplo teorileri uyduyorlar. Kimisi Ergenekon diyor, kimisi "Çözüm sürecine" komplo kurulduğunu söylüyor. On yıllardır tekrarlanan yave "dış güçler" in komplosuydu. Eskiden "uluslararası komünizm" derlerdi, şimdi o olmadığı ve "uluslararası sermaye" de diyemedikleri için olayları "Türkiye'nin güçlenmesini çekemeyen dış güçlerin oyunu" na bağlıyorlar. İki haftadır yüz binlerce insan sokakta. Eylemlere yurt sathında 2 milyon insanın katıldığı belirtiliyor. Onun birkaç katı da tencere, tava, düdük ve korna çalarak destekçi durumunda. Kendilerine karşı

olan milyonlarca insan aldatılıyor, sadece onlara oy vermiş yüzde elli akıllı, öyle mi?

Akşam on binlerce insan tekrar Taksim'de toplandı, polis onları Sıraselviler, İstiklal Cad. ve Talimhane tarafına püskürttü. Gece 02.00 sularında yoğun gaz bombardımanıyla Parka girdi. Vurdu, kırdı, yaktı, yıktı. Gece yaralananların sayısı yüzleri buldu. Ambulanslar hastanelere yaralı taşımaya başladılar. Kuğulu Park'ta da zorla çadırlar kaldırıldı. Olayların ilk gününden beri ülke sathında eylemlere katılan yüz binlerce insandan bir teki bile tek kurşun atmamıştır. Marjinal dedikleri, terörist dedikleri çok çok az sayıda eylemci sadece Molotof kokteyli kullanmıştır, onu da insan üzerine değil Tomaların, akrep denilen araçların ya da dozerler üzerine atmıştır.

Şimdi siz silahsız, hatta sopasız Türkiye direnişçileri karşısındaki Tayyip Erdoğan ile, silahlı, uçaksavarlı, hatta füzeli Suriye muhalifleri karşısındaki Beşar Esad'ı mukayese edin ve ikincisini karalarken, birincisini temize çıkarın.

İkide bir "polisim, polisim" diyor. Oysa Polis Memurlar Dayanışma Grubu "polisi politika-ya alet etme, polise sahip çıkıyorsan sendika kurdukları için tardettiğin meslektaşlarımızı mesleğe geri al" dedi, sosyal taleplerini sıraladı.

Dahası da, ultra liberal, ama özel bankalara çattı, onları tehdit etti. Vatandaşlarının mevduatlarının o bankalardan çekip, devlet bankalarına yatırmalarını istedi. [Ve hemen Wall Street Journal bu haberi önemle verdi.] Koç Grubunun Divan Oteli yaralı direnişçilere yardım etti diye Yapı ve Kredi Bankası, Genel Müdürü destekledi diye Garanti Bankasını ya da "Çapulcuyum" diye pankart taşıyan Cem Boyner'i açıkça hedef aldı. Diğer laflar hep aynı, ama bankalara karşı sözleri yeni. Ultra-kapitalist bir politikacı ancak bu kadar şaşkınlışabilir. Yani Tayyip Erdoğan'ın hiçbir ilkesi yok. İşine gelmezse, liberal bile değil, varsa yoksa kendi otoritesi.

Fakat böyle politikalar bugüne kadar Tayyip Erdoğan'ın işine yaradı, bu kez de aynı yoldan medet umuyor. Taraftarlarını konsolide etmek için ağzına geleni söylüyor. Ne var ki, artık karşısında ayağa kalkmış yığınlar var. Krizi atlatabilir, hatta Mart seçimlerinde de AKP kazanabilir, fakat kitlelerin dinamizmini yenemez.

Tayyip Erdoğan her şeyin iyi gittiğini zannettiği, kudretinin doruğunda olduğundan emin bulunduğu bir anda ummadığı bir şamar yedi. Ne kadar bağırsın bağırsın, o ilkel alaycı edasını ne kadar takınırsa takınsın, artık eski cakası kalmamıştır. (22 Haziran 2013)

Toma'yla ıslatılmamış kalabalıklar

İleri Demokrasi'nin Zaptiye Nezareti açıkladı: Taksim Gezi Parkı'nda başlayan direniş 79 ile yayılmış ve eylemlere 2,5 milyon kişi katılmış. Yani "Her yer Taksim, Her yer direniş" sloganı lafta kalmamış, kuvveden fiile çıkmış. Bu insanların tamamı gönüllü, büyük çoğunluğu muhalif partilerin üyesi veya seçmeni de değil, ortak noktaları kudreti tekelinde toplamış kişinin otoritesine karşı demokrasiyi ve özgürlükleri istemeleri.

Dindar ve kindar

Karşı çıktıkları politikacı ise siyasi ve gayri siyasi geniş renk çeşitliliğine mukabil mitingler düzenliyor. Mitinglerine gelenlerin ve getirilenlerin hepsi, ama hepsi kendi partisinden. Yani o politikacı yekçi, tekçi ve tekbenci, hep benci, Mitingler için parti teşkilatları ve belediyeler bütün güçlerini seferber ediyorlar. Mitinglerine "Milli İrade" adını takmış, çünkü milli irade kendisi. Mesela iki senedir hapiste tuttuğu milletvekilleri ve belediye başkanları, belediye meclisi üyeleri seçilmiş değiller. Sadece kendisi ve benim, benim dediği milletvekilleri seçilmiş.

Taksim eylemleri başladığında "ben istesem 1 milyon kişiyi sokağa dökerim" dediği "Yüzde elliyi evlerinde zor zapt ettiğini" söyleydi. Şimdi o yüzde elliyi sokağa çıkarıyor. Kendisini alkışlasınlar diye onları kitle halinde meydanlara taşıyor. Onlara baktıkça keyifleniyor, atıyor, tutuyor, coşuyor, taşıyor.

Biz Tayyip Erdoğan'ın kalabalık olduğunu biliyoruz. Herkes biliyor. Ama kalabalık konusundaki en veciz sözü Gezi Parkı'nda bir pankartta okumuştuk: Basit bir karton üzerinde "Toma'yla ıslatılmamış kalabalığa kuru kalabalık denir" yazılıydı.

Bu pankart Tayyip Erdoğan Mağrip gezisinden dönmeden, Yeşilköy ve sonrasında topluklara konuşmadan önce yazılmıştı. Kendisi hafta sonları kalabalıklarını toplamaya devam etti.

Oysa biz o kalabalıkları iyi tanıyorduk

2013'te Taksim'den başlayarak Türkiye'nin 79 vilayetinde eyleme çıkanlar Tayyip Erdoğan'ın kitesinin bir kez olsun demokrasi için sokağa çıktığını görmemişlerdir, duymamışlardır. Tersine, büyüklerinden ve yakın tarihin verilerinden öğrenmişlerdir ki, o kalabalık sokağa çıkarsa

başka amaçlarla çıkar. Bugün durum farklı mı? Yeşilköy'de başbakanlarını karşılayanlar "Yol ver gidelim, Taksim'i ezelim" diye haykırdılar, o da öyle demelerini önlemedi, tersine haz duydu. "Dindar ve kindar gençlik" istemişti, işte o gençlik yetişiyordu.

Linç kalabalıkları

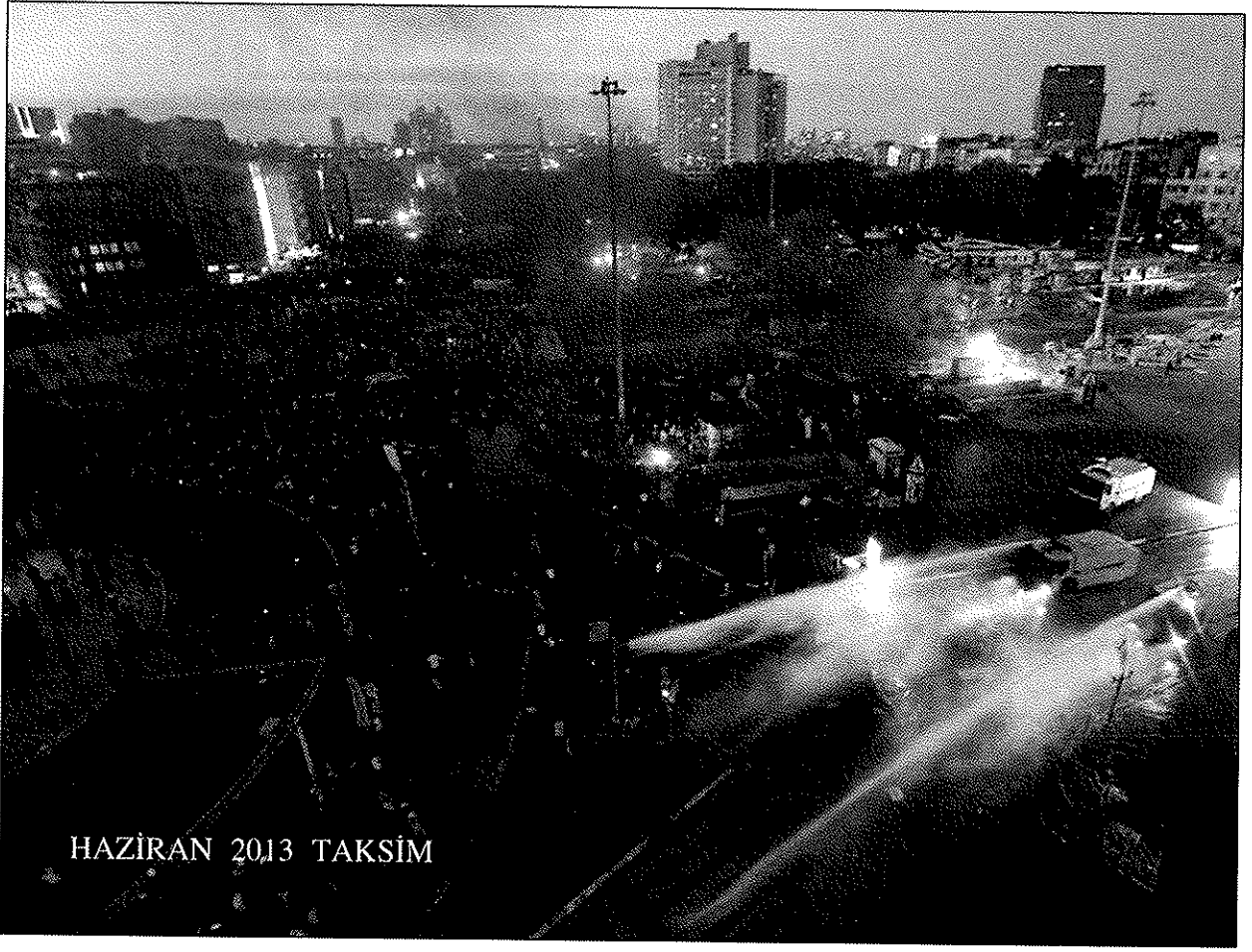
Linç grupları o kalabalıkların içinden çıkmıştır. Bir kısmını hatırlayalım.

Aralık 1945'te onları sokağa salmışlardı, Cağaloğlu'nda Tan Gazete ve Matbaasını yakıp yıkmışlar, Beyoğlu'na çıkıp Behice Boran'ın yönettiği iki sol derginin yazıhanesini tahrip etmişlerdi.

Onlar Eylül 1955'te cinayet, ırza geçme, yağma ve talan yapmışlardı. Beyoğlu'nda, Büyükdada'da, Kumkapı'da, Yedikule'de, Sarıyer'de ve İzmir'de Türk ve Müslüman olmayanlara saldırmışlardı.

Onlar Mayıs 1959'da Topkapı'da ana muhalefet partisi Genel Başkanı İsmet İnönü'yü linç etmeye kalkışmışlardı.

Onlar Şubat 1969'de 6. Filo'yu protesto etmek için Beyazıt'tan Taksim'e yürüyen 35.000 insana polis desteğinde "Allah, Allah" nidala-

HAZİRAN 2013 TAKSİM

ıyla hücum etmişler, iki insanı öldürmüşlerdi. Süleyman Demirel'in başbakanlığı, "Zehir Hafiyeye" lakaplı Faruk Sükan'ın İçişleri Bakanlığı altında cereyan eden ve yakın siyasi tarihe "Kanlı Pazar" adıyla geçen bu saldırıyı Mehmet Şevki Eygi adlı dindar gazeteci "6. Filoyu protesto edenler komünisttir", "Moskova uşakları dinimize küfrediyorlar" türünden laflarla günlerce kışkırtmış, Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) denilen dinci teşkilat İslamcılarla ve İmam Hatip Okulu öğrencileriyle planı fiiliyata geçirmişti.

O sırada ülkücü Türk Milli Talebe Federasyonu (TMTF) yöneticisi olan Yaşar Okuyan anılarında ("O Yıllar", Doğan Kitap, 2010) olayı anlatırken Milli Türk Talebe Birliği'nde tornada çekilmiş bir kamyon dolusu kalın sopanın dağıtıldığını, ayrıca polisin tanıyıp müdahale etmemesi için saldırganlara birer mavi kurdele verildiğini yazar. Ad vermeden bir kişiyi anar. MTTB'nin aktif elemanları arasında Abdullah Gül isimli bir İktisat Fak. öğrencisi de bulunmaktadır. [Ayrıntılar Erol Bilbilik'in "Amerikaperestler" adlı kitabında (Destek Y., 2008) açık adla anlatılmaktadır.]

Çetin Altan olaydan sonraki yazısında Baş-

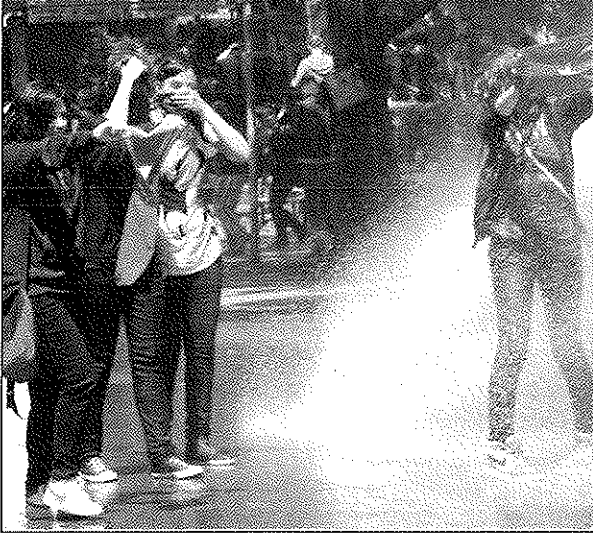
bakan Süleyman Demirel'in "200.000 kişiyi silahlandırmaktan bahsettiğini" hatırlatmıştı.

Devam edelim: O gruplar Temmuz 1965'te Türkiye İşçi Partisi'nin Bursa İl Kongresine saldırmışlar, Milletvekili adayı Adnan Cemgil'i (Sinan Cemgil'in babası) linç etmeye kalkışmışlardı.

Temmuz 1969'da Türkiye Öğretmenler Sendikası'nın Kayseri'deki Kongresini basmışlar, aynı suçu Düzce'de yapılan kongrede işlemişlerdi. O kalabalıklar Şubat 1975'te 8 ilde yapılan öğretmen örgütü TÖB-DER'in mitinglerine saldırmışlardı.

Daha sonra Nisan 1978 ile Mayıs/Temmuz 1980 arasında Malatya, K. Maraş, Sivas ve Çorum'da Alevilere ve solculara saldıran, katliam yapan gene aynı topluluklardı.

Temmuz 1993'te Madımak Otelinde insanların diri diri yakanlar da onlardı. Olay Otel uzun saatler linç kalabalığı tarafından kuşatma altında tutulmuş, ama katliam önlenmemişti. Tansu Çiller Başbakan, Süleyman Demirel C. Başkanı'ydı. Demirel haberleşme sisteminin başına geçerek idareyi fiilen ele almış, toplanmış kalabalıktan "tek bir kişinin bile burnunun kanamamasını" buyurmuştu.

Saldırgan katillerden tekinin bile burnu kanamadı, ama otel içindeki yarısından çoğu kadın 37 sanatçı yanarak ya da dumandan boğularak can verdi. Kitle MHP'nin değil, Refah Partisi'nin kitesiydi.

Demek ki, C. Başkanından başlayıp, sıradan polis memuruna kadar her kıyamda devlet vardı. Örneğin Kanlı Pazar'daki bir fotoğraf karesi tarihsel niteliktedir. Taksim'de yere düşmüş bir göstericiyi bıçaklamakta olan linççiyi 30 cm. ötede seyreden üniformalı bir polis durmaktadır.

Özetle, bu kitlenin sicili kabarıktır.

İki topluluk arasındaki fark

AKP kalabalıklarındakilerin hepsi tabii ki katil değildir. Zaten linçleri, pogromları geniş kalabalıklar yapmaz, azınlık gruplar yapar, ama destekçileri "oh oldu" der. Milli İrade toplantılarında toplananlar direnişçilere karşı hınç ve

intikam hisleriyle doludurlar, partilerinin genel başkanı da bu kine, nefrete hitap eder. Onlar Taksim'dekilerden, Kuğulu Parktakilerden, Gündoğdu'dakilerden nefret ederler, onları dinsiz, kâfir, komünist görürler, direnen kadınlara "orospu" derler. Çünkü büyük çoğunluğu eşinin, kız kardeşinin, kızının başının örtülü olmasından --din görünümü altında-- şahsi haz ve övünç duyar: Çünkü kadın (eşleri, kızları, kız kardeşleri) birey değil, erkeğin mülkü gibidir. Erkek kadının mülkü değildir, ama kadın erkeğin mülküdür. AKP'nin peşindeki kitle erkek hâkimiyetinin ta kendileridir. Tayyip Erdoğan Dolmabahçe'deki penceresinden baktığı Kadıköy vapurundan çıkanlara hakaret ediyordu, yani onlara kitlesinin baktığı gibi bakıyordu.

Taksim'dekiler, Kızılay'dakiler, Gündoğdu'dakiler ise öbürlerine düşman değildir, onlar çoğulcu toplumda yaşamak isterler, "ben sana karışmıyorum, sende bana karışma" demektedirler.

Kendilerini Milli İrade görenler ile Gezi'de Kuğulu'da bulunanlar arasındaki farka bir örnek daha verelim: Tayyip Erdoğan Gezi'dekilere "çapulcu" demişti. Eylemciler ise ilk günden beri "Çapulcuyuz" diyerek o sözü Tayyip Erdoğan ve kitlesinin ağzına taktılar. Çadırının üstüne "Çapulcu Residence" yazan da vardı, toplu tartışmalara "Birleşmiş Çapulcu Milletleri" diyen de. Rumeli'nin "Entarisi ala benziyor" türküsünü Boğaziçi Caz Korosu eyleme uyarlamış, nakaratını da "Çapulcu musun vay, vay, Eylemci misin vay vay" a çevirmiş. Aralarından sövenler çıkınca. Uyarılıyorlar, o tür pankartlar hemen kaldırılıyordu. Küfür değil hiciv öne çıkıyordu: Örneğin AKP'ye "Edison bile pişman" diyen bir pankart pek çok yazı ve resimden daha fazla önem kazanıyordu.

Tayyip Erdoğan ise direnişteki sanatçılara "Bunlar ne biçim sosyalist, ancak Boğaz kıyılarında viski içerler" diyordu. Selefleri olan AP'liler yarım yüzyıl önce Çetin Altan'a öyle derlerdi. Tayyip Erdoğan'ın ne kadar terakki ettiği! artık siz karar verin

Kadınlar ön safta

Gezi Parkıyla ilgili en önemli nokta eylemlerde kadınların erkeklerden çok olmasıydı. Kadın-erkek birlikte gelişkin bir örgütlenme ve görev bölümü yetisiyle sorumlulukları paylaşıyorlar, hiçbir işi aksatmıyorlar, çevreyi temizliyorlar, kitap okuyorlar, şarkı söylüyorlar, halay tepiyorlar, kültürel de, müzik de yapıyorlar, forumlar oluşturup konuşuyorlar, tartışıyorlar, yiyeceklerini sadece birbirleriyle değil, yanlarına gelen kedi, köpeklerle de paylaşıyorlar, hayvan yiyeceklerinin konulması için özel bölme-

ler yapıyorlardı. Gezide “Ferman padişahın, dağlar bizindir” diyen Avşar ozanı Dadaloğlu da vardı, Devletin astığı Pir Sultan Abdal da, Habermas da, Hobsbown da, Derrida da.

İş bölümü kadın / erkek ayırımına göre yapılmıyordu. Gezi Parkı ya da Kuşulu Park koşullarında AKP kitlesi olsaydı, hem kadınlar hayli azınlıkta kalırdı, hem de görevleri yiyecek hazırlamak, çöpleri toplamak, erkeklere hizmet etmek olurdu. Bu onların kabahati değildi, içinde yetiştikleri kültür onları böyle şekillendirmişti.

Mesela birbirlerini tanımayan kadınlarla erkekler bir arada oturmazlardı, hemen harem/seamlık oluşurdu. Onlara ve belki de başkalarına pek olağan gözüксе bile, geriliğin özü asıl buradadır. O kitlede kadın sosyal varlık değildir, mutfakta ve yatakta kocasının cariyesidir, ikinci cinstir. Toplumun temel birimi aile ise, ailede kadınlar mutlak surette erkeğe itaat ederler. Erkek evlatlara tanınmış kısmi haklar, kız çocuklarına yasaktır. Bir “toplumun yarısı” diğer yarısına itaat eden, onu kendisinden üstün gören, yani birey olamamış kimselerden oluşuyorsa o toplum geridir ve değişmedikçe gelecek onların değildir. Televizyon oturumlarında konuşan başörtülü kadın yorumculara bakınız, başka konularda yüksek perdeden demokrat geçinirler, ama son olaylarda hepsi, ama istisnasız hepsi Tayyip Erdoğan'ın arkasında saf tutular, hepsi eylemlere ve eylemcilere çattılar,

bir teki bile kadının hareketteki rolünü benimsemiş, o kadınlara imrenmedi, o kadınların verdikleri mücadelenin erkeklerden çok, kadınların özgürlüğüne yarayacağını görmek istemedi. Çünkü hepsi erkeğe (babasına, kocasına, ağabeyine) itaati esas kabul edenlerdi. Yani birey olamamışlardı. Hepsi “başörtülü kadınlara şu yapıldı, bu yapıldı diyerek 2,5 milyonluk harekette tek bir olay üzerinde durdular. O eylemlere katılan kadınların --bırakınız yarımı-- bizi zatihi mücadele sürecinde de özgürleştiklerini görmezden geldi.

Gezi Parkı'ndan sonra İstanbul parklarında yapılan forumlarında da kadınlar çok va aktiftiler. O forumlara gidemeyenlerin fotoğraflara ve TV görüntülerine bakmaları yeterli olacaktır. Kadınlar direnişte gevşememişler, tavsamamışlardır. Bizce eylemlerin en büyük getirilerinden birisi, belki birincisi budur. O kadınların pek azı bugüne değin 8 Mart etkinliklerine katılmışlardı. Şimdi ise on binlercesi sokağa çıktı. Hem de şiddetli bir saldırganlığa göğüs gererek.

Buna karşılık Kazlıçeşme'de bir kadının TV muhabiri bir başka kadına “Erdoğan'ın götünün kılıyım” dediğini utanarak izledik. Taksim'le Gezi Parkı arasındaki kadın farkına bir örnek saydık.

Mağduriyete Kemalist hizmet

Tayyip Erdoğan'a gelelim: 12 Eylül 1980 darbesinden sonra ne yapmıştır? Sol, Kenan Evren Cuntasına karşı gizlilik koşullarında mücadele verirken, o örtülü -veya değil-- siyasi faaliyette mi bulunmuştur? Gizli toplantılara katılmış, yayın ya da bildiri mi çıkarmıştır? Hayır, partisinin yöneticileri hapishanelerde tutulurken, kenara çekilip beklemiştir. İzin verilip partisi Refah ismiyle açıldığında İstanbul İl Başkanlığına kadar yükselmiş, oradan Belediye Bşk. seçilerek ikbal basamaklarını çıkmaya başlamıştır.

Siyasi diskurunu mağduriyet üzerine kurmuştur. Zira Kemalistlerin her yaptığı ona yaramıştır. İstanbul Belediye Başkanlığının son döneminde hapis cezası alması siyasi kariyerinde mazlumu oynamasına sağlamıştır. Mesela 28 Şubat 1997 operasyonunda partisinin Genel Başkanı Erbakan Başbakanlıktan düşürülmüş, aynı yıl Aralık'ta parti kapatılmış, yerine Fazilet Partisi kurulmuş ve 150 milletvekili yeni partiye katılmıştı. Bu parti de Refah'ın devamı olduğu gerekçesiyle 2001 Haziran'ında kapatılınca, Tayyip Erdoğan Ağustos'ta yeni AKP adlı partiyi kurmuştu. Yani partisinin kapatılmasını alesta beklediği ortaya çıkmıştı.

“Ben değiştim” demişti. Şimdi meydan kür-

sülerine çıkıp “Tayyip Erdoğan değişmez” demesine bakmayın, o zamanki menfaati “değiştim” demeyi gerektiriyordu, öyle dedi. Kim ne derse desin, öyle yapmak Erbakan-Recai Kutan ekibini arkadan vurmaktır. O ekipten olup Fazilet’in de yerine kurulan Saadet Partisi’nde Genel Başkanlığa kadar yükselen ve Tayyip Erdoğan’ı “Firavun”a benzeten Numan Kurtulmuş, şimdi Tayyip Erdoğan’ın Gen. Bşk. Yardıdır.

Tayyip Erdoğan’ın değiştiğine ilk ikna olan George W. Bush oldu. Ocak 2002’de kendisini Washington’a çağırıp, görüşlü ve ABD’nin bölge politikaları için ondan söz aldı. (O sırada Washington’da bulunan gazeteci Turan Yavuz’un “Çuvallayan İttifak” kitabında bütün ayrıntılar mevcuttur. Destek Yayınları, 2006)

Onun değiştiğine ikinci ikna olanlar Türk liberalleriydi. Bu gözü kapalı destek 2010 Refe-

randumunda da bütün gücüyle sürdü, Tayyip Erdoğan 2011 Genel Seçimlerine basamak olsun diye yaptığı o referandumda istediği sonucu alınca ve Haziran 2011'inde Yüzde 50 oyu kapınca, artık kudretinin zirvesine ulaştığını hissederek, liberallere ihtiyacı kalmadı.

2001'de AKP'yi kurduktan sonra 2002 Kasımında yapılan Genel Seçimlere Tayyip Erdoğan sokulmamıştı. Böylece Kemalistler ona bir hizmette daha bulunuyordular. Seçilmemiş başbakan seçimlerden hemen sonra Avrupa gezisine çıktı ve onlardan destek aldı, bu aykırı durumu gidermek için. CHP'nin de desteğiyle Anayasa değiştirildi, kendisine hakları iade edildi, Siirt'te seçim iptal edildi ve Tayyip Erdoğan 2003 Şubatında milletvekili seçildi, Başbakan oldu.

Kemalist odakların ondan sonraki hizmeti 2006 Mayıs'ındaki Danıştay saldırısı tertibi idi.. Bir avukat Danıştay 2. Dairesini basarak M. Yücel Özbilgin'i öldürdü. Danıştay 2. Başkanı Tansel Çölaşan (paralel devletin sözcülerinden Emin Çölaşan'ın eşi) sanığın "Allahın askeri-yim, Allahu ekber" diyerek ateş ettiğini söyle-diye de, sağ kurtulan yargıçlar "böyle bir şey duymadıklarını, Çölaşan'ın zaten olay mahallin-de bulunmadığını" belirttiler.

2. Daire başörtüsü yasağı yönünde karar vermiş bir daire olduğu için saldırı İslamcılarının üzerine yıkılacaktı. Üstelik katil kısa süre önce Cumhuriyet gazetesinin kapısına göstermelik bombalar attırmıştı. Yani failin İslamcı olduğu bu şekilde perçinlenecekti. Nitekim Kocatepe Camiindeki cenaze töreni Kemalist tertipli bir karşı gösteriye dönüştü.

Katilin Özel Harp dairesinden emekli general Veli Küçük'le yakınlığı bulunduğu, birlikte İsveç'teki bir Türkçü kurultaya katıldıkları, İslamcı olmadığı, içki içtiği kısa zamanda ortaya çıktı. Danıştay'daki güvenlik kameralarının bir gün önce bozulmuş olduğu, ama yaptırılmadığı da açıklandı. [Güvenlik sistemi Ordu Yardımlaşma Kurumu'na' ait OYAK Savunma ve Güvenlik Sistemleri (SGS) adlı kuruluşun denetimindeydi. O zamanki Gen. Md. Orhan Çoban'ın da aralarında bulunduğu 4'ü tutuklu 10 sanık delilleri karartmak iddiasıyla yargılanıyorlar. Yani saldırı Özel Harp'çi birkaç kişiyle sınırlı kalmamış, Oyak'a kadar yayılmıştı.]

"İrtica saldırısı Danıştay'a kadar tırmandı" denilerek Atatürkçü yığınlar kışkırtılacak ve darbe koşulları ortamı aranacaktı. İlkel kafanın düzenlediği iptidai tertip geri tepti. Olan Yargıç Özbilgin'e oldu, bir de Bülent Ecevit cenaze törenine katıldıktan sonra akşam üzeri fenalaştı, beyin kanaması geçirdi, 5 ayı aşkın süre bitkisel hayatta yaşadıkten sonra öldü.

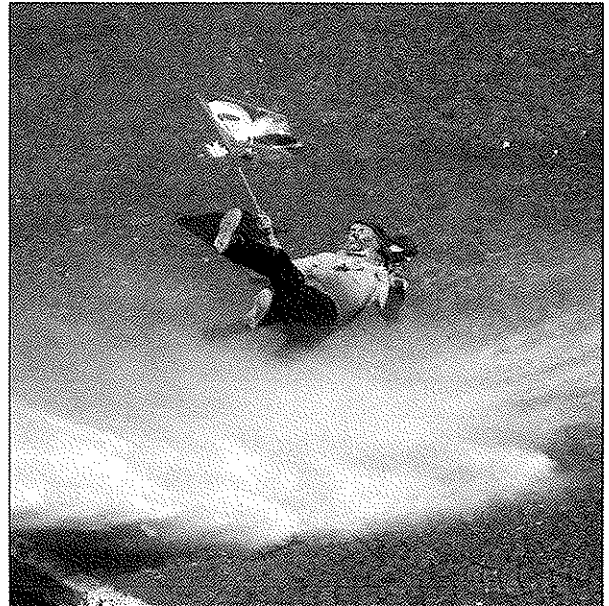
Başka bir hamle ertesi yıl geldi. 2007 Nisan'ında yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimine "oturum 367 milletvekiliyle açılmazsa, seçim yapılamaz" engeli çıkarıldı. 27 Nisan akşamı Gen. Kur. Bşk. muhtıra yayınladı. AKP genel seçimleri Temmuz'a aldı. Cumhurbaşkanının halkoyuyla seçilmesi için referanduma gitti ve kazandı. Bu arada MHP'nin de desteğiyle Gül yeni Meclis'te C. Başkanı seçildi. (Bir önceki Meclis'te MHP baraj altında kalmıştı.)

Bu kadarla da yetinilmedi: Mart 2008'de bu kez Yargıtay Başsavcı Abdurrahman Yalçınkaya "AKP'nin laikliğe aykırı eylemlerin odağı durumuna geldiği" savıyla, Anayasa Mahkemesi'nde kapatma davası açtı. Başsavcı, Cumhurbaşkanı Gül ile Başbakan Erdoğan'ın da aralarında olduğu 71 kişinin, siyasetten 5 yıl men edilmesini istedi. Temmuz 2008'de açıklanan kararlar pati kapatılmadı.

Tertiplere karşı çıkmak AKP'yi desteklemeye vardırıldı

Yani Kemalist müdahalecilik ve onların askeri hiyerarşisi ile V. Savaş, S. Kanadoğlu, A. Yalçınkaya gibi Yargıtay Başsavcıları, Ahmet Necdet Sezer gibi C. Başkanları her ne yaptıysa hepsi, ama Tayyip Erdoğan'ın yükselişine hizmet etmiştir.

Bugün Tayyip Erdoğan'ın karşısına geçmiş olan liberaller geçmişte onu desteklemelerine mazeret olarak "Tayyip Erdoğan başlangıçta demokratı, demokratik reformlar yaptı" demektedirler, AB uyum yasaları dışında hiçbir demokratik adım yoktur. Onların bir kısmını -idam cezasını kaldırmak dâhil-- Devlet Bahçelinin içinde bulunduğu koalisyon da yapmıştı. Tayyip Erdoğan'ınki AB ile tam üyelik müzakere-

leri üye için şart koşulan hususları 2004'te yasaştırmak olmuş ve müzakerelerin başlatılması aynı yıl Aralık ayında edilmiş, kendisi de muzaffer kumandan edasıyla Yeşilköy'de karşılanmıştı. Şimdi sövüp saydığına bakmayın AB tarafından tanınmak için can atmıştı. [Ayrıca bu konuda o kadar bilgisizdir ki, Avrupa Parlamentosu denilen organ Avrupa Konseyi'ne ait olduğu halde AP'nin Türkiye hakkındaki son kararına "Siz kim oluyorsunuz, biz üye değiliz ki bize karışyorsunuz" demiştir. T.C. 1949'dan beri Konsey'e üyedir.]

Çoğumuz Kemalist hiyerarşinin yukarıda sıraladığımız marifetlerine net bir şekilde karşı çıktık, ama bu karşı çıkışı liberaller ve kimi solcular Tayyip Erdoğan'ı desteklemek, ondan demokratikleşme beklemek raddesine getirdikleri için o tutumları eleştirdik de. Sol 1990'lı yıllardan beri "Ne Kışla, ne Cami" demiştir, "Ne kırk satır, Ne kırk katır" demiştir.

Türkiye solu, Kemalistlerin başörtüsü yasağına da insan haklarının ihlali olarak karşı çıkmıştır. Dahası da bu konudaki kavgayı erkeklerin kadın üzerinden kavgası olarak nitelemiştir. Kemalist maçolarla, dinci maçolar kavga ederlerken ve yasağın genç kızların bir bölümünü yüksek öğrenimden mahrum bırakarak evde koca beklemeye mahkûm ettiğini, "kamu alanı yasağıyla" onların toplumsal yaşama katılmala-

rını önlediğini söylemiştir.

Gezi Parkındakilerin ablaları, ağabeyleri ise baş örtüsü yasağına karşı üniversitelerde gösteri yapmışlardır, mini etekli ve başörtülü kızların karşı yan yana eylem yaptıklarını, ne Kemalist ne de dinci basın görmek istemiştir. Ayrıca herkes bilir ki, kamu üniversitesi olan Boğaziçi'nde o yasak hiçbir zaman uygulanmamış, tesettürlü öğrencilerle öyle olmayan kızlar barış ve dostluk içinde öğrenim yapmışlardır. Aynı olgu Bilgi Üniversitesi'nde ve diğer özel üniversitelerde de yaşanmıştır.

Tayyip Erdoğan ve medyadaki hoparlörleri "başörtülü kadınlara" saldırıldı deyip durmaktadır. Kabataş iskelesindeki olay dışında tek vaka var mıdır? (Bakırköy'deki olay ise AKP'lilerin başörtülü eylemci bir genç kıza saldırımlarıdır.) Yani 2,5 milyon insanın katıldığı gösteride Tayyip Erdoğan'ın sadece tek bir olay göstermektedir, onun da Mobese henüz ortaya çıkmış değildir.

Kemalizmin askerleri ve generalleri

Direnişe katılanlar arasında kendilerini Mustafa Kemal'in askeri görenler de vardır, bu betimlemeye karşı çıkanlar da. İkinciler kavga ve niza çıkarmamak için kendilerini "Mustafa Ke-

ser'in askerleri" diye niteleyerek asker olmayı reddetmişlerdir.

Bugün meydanlarda "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" diye bağırانlar (Perinçekçiler) acaba hakiki Kemalistlerin yukarıda anlatılanları yaptıklarını bilmiyorlar mı? Mesela Mustafa Kemal'in generali (ve fedai katil Topal Osman Ağa'nın Giresun heykeltisi) Özel Harpçi Veli Küçük ile Mustafa Kemal'in askeri Doğu Perinçek'in el ele, kol kola olduğunu bilmiyorlar mı?

Yukarıda saydığımız linç ve tahrip eylemlerinin hepsi devlet tertipli ve desteklidir. Mesela Tan saldırısı Milli Şef İsmet İnönü'den bağımsız değildir: O zamanki Örfi İdare (Sıkıyönetim) Savcısı Kazım Alöç'ün 1967'de Yeni Gazete'ye mülakatında belirttiği gibi olayların tertibinde CHP parti müfettişi Alaattin Tiritöğlü'nun rolü önemlidir. Kalabalık Çağaloğlu'na giderken Tiritöğlü onlara nutuk atmış, Türk bayrağı dağıtmıştır. Alöç gözaltına alınarak o zamanki İst. Em. Müdürlüğü binası Sansaryan Hana götürülenleri anlatırken. 1. Şb. Müdürünün odasında İst. Em. Md. Ahmet Demir'le otururken Tiritöğlü'nun yakalananlara iltifat ettiğini, onlara sigara tuttuğunu, saldırgan öğrencilerden birinin sonradan CHP milletvekilliği yapacak olan Ali İhsan Göğüş'ün de bulunduğunu aynı mülakattadır. (Aksiyon, 2 Aralık 2000). Saldırıda Hukuk Öğrencisi İlhan Selçuk, Hukuk öğrencisi Orhan Birgit ve İTÜ öğrencisi Süleyman Demirel de bulunmuştur.

Sonradan ün kazanacak şu birkaç isme bakalım: İlhan Selçuk yarım yüzyıla yakın Kemalizmin en önde gelen sözcülüğünü yapacaktır. Ali İhsan Göğüş CHP'li olarak 1958'de Orhan Birgit'le birlikte Kim Dergisini çıkarır, 1960'da kurulan Kurucu Meclis üyesi yapılır, 1961 seçimlerinden sonra kurulan İsmet İnönü kabinesinde Turizm ve Tanıtma Bakanlığı yapar.12 Mart 1971 askeri darbesine karşı çıkan Bülent Ecevit İsmet İnönü'yü yenip Genel Başkan seçilince sert bir mektupla partiden ayrılır.

Orhan Birgit ise CHP İstanbul teşkilatında görevliken Kıbrıs Türktür Cemiyeti'nin Genel Sekreteri olarak 6-7 Eylül 1955 pogromunun perde önündeki baş tertipçiliğini yapacaktır. Olayın "muhteşem bir Özel Harp operasyonu" olduğunu Em. Tümg. Sabri Yirmibeşoğlu sonraları açıklayacaktır. (Aksiyon, 31. 03. 2001).Perde arkasında Özel Harp Dairesi, önde ise Demokrat Parti teşkilatlarınca taşınmış kalabalıklar vardır. Tahrip edecekleri ev ve dükkânların tamamı önceden işaretlenmiştir. DP ile CHP'nin birbirini yedikleri yıllarda bir CHP il

yöneticileri ile DP açıkça işbirliği yapmıştır. Orhan Birgit daha sonra CHP milletvekili, merkez yöneticisi ve parti sözcüsü olmuştur, halen Cumhuriyet Gazetesi yazarıdır.

Süleyman Demirel ise 1964 sonunda Adalet Partisi Genel Başkanlığına gelecektir. Demirel Kanlı Pazar'da başbakandır, Çorum (1980) ve Madımak (2003) kıyıamlarında da Başbakan veya C. Başkanındır.

Yakın tarihe ait bu vakıaların akılda tutulmasının yararı şu: Derin devlet ve buzdağının altı olan paralel devlet denilen özel ve psikolojik harp kurumu vazife başındadır. Bu kuruluş Kemalist ağırlıklı olduğu halde küflü ve dindar kalabalıkları kullanmıştır. O yıllarda "Camiye bomba konuldu" denilirdi, bugün meydan mitinglerinde "camide içki içtiler" deniliyor, arada bir fark yok.

Yani Tayyip Erdoğan ile Kemalist hiyerarşi arasındaki kavga devlet yönetimini paylaşma kavgasıdır. Bu kavgadan asla demokratikleşme çıkmaz. Kemalist odağın yaptıkları ise yukarıda anlatıldığı gibi Tayyip Erdoğan'ın yükselişine hizmet eden önemli bir etmendir.

Kemalistler eski yıllarda İslamcılar "yeşil bayrak" taşımakla suçlardı. Şimdi ise Tayyip Erdoğan mitinglerine bakınız ay yıldızlı al bayraktan neredeyse insanların başları gözükmüyor. 2007 Cumhuriyet mitinglerinin sloganı "Bayrağını al da gel" idi, o mitinglere "gelincik tarlası" diyorlardı. 2013 Gezi destek eylemlerinde aynı bayrağı bir farkmış, kendi simgeleriymiş gibi taşıyanların Tayyip Erdoğan kalabalıklarıyla al bayrakta nasıl ve niçin birleştiklerini düşünmelidirler.

Gezi Parkı direnişinin habercisi olarak görebileceğimiz Ocak 2007'deki Hrant Dink'in cenaze töreninde 135 bin kişi Şişli'den Kumkapı'ya kadar yürüdüğünde tek bir bayrak yoktu. Türkiye tarihi ondan daha vakur kaç tane yürüyüş yaşamıştır?

O tören Türkiye toplumunun yüz akıydı ve bütün dünyada yankı buldu, Türkiye'ye saygınlık kazandırdı. (Ve bunun parsasını Tayyip Erdoğan topladı. Oysa kendisi suikasti haber aldığı halde önlememiş İstanbul Valisini kovuşturmak şöyle dursun, önce mebus, sonra Zaptiye Nazırı yapacaktı.)

Türkiye aynı sempatiyi ve saygınlığı bugün tekrar kazandıysa, içinde yaşadığımız direniş sayesinde. Şu farkla ki, bu kez parsayı Tayyip Erdoğan toplayamayacaktır.

(25 Haziran 2013)

İHD Gezi Parkı Olayları Raporu

4 ölü, 60'ı ağır 7832 yaralı (26 Haziran 2013)

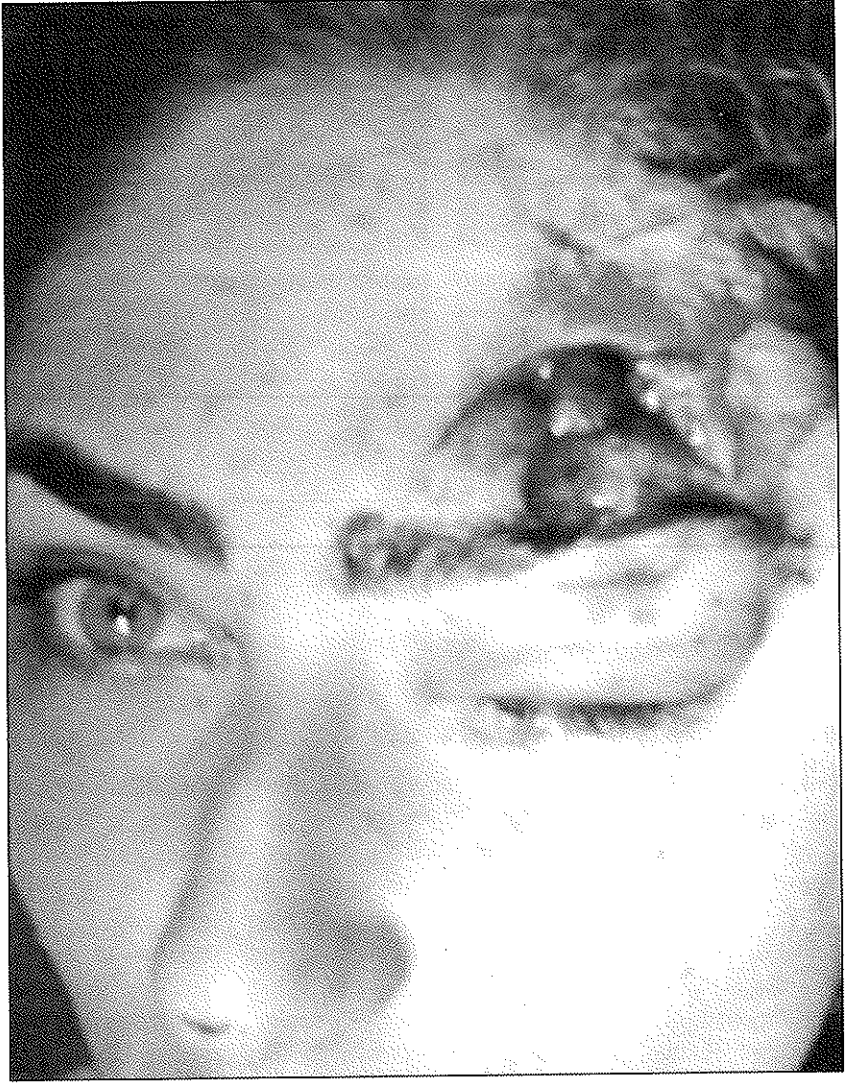
İHD'nin raporunda, eylem süresince polisin 'orantısız da aşan şiddetli müdahaleleri' nedeniyle 13 ilde 4 kişinin öldüğü ve toplam 7 bin 832 kişinin yaralandığı belirtildi

İnsan Hakları Derneği, 27 Mayıs'tan beri devam eden Gezi Parkı direnişinde yaşananlara dair çarpıcı bir değerlendirmeye raporunu hazırladı. Polis şiddeti, hak ihlalleri ve yetkililerin söylemlerinden yola çıkılarak hazırlanan 44 sayfalık raporda direniş, "bir siyasi partiye veya yapıya ait olmayan, kendiliğinden gelişmiş, duyarlı tüm kesimlerin geçmişten kaynaklanan tüm mağduriyetler toplamının sokağa yansımalarından oluşan" bir eylem olarak tanımlandı.

"İstanbul Taksim Gezi Parkı'nda yapımına başlanan yayalaştırma projesi ve yapımı planlanan Topçu Kışlası ile AVM çalışmalarına yönelik İstanbul halkının gösterdiği yasal ve meşru tepki sonrası, göstericilere siyasal iktidarın onayıyla polis tarafından 'aşırı-orantısız/ölçüsüz' olarak nitelenemeyecek derecede ağır saldırılar gerçekleştirmiştir" cümlesi ile başlayan raporda temel insan hakkı olan toplanma ve gösteri hakkına polis gücü ile engel olunmaması gerekliliği vurgulandı.

Raporda 20 Haziran 2013'te Türk Tabipleri Birliği'nden alınan rakamsal veriler de paylaşıldı:

- 13 ildeki eylemlerde 4 kişi hayatını kaybetti, toplam 7 bin 832 kişi yaralandı.
- 100 kişi kafa travmasına uğradı.
- İstanbul'da 4, Ankara'da 1, Eskişehir'de 1 kişi olmak üzere 6 ağır yaralının hayatı tehlikesi mevcut.
- 11 kişi gözünü kaybetti.
- 1 kişinin dalağı alındı.

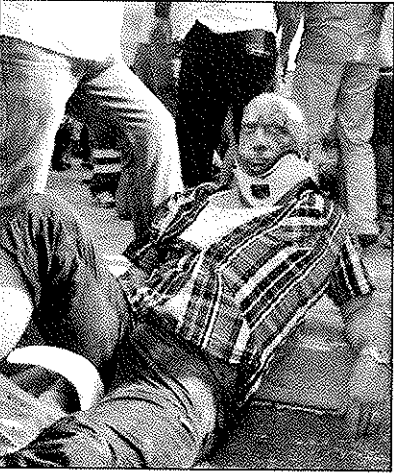
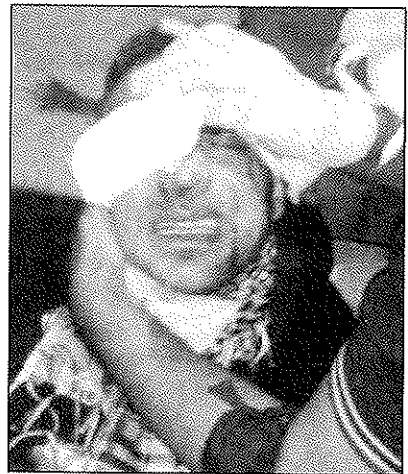

- Ankara Kızılay'da özel bir dershanede çalışan 47 yaşındaki temizlik işçisi 5 Haziran Çarşamba gecesi kalp krizi nedeniyle hayatını kaybetti. İşçinin çalıştığı bölgedeki yoğun gaz maruziyeti ile ilgisi olduğu düşünülen olay hakkında in-celemeler sürüyor.

- Olaylar sırasında 2 bin 977 gözaltı gerçekleşti. Bunlardan 66'sı gözaltında kalırken 70 kişi tutuklandı.

- Olaylarda en az 294 çocuk da gözaltına alındı.

Çocuklar da olayların mağduru
Gündem Çocuk Derneği ise, olaylarda çocuk-

ların yaşadıkları hak ihlallerini raporlaştırdı. Raporunda, Çocukların bu süreçte “yöneticilerin kin ve nefret söylemlerine tanık oldukları”, “günlük yaşam akışlarının bozulduğu” da vurgulandı.

Türk Tabipleri Birliği'nin Gaz Raporu

“Kimyasal Silah / Gösteri Kontrol Ajanlarına Maruz Kalma Değerlendirme Formu”nun ilk verileri, TTB’nde 10 Haziran 2013 tarihinde düzenlenen basın toplantısıyla paylaşıldı.

Basın toplantısına TTB Merkez Konseyi Genel Sekreteri Dr. Bayazıt İlhan, “Gösteri Kontrol Ajanlarıyla Temas Edenlerin Sağlık Sorunları İle İlgili Ön Değerlendirme Raporu”nu hazırlayan Prof. Dr. Feride Aksu Tanık, Doç. Dr. Cavit Işık Yavuz ile Dr. Harun Balcıoğlu katıldı.

Yapılan açıklamalarda, “31 Mayıs 2013 günü İstanbul’da meşru ve barışçıl bir gösteriye polisin sert ve kabul edilemez müdahalesi ve şiddetiyle başlayan; İstanbul dışında çok sayıda şehirde yaygınlaşan gösterilerde gaz kullanımının eriştiği boyut kaygı verici ve insan sağlığına etkileri açısından kabul edilemez durumdadır”

denilerek, kimyasalların aşırı, so-rumsuz ve kasıtlı kullanımının, kısa erimde sağlık sorunlarına, yaralanmalara, organ ka-yıplarına ve ölümlere yol açtığına dikkat çekildi. Açıklamada, insan sağlığı açısından sakıncalı, zararlı olduğu açık olan bu kimyasal silahların kullanımının yasaklanması istendi.

Basın toplantısında sonuçları sunulan ilk değerlendirme, forma ulaşım ve yanıtlama sayısı 7 bin olduğunda gerçekleştirildi.

Ayrıntılı raporun “Değerlendirme” başlıklı son bölümü şöyle:

1. İstanbul Taksim Gezi Parkı’na ilişkin meşru ve barışçıl eylemlere şiddetli polis müdahalesiyle ülke geneline yayılan toplumsal olaylara emniyet güçlerinin yaygın ve aşırı bir biçimde kimyasal silahlarla/gösteri kontrol ajanlarıyla müdahalesi birçok olumsuz sağlık sorununu, ölüm ve yaralanmaları gündeme getirmiştir. Kullanılan kimyasal maddeler ciddi sağlık etkileri oluşturabilmektedir.

2. “TTB Kimyasal Silah / Gösteri Kontrol Ajanlarına Maruz Kalma Değerlendirme Formu”na verilen yanıtlar incelendiğinde genç yaş

grubun ve kadınların daha ön planda olduğu, bazı belirtilerin uzun sürdüğü, bu bir saatten uzun süren belirtilerin arasında göz belirtileri, kulak-burun-boğaz belirtileri, genel belirtiler ve psikolojik belirtilerin ön planda olduğu, astım ve hipertansiyon atağı, nefes darlığı gibi ciddi belirtilerin de ortaya çıktığı görülmüştür. Gaza maruz kalma ile çok sayıda belirti ortaya çıkmıştır ve tanımlanan toplam belirti sayısı 84 bindir. Bu belirtilerin azımsanmayacak bir kısmı bir saatten daha uzun sürmüştür. Yanıtlardan hâlâ devam eden bazı yakınmalar olduğu anlaşılmaktadır.

3. Formu yanıtlayanlar arasında gaz fişegi nedeniyle yaralanma oranı %7 olarak belirlenmiştir. En sık yaralanma bacaklar, ayaklar, kollar ve dizde ortaya çıkmıştır. Buna karşılık yüz, göğüs, baş bölgesi gibi kritik bölgelerden de yaralanma vardır. Yaralanmalar daha çok açık yara biçiminde gerçekleşmiştir.

4. Ortaya çıkan belirtiler incelendiğinde gaza maruz kalanların, özellikle yakın mesafeden yoğun olarak ve uzun süre maruz kalanların sağlık etkileri açısından izlenmesi ve değerlendirilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

5. Türk Tabipleri Birliği konuyu gündeminde tutmakta, yakından izlemektedir. Bu amaçla Gösteri Kontrol Ajanları Bilimsel Danışma Kurulu oluşturulmuştur. Yakın erimde bu kurulun değerlendirmeleri ve önerileri kamuoyuyla paylaşılacaktır.

6. Elde edilen verilerin ön analizinde İçişleri Bakanlığı tarafından kullanıldığı ifade edilen gazların oluşturacağı etkilerin dışında belirtilerin de varlığı söz konusudur. Bu verilerle Türk Tabipleri Birliği'nin olası bir gazı işaret etmesi olanaklı olmamakla birlikte farklı gazların kullanılmış olabileceğine ilişkin kuşkuyla bertaraf etmemektedir. Türk Tabipleri Birliği İçişleri Bakanlığına ve Emniyet Genel Müdürlüğüne yazı yazarak kullanılan gazların niteliğini ve çeşitlerini sormuştur. Kamuoyunun bu konuda açıklıkla bir bilgi paylaşımına gereksinimi vardır.

7. Olaylarda kullanılan gaz ve diğer kimyasal maddelerle temas edip daha önce var olmayan şikayetleri başlayan ve devam edenlerin sağlık kuruluşuna başvurması gerekmektedir.

8. Formun yanıtlanması şu anda devam etmektedir. Bu raporun yazım tarihi itibarı ile on bini geçen yanıt sayısını içeren sonuçlar, yanıtlama süresinin bitmesinin ardından kamuoyu ile paylaşılacaktır.

9. Bilindiği gibi Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde Türkiye "biber gazı" ve göz yaşartıcı gazlar nedeniyle yargılanmıştır. AIHM ka-

rarlarında da, biber gazının kullanımının solunum problemleri, mide bulantısı, kusma, nefes borusunda iritasyon, göz kanalları ve gözlerde iritasyon, spazm, göğüs ağrısı, deride yanma ve alerji gibi etkiler doğurabildiği belirtilmektedir. Ayrıca yüksek miktarlarda solunum ya da sindirim yollarındaki dokuların ölmesi, ak-ciğerde ödem veya iç kanamaya (böbrek üstü bezinde kanama) yol açabileceği belirtilmiştir.

10. Avrupa İşkencenin ve İnsanlık dışı veya Onur kırıcı Ceza veya Muamelelerin Önlenmesi Komitesi (CPT), biber gazını potansiyel olarak tehlikeli bir madde olarak değerlendirmiş, açık alanlarda kullanımına ilişkin olarak da çekişmeler dile getirmiştir. CPT "eğer istisnai biçimde kullanılması gerekirse, açıkça tanımlanmış emniyet tedbirleri bulunmalıdır. Örneğin, biber gazına maruz kalan kişilerin derhal doktora erişimi sağlanmalı ve bu kişilere gerekli ilaç verilmelidir" demektedir.

11. Kullanılan kimyasalların insan sağlığına orta ve uzun süreli etkilerinin değerlendirilmesi çok önemli/gereklidir. Ülkemizde söz konusu kim-yasal gaz kullanımına maruz kalmanın laboratuvar çalışmalarını da içeren, derinlemesine ve ileri araştırmalarla incelenmesi gerekmektedir. Türk Tabipleri Birliği bu süreçte sorumluluğunu yerine getirecektir.

12. Sağlıkta piyasalaştırma politikalarını uğraş edinen Sağlık Bakanlığı, konunun sağlık boyutu ile ilgili kamuoyunu bilgilendirici açıklamalar yapmalı ve sağlık etkilerinin belirlenmesi ve izlemine ilişkin bir çalışma başlatmalıdır.

13. İnsan sağlığı açısından sakıncalı, zararlı olduğu açık olan bu maddelerin kullanımı yasaklanmalıdır. Emek, meslek, insan hakları örgütlerini, siyasi partileri ve tüm yurttaşlarımızı Türk Tabipleri Birliği'nin bu çabalarına omuz vermeye davet ediyoruz.

'Orta sınıf'mış!..

Protestoların ve kitlesel katılımın, ekonomik büyümeye rağmen yaşam seviyesi iyileşmeyen, yurttaş ve işçiler olarak en temel hak ve özgürlüklerden yararlanamayan ve ücretleri ve ödenekleri çok düşük olan Türklerin karşı karşıya oldukları çok sayıda ve derin sorunun işareti olduğunu değerlendirerek;...

Avrupa Parlamentosu kararı

Avrupa Parlamentosu Türkiye'deki son olaylarla ilgili bir karar tasarısını kabul etti. Kurallara göre Türkiye Cumhuriyeti hükümeti bu kararların resmi çevirisini yapıp yayınlamakla yükümlüydü, Ama bu yapılmadı, sadece Tayyip Erdoğan ile Ahmet Davutoğlu ve Egemen Bağış adlı bakanları hiddetle ve şiddetle karara çatıldılar. Kararın devlet tarafından yapılmayan tam metni şöyle:

Avrupa Parlamentosu,

1950 Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesini ve onun toplanma özgürlüğüne ve ifade özgürlüğüne ilişkin hükümlerini göz önünde bulundurarak,

1996 Sivil ve Siyasal Haklara dair Uluslararası Antlaşma ve özellikle onun ifade özgürlüğünü teminat altına alan 19. maddesi ile toplanma özgürlüğü hakkındaki 21. ve 22. maddelerini göz önünde bulundurarak ve toplanma özgürlüğü hakkını ve sendikalar oluşturmak hakkını teminat altına alan bu hükümlerin Uluslararası Çalışma Örgütünün temel ilkeleri olduğunu hatırlatarak,

Komisyonun 2012 Türkiye İlerleme Raporunu göz önünde bulundurarak (SWD (2012)0336),

Avrupa Birliği Temel Haklar Şartını göz önünde bulundurarak,

Avrupa Konseyinin 14 Aralık 2010, 5 Aralık 2011 ve 11 Aralık 2012 tarihli kararlarını göz önünde bulundurarak,

Türkiye ilerleme raporlarıyla ilgili önceki kararları göz önünde bulundurarak,

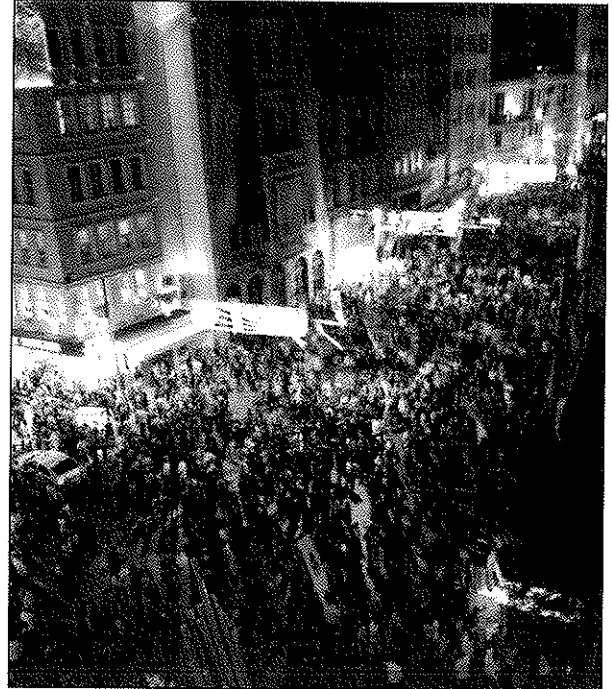
Kendi tüzüğünün 110. madde, 2. fıkrasını göz önünde bulundurarak,

A. Türkiye'nin üyelik müzakereleri çerçevesinde reformlar gerçekleştirmeyi, iyi komşuluk ilişkileri geliştirmeyi ve giderek Avrupa Birli-

ğiyle uyumlanmayı taahhüt etmiş olduğunu ve bu çabalarda Türkiye'nin kendi modernizasyonu yolunda ilerlemesi ve kendi demokratik kurumlarını, hukuk devletini ve insan haklarını ve temel özgürlükleri güçlendirmesi ve iyi-leştirmeye devam etmesi için bir fırsat sunulmuş olduğunun görülmesi gerektiğini değerlendirek;

B. Türk hükümetinin Avrupa Birliği'ne üyelik süreciyle bağlantılı neoliberal ekonomik reformlara ve ekonomik bir liberalizasyona hızlı bir ivmeyle giriştiği, ama buna karşılık özellikle insan haklarına saygının iyileştirilmesine yönelik siyasal ve demokratik reformların çok yavaş ilerlediğini değerlendirerek;

C. Göstericilere karşı sistematik olarak şidde-

te başvurmanın Türkiye'de sık rastlanan bir olguya dönüştüğünü değerlendirerek;

D. Başlangıçta sadece Gezi Parkının (İstanbul) dönüşümü projesine karşı yöneltilmiş olan kitlesel gösterilerin, polis güçlerinin gaddarlığına ve Taksim Meydanı göstericilerine uygulanan şiddete tepki olarak hızla bir baskıya karşı protesto hareketine dönüştüğünü değerlendirerek;

E. İnsan hakları kuruluşları ve tabip odalarına göre son günlerde şiddet eylemlerinin artık ülkenin tümüne yayıldığını, dört kişinin öldüğünü, İstanbul'da en az 1.500 ve Ankara'da da 700'ün üzerinde yaralı olduğunu değerlendirerek;

F. Başlangıçta barışçıl olan göstericilere karşı Polisin yoğun olarak göz yaşartıcı gaz bombaları kullandığını ve ayrıca gaz bombalarının önemli bir miktarının da hiçbir göstericinin bulunmadığı konut alanlarına helikopterlerle atıldığını değerlendirerek, pek çok vesileyle göz yaşartıcı bombalarının evlerin içlerine atıldığını ve bunun da gereklilik ve orantılılık ilkelerini ihlal ettiğini değerlendirerek;

G. Ciddi iddialara göre, Türk hükümetinin, hükümet karşıtı toplaşmalardan gelen bilgi akışını durdurmak için sosyal ağları kilitlemeye ve internet erişimini kesmeye çalışmış olabileceğini değerlendirerek, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın sosyal medyayı "tehdit" olarak nitelediğini değerlendirerek;

H. Kitlesel gösterilerin ülkenin siyasal istik-

rarsızlığını ortaya koyduğunu değerlendirerek, popüler hareketlenmelerin geniş bir ideolojik yelpazeyi kapsamakla birlikte, her halükarda Türk halkının Erdoğan hükümetine ve iktidardaki AKP'ye karşı öfkesini açıkça ifade ettiğini değerlendirerek;

I. Savunulan ve uygulamaya konulan İslami eğilimli programın Türkiye'deki farklı toplumsal, siyasal ve ekonomik kesimler arasında ayırışmalar ve ihtilaflar yarattığını değerlendirerek;

J. Protestoların ve kitlesel katılımın, ekonomik büyümeye rağmen yaşam seviyesi iyileşmeyen, yurttaş ve işçiler olarak en temel hak ve özgürlüklerden yararlanamayan ve ücretleri ve ödenekleri çok düşük olan Türklerin karşı karşıya oldukları çok sayıda ve derin sorunun işareti olduğunu değerlendirerek;

K. Suriye'deki iç savaşa karşı benimsenen, muhalefet güçleriyle o ülke sınırları içinde dahi girilen işbirliğinin de ortaya koyduğu müdahaleci pozisyon nedeniyle, komşu ülkede hakim olan savaş ikliminin Türkiye'yi de etkisi altına alması dolayısıyla, Erdoğan'ın Suriye'ye yönelik dış politikasının diğer bir ana memnuniyetsizlik sebebi oluşturduğunu değerlendirerek;

L. Çevik Kuvvetin siyasi partileri de hedefe aldığını ve TKP'nin bürolarına ve Nazım Hikmet Kültür Merkezine saldırının da rapor edildiğini değerlendirerek;

M. 11 Haziran 2013 sabahı, Çevik Kuvvetin bir kez daha Taksim Meydanına yoğun göz ya-

şartıcı gaz ve tazyikli suyla müdahale ettiğini değerlendirek;

N. Türkiye'nin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesince şimdiye dek üç kez göstericilerin haklarının ihlalden ve tutuklulara kötü muameleden hüküm giydiğini değerlendirerek;

O. Türkiye'nin bir aday ülke olarak demokrasiye saygı göstermek ve demokrasiyi ilerletmek, demokratik hakları ve insan haklarını güçlendirmek durumunda olduğunu değerlendirerek, Komisyonun 2012 yılı Türkiye ilerleme raporunun, ön üyelik yardımı kapsamında yargı gücü ve polis reformuna 810 milyon Euro tahsis edildiğini not ettiğini değerlendirerek;

P. Tüm dünya halklarının neoliberal ve anti-sosyal politikalara karşı öfkesi yükselirken, demokratik gösteri hakkının giderek daha çok tehdit altına girdiğini değerlendirerek;

1. Türk hükümetinin göstericilere ve Türk halkına karşı uyguladığı devlet şiddetini şiddetle kınar;

2. Türk Çevik Kuvvet Polisinin siyasi partileri hedeflemesini şiddetle kınar;

3. Türk hükümetini göstericilere karşı uygu-

lanan şiddete derhal son vermeye ve halen tutuklanmış bulunan tüm barışçıl göstericileri serbest bırakmaya davet eder;

4. Demokrasiye ve demokratik ve insani hak ve özgürlüklere saygı talep eden göstericilerle dayanışmasını ifade eder, hiçbir dinin sivil haklara, kadın haklarına ve sosyal ve ekonomik haklara zarar vermemesi gerektiğine inanır;

5. Başlıca ana akım elektronik Türk medyasının olayları sessizlikle geçiştirmek girişimlerini kınar;

6. Barışçıl göstericilere uygulanan şiddete karşı sıfır toleransın öneminin altını çizerek ve işkence, kötü muamele ve kolluk kuvvetlerince şiddet uygulanması iddiaları hakkında bağımsız ve tarafsız bir araştırma komisyonunun oluşturulmasını, bu komisyona insan hakları örgütlerinin, göstericilerin komitelerinin ve ilgili tüm tarafların katılmasını talep eder;

7. Türk hükümetini otoriter yönetim tarzına bir son vermeye ve şiddetin, mağdurların daha da artmasına yol açacak şekilde yükselmesini engellemek amacıyla göstericilerin organizasyonlarıyla görüşmeler yapmaya davet eder;

8. Çoğunluğu sol ya da Kürt militanlar olan 10.000 siyasi tutuklunun ve hukuk devletine aykırı koşullarda tutulan gazetecilerin derhal serbest bırakılmasını talep eder;

9. Gezi Parkı olayı ancak tetikleyici bir vesile olduğundan, Türk hükümetini bu halk ayaklanmasının esas kaynağını teşkil eden sosyal politikalarını, kültür politikalarını ve ekonomi politikalarını gözden geçirmeye davet eder;

10. Durumu normalleştirmeye katkıda bulunmak yerine yangına körükle gitmeye devam eden ve ülkedeki karışıklıkları daha da ağır-laştıran Türk yetkilileri kınar;

11. Türkiye'deki sivil toplum kuruluşlarının cezalar, kapatma davaları ve idari engellerle karşılaşmaya devam ediyor ve işçilerin sendikal haklarının tam anlamıyla tanınmıyor olmasından endişelidir ve Türk hükümetini iş ve sendika hukuku alanında, özellikle toplu sözleşme ve grev hakkıyla ilgili olarak AB müktesebatı ve ILO konvansiyonlarıyla uyumu temin etmek amacıyla yeni bir kanuni düzenlemeyi derhal hayata geçirmeye davet eder;

12. Başkanını işbu kararı Konseye, Komisyona, Avrupa Birliği'nin Dışişlerinden Sorumlu Yüksek Temsilcisine, Komisyonun Güvenlikten Sorumlu Başkan Yardımcısına, Avrupa Konseyi Genel Sekreterine, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Başkanına, üye ülkelerin hükümetlerine ve parlamentolarına ve Türkiye Cum-huriyeti hükümetine ve Büyük Millet Meclisine iletmekle görevlendirir, 12 Haziran 2013

Düzmece Alevi Açılımı No.2

Gezi Parkı direnişi sürerken Recep Tayyip Erdoğan ve şerikleri ikinci bir Alevi Açılımı'ndan bahsetmeye başladılar. Çünkü aldığı bilgilendirmeler gösterdi ki Alevilerin dinamik kesimleri kitleler halinde sokağa çıkmışlardır. Her ne kadar Direnişi destekleyenlerin önemi bir kesimi Taksim Parkı'ndaki gençlik yığınlarının sosyal niteliklerine vurgu yapıyorlarsa da, çoğunlukla emekçi mahallelerinin sakinleri olan Aleviler kendi semtlerindeki diğer Tayyip Erdoğan karşıtlarıyla kol kola çetin mücadeleler veriyorlar. Mesela İstanbul'un Rumeli yakasındaki Gazi Mahallesinden FSM Köprüsüne kadar yürüyerek iniyorlar, ya da Anadolu yakasındaki Sarı gazî'den yola çıkıyorlar, Kartal-Maltepe'den gelenlerle büyüyorlar, E-5 diye bilinen (yani adı D-100) karayolundan Boğaziçi Köprüsüne ulaşmak isterken polis ancak jandarma desteğiyle onları önlüyor, buna rağmen 1000 kişilik bir grup Köprüye giriyor.

Ankara'da Tuzluçayır'dan, Dikmen'den, Keçiören'den Atatürk Bulvarına inenlerin, Kızılay'ı zorlayanların, Kennedy Caddesine çıkarak diğer göstericilere katılanların çoğu Alevi gençliği. Merkez medya denilen TV kanalları onlardan söz etmediği gibi, Halk, Art 1 gibi AKP karşıtı TV istasyonlarında çok az yer alıyorlar. Bu konuda bilgilenmeyi yerinden (eylemdeki arkadaşlardan) alabiliyoruz veya uydu yayını yapan Cem TV'den, kısmen İMC'den

Hatırlanacağı gibi, Tayyip Erdoğan 2009 bir Alevi Açılı lafını ortaya atmıştı. Kendisi Nakşibendi tarikatından yetişmiş koyu bir Sünni olduğunu, arada bir "Ulemaya sormak lazım" dediğini, yani fikrinin de zikrinin de ne olduğunu iyi bilmeyen kimi liberal veya sabık solcu muhipleri "ne iyi, başbakanımız Alevi-Sünni ayrımı meselesine el attı, bütün toplumu kucaklıyor" demişlerdi. [Daha önce 2007 seçimlerinde mebus yapacak aday aramış bula bula Reha Çamuroğlu'nu bulmuştu. Ondan önceki seçimde de Abdüllatif Şener süs olsun diye AKP'den milletvekili olacak bir alevi aradığını fakat bulamadığını itiraf etmişti.]

Birinci Açılım'da yanına bazı menfaatçileri

alabilmişti, ama hepsi Alevi ve Bektaşî toplumunun gözünden düştüler. Şimdi yanında kâzip şöhret İzzettin Doğan var.

O zamandan bu yana geçen dört yıl zarfında havanda su bile dövülmedi. Alevi Açılım göstermelik bile kalmadı, tamamen nâmevcut oldu. Tersine Tayyip Erdoğan Sünniliği daha da derinleştirdi.

Aklımıza gelenleri sıralayalım:

– 2010 Referandumu için gittiği Çorum mitinginde Şeyhülislam İskilipli Ebussuud Efendi'ye övgüler düzdü. 2011 Seçimlerinden önce de Çorum'da methiyelerini sürdürdü. Övdüğü kişi II. Süleyman döneminden başlayarak 29 yıl Şeyhülislamlık yapmıştır. Ezidilerin katline fetva vermiş, on binlerce Türkmenin (Alevinin) katledilmesine ön ayak olmuştur. Kızılçık'ın düzenli okuyucuları onun Kızılbaşlar için söylediklerini ayrıntılı olarak okumuşlardır. Sünni Şeriatını Osmanlı devlet siyasetiyle birleştirip daha da azgınlaştıran Büyük İslam Âlimi müteaddit defalar Kızılbaşların canları, malları helâldir, onlarla savaşırken ölmek şehitliğin en yücesidir ve Kızılbaşların kestiği hayvanın eti mundardır, yenmez gi-

bi fetvalar vermiştir.

Tayyip Erdoğan'ın Büyük âlimi medreselerden (o zamanın üniversitelerinden) Riyaziye (Matematik) ve Hendese (Geometri) derslerini kaldırmış, Tasavvuf şairi Yunus Emre'yi yasaklamıştır.

– Suriye iç savaşında ısrarla ve şiddetle Selefileri tutmuş, Al Kaida ve benzeri silahlı gruplara her bakımdan yardım etmiş, onların acemilerini alıp kamplarda eğitmiş, bölgedeki Sünni/Batını ayrılığını derinleştirecek bir politika izlemiştir. Emeli bölgede Şia'ya karşı Vahhabi Suudiler, Katar ve Müslüman Kardeşler benzeri Sünni grupların egemen olacağı bir siyasi blok kurmaktır. Bu politikanın Türkiye'deki izdüşümü de Alevi karşıtlığıdır. Mesele nutuklarında sık sık Kılıçdaroğlu'nun Aleviliği üzerinde durmaktadır. [Bu kadarla kalmakta, alevilere şahsi bir kin beslediğini de açık etmektedir. Yargıda yapılmış Alevi bir yargıç lobisi tarafından şiir okuduğu için

hapse mahkum edildiğini fırsat buldukça ifade etmiştir. Son anayasa değişikliği referandumunu kazandıktan sonra da "Dedeler artık yargıç atayamayacak" diyerek Alevilere olarak şahsi kininin ne denli derin olduğunu bir kere daha isbatlamıştı.]

– Reyhanlı'daki bombalı saldırıda ölenler için "vatandaşlarımız" diyeceğine onları "53 Sünni vatandaşımız" olarak betimlemiştir.

Tayyip Erdoğan'ın desteklediği Selefilere tanımak istiyorsanız Selefî müftü şeyh Yasin Al Aculuni'nin ne dediğine bakınız: Müftü Efendi Hazretleri Suriye'deki cihad'ın Müslüman Şii kafirler arasında olduğunu söyler. Ve şöyle açıklamada bulunur: "Bu fırka (Şia), İslam fırkalarından değildir ve tüm Müslüman araştırmacıların da tasdik ettikleri gibi Şialar Müslüman zümresinden sayılmamaktadır. Şeyh Halebi'nin dediğine göre onları tekfir etmek gerekir, çünkü onlar Müslüman değildir!"

Bu insanlık düşmanı adam Selefî mücahitlere Esad yanlısı kadınların, Şii ve Alevi kadınları "esir alarak mülkiyetlerinde geçirmeleri"ni söyleyen bir –geçekte cinsel açlık ve kompleks içindeki– bir alçaktır.

Erdoğan Ortadoğu, özellikle de Irak'a yönelik hükümet politikasında mezhep kışkırtıcılığı yapması nedeniyle Maliki tarafından BM'ye şikayet edilmişti. Irak'ın içişlerine öylesine mezhepçi bir eksende el atmaktaydı ki, şunu da demişti: "Irak'taki rahatsızlık yarın Suriye'ye dönüşebilir. Çünkü orada da ciddi bir mezhep farklılığı var. Merkezi yönetim Irak'ta azınlık hükümetidir. Ama aldığı destekle, Şia olduğu için, halkına zulmediyor."

– İstisnasız tüm Aleviler cemevlerinin ibadethane kabul edilmesini istedikleri halde bu talep ısrarla reddedilmektedir. Şimdiki 2. Açılım'da da cemevlerini ibadethane değil, "kültür merkezi" ilan edileceği söylenmektedir.

Karacaahmet Cem evi için "ucube" derken (Ağustos 2012) o binaya değil, cem evinin kendisine sövmektedir. [İstanbul'un en eski, Türkiye'nin en ünlü Kabristanı olan Karacaahmet'e adını veren Karaca Ahmed Sultan Horasanlı bir Türkmen Beyi'nin oğludur. Karaca Ahmed Hacı Bektaş-ı Veli'nin dervişiyken İslamiyeti yaymak için Şeyhi tarafından gönderilmiştir. Orada aynı adla bir dergâh, külliye ve Gülfem Sultan tarafından temsili olarak yaptırılmış bir türbe bulunmaktadır.] İstanbul Belediye başkanı iken aynı binayı bir gece baskını ile yıkma girişiminde bulunan da kendisinden başkası değildir. Bu Karacaahmet Cemevi için ruhsat isteyenlere cemevinin 'cümbüşhane' olduğunu söylemesi vaktiyle medyada da tartışılmıştı.

– Tayyip Erdoğan AİHM'nin aksi yöndeki kararına rağmen zorunlu din derslerini sürdüren bağınaz Sünni politikacıdır.

– 33 insanın Refah Parti mensubu veya yandaşları tarafından yakılarak katledildiği Madımak'ın Utanç Müzesi olmasını engelleyendir. Yeni Açılım'ında da orasının Bilim ve Kültür Merkezi olmasını önerecektir.

– Ve Madımak davasını zaman aşımına uğratıldığında ceza almamış katiller yargılanmaktan kurtulduklarında Tayyip Erdoğan karar için ne demişti: "Millete hayırlı olsun" demişti.

– Munzur projesiyle Alevi ziyaretgâhlarını ve dergâhlarını HES'lerle sulara gömen Sünni politikacıdır Erdoğan.

– Yeni köprüye kendisi gibi Nakşi olan Abdullâh Gül'le birlikte Kızılbaş katliamcısı Osmanlı Padişahının adını veren politikacıdır.

Şimdi Alevi açılımı yapıyorum diyerek iki üniversiteye Hacı Bektaş-ı Veli ve Pir Sultan Abdal adlarını vererek Alevi toplumunu horoz şekerleriyle kandırılacak çocuklar sanmaktadır.

Lice – Savat'la dayanışma

Gezi Parkı adıyla anılan ülke çapındaki direniş birinci ayını doldurduğunda yeni ve önemli bir boyut kazandı. Direnişçiler Lice'nin Hezan-Savat köyünde (resmi adı Kaya-cık) ek karakol inşaatını protesto eden topluluğa ateş açılması sonucunda Medeni Yıldırım adlı bir gencin öldürülmesi, on kadarının yaralanması Gezi direnişlerinin gündeminde rejimi bu açıdan da protesto etmeyi getirdi. Aradan geçen birkaç gün içinde unutulmuş olması ihtimaline karşılık hatırlamamızda yarar var diye yazının ikinci bölümüne bu dayanışma eylemlerini ekledik.

Yarar var, çünkü Tayyip Erdoğan'ın medyadaki hoparlörleri Gezi Parkından çıkarak bütün yurda yayılan direnişin "Çözüm"ü engellemek için çıkarıldığını -ya da öyle olmasa da çözümü geciktireceğini-söyleyip duruyorlardı. Örneğin Orhan Miroğlu, Yıldırım Oğur, Melih Altınok, Markar Eseyan vesaire. [Bunlardan ilki Star'da, Taraf'dan kahraman edasıyla ayrılan diğer ikisi Türkiye Gazetesinde köşe sahibi oldular. Markar Eseyan'ın bir benzer gazeteye gireceği -gazetenin de adı verilerek--basın çevrelerinde söyleniyor. Hepsi doğrudan veya dolaylı yollardan direnişi Kemalist, Ulusal-cı ve Kürt düşmanı gibi göstermekten fayda umuyorlar.

Sırrı Sakık'ın sandığı

Tayyip Erdoğan'ın medyadaki bu ve benzer sözcülerinin "Gezi"yi "Süreç"e karşı göstermelerinin yanında bazı BDP'lilerin kuşkucu ve ikircikli demeçleri de aynı yöneydi.

Bunlardan en vazihı Sırrı Sakık'ınki oldu:

"Bazı kesimler sandıkta yenişemedikleri iktidar partisini acaba farklı alanlarda nasıl devirebiliriz ne yapabiliriz anlayışı içinde oldular. Askerlere davetiye çıkardılar.

Biz Ak Parti ile çatışırız kavga ederiz ama bunun yolu yöntemi sandıkta hesap görülür. Gezi olayında çok masumane talepleri olan kesimi bunun dışında tutuyorum.

Bir taraftan bayraklarla bayrakların sopalarıyla linç operasyonu gerçekleştirenlerin art niyetli olduğunu düşünüyoruz. Özellikle 'Mustafa Kemal'in Askerleriyiz' diyerek sokakları tetikleyenlerin ulusalçı milliyetçi kesimlerin aslında niyetlerinin iyi olmadığını bizde biliyoruz. " Bu laflar tıpı tıpına Tayyip Erdoğan'ın diskurudur. Sırrı Sakık doğru konuşmuyor: Gezi ey-

lemcilerinin askere davetiye çıkardığını söyleyerek onu karalamaya çalışıyor. Resmi açıklamaya göre eylemlere tam 2,5 milyon insan katılmış. Nerede, kim askere davetiye çıkarmış?

Böyle bir hareketi provokasyon olarak görmek gizli devletin eseri ve Kemalizmin komplosu saymak siyasi bir hareketin kendisini her şeyin üstüne koyup Tayyip Erdoğan'la onun başında olduğu devletle yaptığı mutabakata güvenmek, yani haasma güvenmek demektir. Kürt siyasi hareketinin Türkiye halkının ileri güçleriyle birlikte olması gerektiğini yıllarca söyledikten sonra, bunun zemini doğarken o ilerici güçleri karalayıp, Tayyip Erdoğan'a misyon affetmek duvara çarpacak bir politikadır.

Komple teorilerinin şampiyonu yıllardır devletin kendisi olmuştur, mesela PKK hareketini ısrarla dış güçlere bağlamıştır. PKK-DTK-BDP'nin şimdi Türkiye tarihinin en büyük demokratik hareketini komple diye karalaması direnişe karşı Tayyip Erdoğan'ın yanında durmaktır.

"Mustafa Kemal'in askerleriyiz" diyenler Perinçekçi İP mensuplarıdır. Onların kıymet-i harbiyesi nedir? Meydanlara sık sık çıkan, forumlarda konuşan yüz binlerce aktif eylemci arasında onlar kaç kişidir. Geniş bir kite ve onca hareketlilik içinde miniskül dahi sayılamayacak bir grubu kendine tanık yapmak Sakık'ın zayıflığını gösterir. Kendisini haklı göstermek için Tayyip Erdoğan'la ortaklaşmaktadır.

Ayrıca herkesin tebessümüne dönüştü: "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" diyenlere karşı ey-

İlmciler "Mustafa Keser'in askerleriyiz" deyince lafları ağızlarına tıkladı. O slogandan vazgeçtiler. "Mustafa Keser'in askerleriyiz" istihzası şimdi de Sırrı Sakık'ın ağızına tıklanmış oldu. Sadece o kadar da değil, 30 Haziran'da İstiklal Caddesinde yürüyen LGBT bireylerinin sloganlarından biri "Zeki Müren'in askerleriyiz"di.

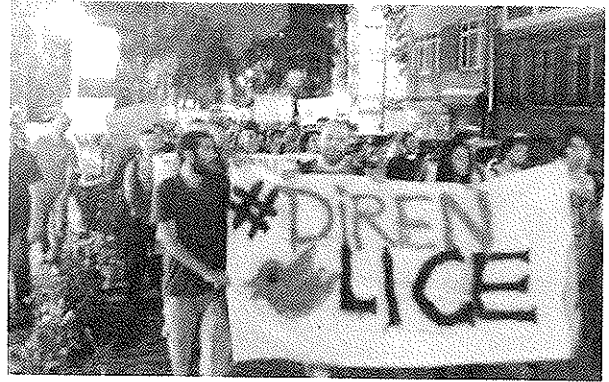
Keza, meydanlarda, sokaklarda İP'liler dâhil hiç kimse orduya davetiye çıkarmadı.

Sakık sandığa o kadar önem atfediyorsa önce seçilen ama iki yıldır rehin tutulan milletvekillerine ve belediye başkanlarına haklarının iadesi konusunu gündemde tutsun.

Oyların gerçek sahibi kim?

Fakat kendisine bir realiteyi unutmamasını tavsiye ederiz. "Biz AKP ile sandıkta hesaplaşırız" diyor. Kendisi 1991'de DEP kontenjanından SHP'den milletvekili seçilmişti. Sonra bir süre hapiste yattı, 2007'den beri tekrar milletvekili. Acaba onun ve diğer arkadaşlarının karşı tarafla "sandıkta hesaplaşması"nı sağlayan koşulları kim yaratmıştı? Türk burjuva partileri gibi olağan seçim çalışmaları ve para mı Sırrı Sakık'ı seçtirmişti?

"Sandık, sandık" deyip Tayyip Erdoğan söylemiyle konuşmasın. 1984'ten önce olağanüstü Diyarbakır Cezaevi direnişi vardır. Binlerce kişi Korg. Kemal Yamak'ın işkenceci başı zabiti Esat Oktay'ın zulmüne direnmiştir. Önce Mazlum Doğan koğuşunu yakıp, kendisini asarak direnişin kıvılcımı olmuş, onu açlık grevinde yaşamlarını veren Dörtler (Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek) izlemiştir,

daha sonra Necmettin Büyükkaya öldürülmüştür. O cezaevinde 53 ölüm vuku buldu, 23'ü kendi kendisini asmıştı, diğerleri işkenceden ya da ağır koşullardan.) Herkes biliyor ki mücadelelenin meşalesi Diyarbakır'da yakılmıştı, ayrıca o hapishaneden çıkan binlerce kişi hareketi militan veya gerilla adayı olarak katılmıştı.

1984'ten 2012'ye kadar 42.000 HPG mensubu canını vermiştir. Sayılarını bilmediğimiz kadar faili meçhul vardır. Bırakınız her şeyi bir yana, sadece 2012 yılında (yani siz milletvekilliğine devan ederken) 1450 gerilla hayatını vermiştir. Eğer o serhildan ve açlık grevleri olmasaydı Sakık'ın "biz AKP ile anlaşırız" dediği olay vuku bulmaz, Tayyip Erdoğan PKK Genel Başkanı ile masaya oturmazdı. Sırrı Sakık'ın sandığında binlerce kaç senedir hapiste tutulan binlerce KCK eylemcisinin de siyasi çalışmasının payı vardır.

Yani Tayyip Erdoğan gibi önümüze sandık koymasın Sırrı Sakık. Bize parlamentarizm yapmasın.

Kadıköy Yoğurtçu

Böyle yakıştırmalara ilk etkili kitlesel yanıtı 28 Mayıs 2013 günü Lice olaylarının vuku bulduğu günün akşamı direnişçilerden aldılar. Akşam forumlarından Kadıköy Yoğurtçu Park'ta yapılan o gün diğerlerinden daha kalabalık oldu. Konu Lice'nin Savat (Kayacak) köyünde ek karakol inşaatını protesto etmek için toplanan Kürt köylülerine ateş açılması ve resmi açıklamaya göre bir köylünün öldürülmesiydi.

Forumda Tayyip Erdoğan rejimi protesto edildi, sonra Kadıköy merkezine doğru yola çıkan kitle "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Türk-Kürt Kardeşdir, Kardeşime Dokunma", "Her Yer Lice, Her Yer Direniş", "Diren Lice Kadıköy yanında" sloganlarıyla yürüdüler. Altıyol Mevkiine gelince göstericilerin sayısı 7-8 bine ulaşmıştı.

Gösteride belki hayatında ilk kez yürüyüşe katılmış elinde Türk bayrağı olan yaşlı bir kadının "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganını tekrarladığına tanık olduk.

Beşiktaş Abbasağa, Kâğıthane Nurtape

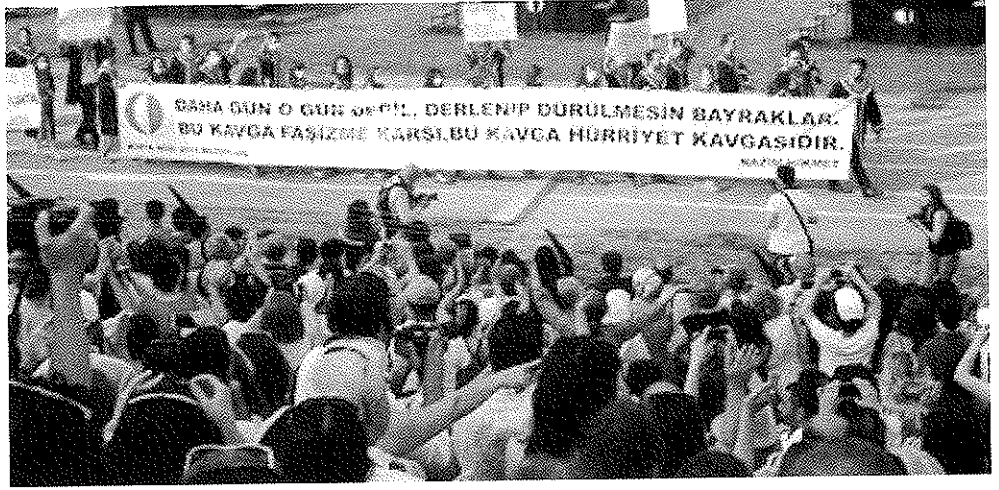
Benzer yürüyüş Beşiktaş'ta da yaşandı. Beşiktaş Abbasağa Parkı'ndaki foruma katılım büyük oldu. Lice'de yaşanan olaylar konuşuldu. Tüm katılımcıların oylamasıyla Çarşı'daki Kartal Heykeli'ne kadar yürüyüşe geçildi. "Diren Lice Beşiktaş Seninle" sloganlarıyla yürüyen kitle, daha sonra tekrar Abbasağa Parkı'na dönüp foruma devam etti.

Lice protestoları İstanbul Kâğıthane'nin Nurtape Mahallesinde de yapıldı.

Taksim

29 Mayıs Cumartesi akşamı Lice olayını protesto eden binlerce kişi Taksim'de toplandı. Saat 20.00 sularında meydanı dolduran kalabalık sloganlarla tepkilerini dile getirdi.

21.00'de Polis megafonlarından "Taksim Dayanışması eylemi sonlandırdı, meydanı tahliye etmezseniz müdahale etmek zorundayız" uyarısı yapıldı.

rısı yapıldı.

Daha sonra grubun polis tarafından kalkanlar yardımıyla Sıraserviler ve İstiklal caddelerine çekilmesi sağlandı.

Taksim Dayanışması Platformu'nun çağrısıyla bir araya gelen, oturma eylemi ve basın açıklaması yapan kalabalık grubun büyük bir kısmı dağılırken, bir bölümü Taksim Meydanı ile İstiklal Caddesi'nin birleştiği alanda bekleyişini sürdürdü.

Gruptakiler, polisin dağılmaları yönünde yaptığı uyarılara rağmen slogan atmaya devam etti.

Bunun üzerine Marmara Otel'i'nin yan tarafında ve Kazancı Yokuşu'nun başında bekleyen polis ekipleri, biber gazı ve basınçlı su kullanmadan, kalkanları yardımıyla gruptakilerin Sıraserviler ve İstiklal caddelerine çekilmelerini sağladı.

Gruptakilerin bir süre sonra tekrar Taksim Meydanı ile İstiklal Caddesi'nin birleştiği alana gelerek slogan atmaya başlaması üzerine polis ekipleri yine "dağılın" uyarısı yaptı.

Sıraserviler ve İstiklal Caddesi'nin ara sokaklarında polis müdahale etti. Polis, bu noktadaki kalabalığın üzerine boyalı mermi attı. Polislerin kalabalıktakilerin bacaklarına doğru hedef aldığı görüldü ve yakaladığı göstericileri de gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında bir İsveçli'nin de bulunuyordu.

Öte yandan aynı saatlerde Lice Savat'daki olayları protesto eden binlerce kişi, Galatasaray Meydanı'ndan Taksim'e yürüdü. BDP'nin çağrı üzerine Galatasaray Meydanı'nda toplanan grupta İstanbul Milletvekilleri BDP Milletvekilleri Sırrı Süreyya Önder, Sebahat Tuncel ve Levent Tüzel de yer aldı.

Grup adına açıklama yapan Sırrı Süreyya Önder, "Barışa niyetli olan hiç kimse karakollar yapmakla zaman harcamaz. Barışa niyetiniz

varsa, gönüller yapmanız lazım. Gönül yapmıyor karakol yapıyorsanız, bunun samimiyetini insanlar sorgular. Dün bu karakollara itiraz eden ve barış talep eden bunu da silahsız sivil bir şekilde dile getiren bir halkın üzerine ateş açılmıştır. Yaralıların ve hayatını kaybeden Medeni kardeşimizin aldıkları yaralar, hep sırtlarından aldıkları yaralardır" dedi.

Her iki grup 20.00'de Taksim'de birleşti. Sonra Emniyet kuvvetlerinin şiddet kullanmayan müdahalesi ile İstiklal Caddesiyle Sıraserviler Caddesi girişine doğru geri çekildi.

Ankara Kurtuluş

Aynı amaçla Ankara'da Kolej Kavşağı'nda toplanan göstericilere polis ekipleri uyarıda bulundu. Bunun üzerine Kurtuluş Parkı'na çekilen grup, bir süre sonra yola inerek oturma eylemi başlattı. Bunun üzerine emniyet güçleri, yolu kapatan gruba tazyikli su ve biber gazıyla müdahale etti. Parka doğru kaçan göstericilerden bir grup, polise taş ve havai fişekle mukabele etti.

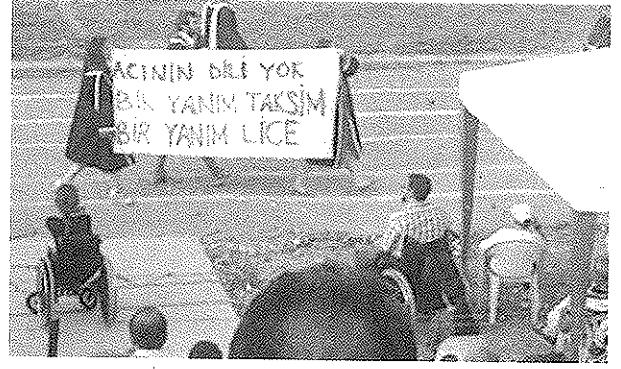
İzmir Konak

29 Haziran akşamı olaylar İzmir'de protesto edildi. Saat 18.30 sıralarında, Konak'taki Otobüs duraklarında toplanan ve aralarında Halkevleri, Dev Lif gibi kuruluşların ve çeşitli sendika üyelerinin bulunduğu yaklaşık göstericiler Gün doğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. 'Parklar Bizim, İzmir Bizim' pankartının açıldığı kortejin yürüyüşü sırasında, 'Bu daha başlangıç mücadeleye devam', 'Lice halkına destek', 'Her yer Taksim, her yer direniş', 'Ethem'in katili AKP'nin polisi' sloganları atıldı. Kortejin yürüyüşü sırasında polis, Konak'taki Valilik binası önünde geniş güvenlik önlemi aldı. Yürüyüşlerine devam eden ve bir ara Alsancak istikametine yola çıkıp Konak Pier Köprü önünde trafiği kapatan grup, Gündoğdu Meydanı'nda eylemini sürdürdü.

Eskişehir Espark

Eskişehir'de, Taksim Gezi Parkı gözaltıları ve Lice'deki olaylar protesto eden eylemci gruba, yine eylemciler tarafından sembolik olarak yapılmış Fikri Olanlara Müdahale Aracı (FOMA) ile müdahale edildi.

Taksim Gezi Parkı eylemleri sonrası yaşanan gözaltıları ve Diyarbakır'ın Lice ilçesindeki olayları protesto etmek için Espark önünde toplanan kalabalık, öncelikle eylemlerde hayatını kaybedenler için saygı duruşunda bulundu. Daha sonra gruba, eylemciler tarafından Toplumsal Müdahale Aracı'na (TOMA) gönderme ola-

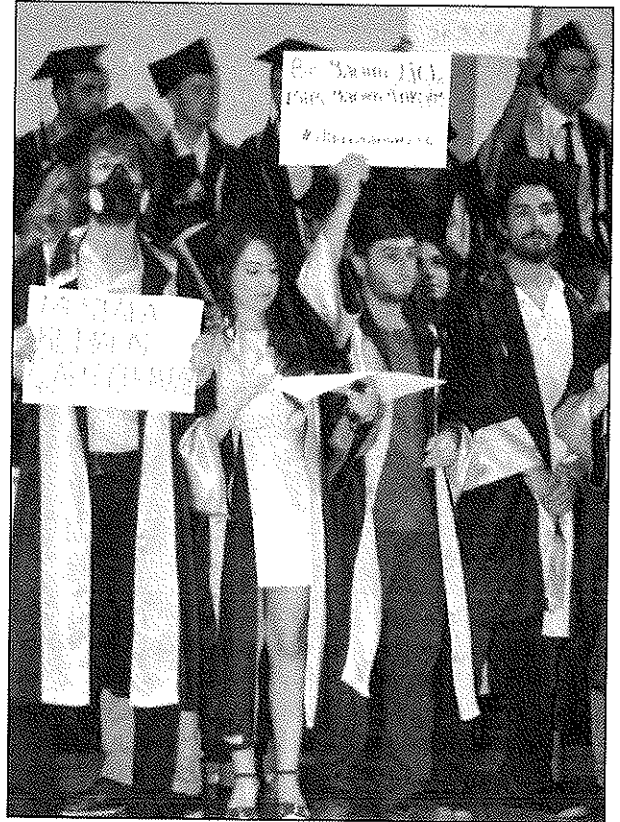
rak maketten yapılan FOMA ile su sıkılarak müdahale edildi. FOMA'nın müdahalesini uzun süre alkışlayan grup, çeşitli sloganlar atarak Taksim Gezi Parkı eylemlerine destek verdi.

Grup adına konuşan İbrahim Uşak, günlerdir ETİ Park'ta süren forumlardan çıkan talepleri dile getirdi.

ODTÜ mezuniyet töreni

Sırrı Sakık'ın İzmir'de bir sünnet düğününde o lafları ettiğinde yukarıdaki eylemler ekranlara ve gazete sayfalarına yansımıştı. Aynı gün ODTÜ'deki mezuniyet töreninde gördük ki Lice-Savak halkıyla dayanışma meydanlarda, açık hava forumlarında kalmamış.

3 bin öğrencinin mezuniyeti için düzenlenen tören ODTÜ Stadyumu'ndaki öğrencilerin geçi-

şile başladı. Bazı öğrencilerin kortej yürüyüşü sırasında Gezi Parkı eylemlerine destek vermek için gaz maskeleri taktı, pankartlar taşıdı. Mezunlar, Gezi Parkı olaylarında yaşamını yitiren Ankara'da polis kurşunuyla öldüğü saptanan Ethem Sarısülük ile Mehmet Ayvalıtaş, Abdullah Cömert ve Lice'de jandarma kurşunuyla ölen Medeni Yıldırım'ı da unutmadı. Yaşamlarını yitirenlerin fotoğraflarını taşıyan öğrenciler stad- yumda karanfillerini fotoğrafların üzerine bıraktı. Törende öğrenciler tarafından taşınan pankart-

lardan bazıları şöyleydi:

"Her yer Lice her yer Taksim"; "Acının di- li yok, Bir yanım Taksim, Bir yanım Lice"; "Velev ki marjinalim bundan size ne?"; "Her- kese bizden su TOMA 'ya yok"; "Yeraltında zor tuttuğumuz %50 petrol var"; "Polis ünifor- manı at onurlu yaşa"; "Bu gazla mezun olduk"; "Kaç yıllık elektronikçiyiz böyle direnç görme- dik"; "Yüzde 50'yi zor mezun ediyoruz"; "İra- demiz çelikten, kim korkar çevikten!"; "Anka- ra'nın gurur duyduğu tek polis Behzat Ç.", "Helikopteri biber gazı atın diye mi yapıyoz la"; "Biz sana biber kullanma demedik, salça olarak yine kullan." ODTÜ öğretim üyeleri ise "ODTÜ Ayakta" pankartı arkasında yürüyerek öğrencilerine destek verdiler.

ODTÜ'nün ayakta olduğunu söyleyen bir baş- ka pankartta ise "1956'dan beri Oturmadık, Hep Ayaktayız" yazılıydı. Bu pankart ODTÜ'lü 1990'lar kuşağının okulun devrimci geleneğine sahip çıkması demekti. Son haftalarda Gezi di- renişini destekleyen bazı medya unsurlarının "68 Kuşağı" denilen geleneği küçümsemeleri mo- dernlik sanılır oldu. Efendim, o kuşak, şöyle- miş, bu kuşak böyleymiş diyenler çıktı. Hatta o kuşaktan biz şiddeti seçtik, silah kullandık di- yenlere bile rastladık.

1990 kuşağı Hüdaî nabit (Tanrı yarattığı) ola- rak gökten mi düştü, Bugün dünün devamıdır, dün önceki günün. Sosyal gelişim gibi devrim- ci süreçler de birikim ve süreklilik demektir. ODTÜ'nün en son mezunları o pankartla bu sü- rekliğin devamı olduklarını ortaya koydular.

Biz de onların şahsında özgürlük ve sos- yalizm için canlarını vermiş Hüseyin İnan, Yusuf Aslan, Ulaş Bardakçı, Nurhaklı Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan gibi ODTÜ devrimcilerini selamlamıyoruz.

Tahrir-Taksim-Tahrir

Mısır'da Silahlı Kuvvetler 3 Temmuz'da Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'ye karşı yönetime el koydu, Anayasa Mahkemesi Başkanı Adli Mansur geçici olarak C. Başkanlığını üstlendi, and içerek makama oturdu. Hristiyan olan Mansur bir ay önce Mursi tarafından Anayasa Mahkemesi Başkanlığına atanmış, 1 Temmuz'da göreve başlamıştı. İronik olan, Mansur'un ilga edilmiş bir Anayasanın üzerine yemin etmesiydi.

Askeri müdahalenin yapıldığı akşam asker-sivil karışımı bir heyetle ekranlara çıkan Resmi sıfatı Silahlı Kuvvetler Yüksek Şurası Başkanı ve Milli Savunma Bakanı Abdulfattah Al Sissi bir yol haritası açıkladı.

Sissi dindar bilinen ve İhvan-ı Müslimin'e karşı olmadığı ileri sürülen bir general olduğundan, bizzat Mursi tarafından o göreve atanmıştı. [Bu olay ve sonrası bize Şili'de Salvador Allende'nin 1973'te Pinochet'yi o Gen.Kur. Bşk. atamasını, aynı yıl darbe yapmasını ya da Türkiye'de 1977'de Demirel ile Ecevit'in uzlaşarak Gen Kur. Başkanlık yolunu açtıkları Kenan Evren'in ertesi yıl o makama oturmasını, sonraki yıl da darbe yapmasını hatırlattı.]

Atanmış C. Başkanı Mansur da bir ay önce Mursi tarafından Anayasa Mahkemesi Başkanlığına getirilmiş, 1 Temmuz'da göreve başlamıştı. 1992'den beri Anayasa Mahkemesi hâkimiydi ve Hristiyan topluluğundan geliyordu

Açıklanan plana göre:

Mevcut Anayasa askıya alınmıştı. Teknokrat bir hükümet kurulacak, bu hükümet uzmanlardan oluşacaktı.

Anayasayı hazırlamak için İhvan dâhil bütün tarafların temsil edileceği, ama C. Başkanı ve Gen. Kur. Başkanın da içinde bulunacağı, ayrıca gençlik temsilcilerini de katılacağı bir Milli Mutabakat Şurası (Konseyi) kurulacaktı.

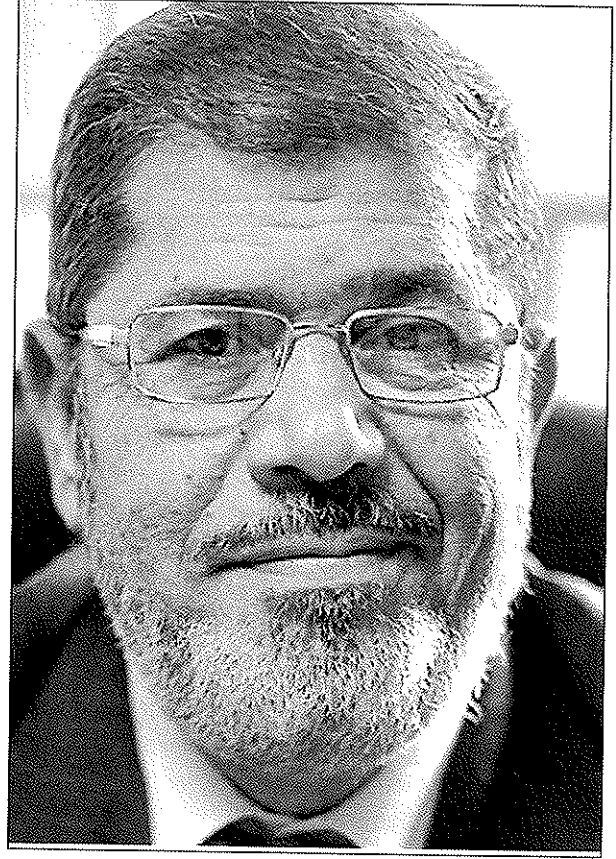
Anayasa Mahkemesi taslak kanunları hazırlayacak ve parlamento seçimleri için gerekli hazırlıkları yapacaktı.

Milli kurumların işlevi devam edecekti.

Bütün tarafların mutabakatı sağlandıktan sonra Başkanlık ve Meclis seçimlerine gidilecekti.

Al Sissi'nin konuşmasından sonra (Mısır'ın en üst İslam lideri kabul edilen ve devlet protokolünde ikinci sırada bulunan Al Ezher Şeyhi Ahmed Al Tayyip kürsüye geldi. Büyük Şeyh şöyle konuştu:

"Büyük Mısır halkı Selamun aleyküm. Yap-

tığımız toplantıda gayet açık bir şekilde belli oldu ki, Mısır'ın önünde iki seçenek durmaktadır; şimdi en tatlısı dahi acıdır; en tehlikelisi Mısır'da halkın çatışmasıdır ve toprağına temiz kanların akmasıdır. O yüzden ve İslam şeriatına dayanarak Mısır halkını mevcut siyasi çıkmazdan çıkarmak için daha az zararlı olanı seçmek dini vecibedir. Rejime karşı çıkanlarla, rejimin devam etmesini talep eden iki taraf da taviz vermek istemiyor, sözünden geri adım atmıyor. Bu nedenlerden bunlardan toplantıda alınan kararı destekledim; O da erken başkanlık seçimlerinin yapılmasıdır ve yüce Mısır yargısı ile silahlı kuvvetleri ve polisinin şeffaflığının teminatını verebileceği seçim sandığına gidilmesidir. Allah'tan dileğim bu seçenek, bu görüş ve planla aynı topraklarda yaşayan iki farklı görüş grubunun mutabakatı sağlanı.

Tayyip'ten sonra Mısır Kipti Ortodoks Kilisesi Patriği Papa II. Tovadoros, liberal ve sol partilerin oluşturduğu Milli Kurtuluş Cephesi sözcüsü ve (Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı Başkanlığı döneminde dünyanın tanıdığı) Mu-

hammed Al Baradei konuştu.

Baradei ordunun kararı için, 25 Ocak benzeri bir devrimin başlangıcı olmasını ümit ettiğini dile getirerek, işe, Milli Mutabakat Komitesi oluşturularak başlanacağını söyledi.

Baradei "Ordunun ülkedeki krizi sonlandırmak amacıyla ortaya koyduğu yol haritası, 25 Ocak devriminin gidişatını düzeltme, erken seçime gitme ve anayasal düzenlemeler yürütme amacını taşıyor" ifadelerini kullanarak, "Gelin, herkesi içine alan bir devlet ve adil bir anayasa inşa edelim" diye konuştu,

Seçimlerde Hürriyet ve Adalet Partisi'ni Mursi'yi desteklemiş olan İslami kesimden Hizbul Nur darbeye destek verdiğini açıkladı.

Uluslararası alanda ABD askeri müdahaleden kaygılandığını söyledi, bir an önce sivil idareye geçilmesini istedi. AB'den de benzer açıklamalar geldi.

Arap dünyasında Suudi Arabistan Kralı askerleri kutladı. Vahhabi Suudi Arabistan başından beri Müslüman Kardeşler'e karşıydı. Mursi yönetime geldikten sonra ona açık tutum takınmıştı. Kuveyt'in de tutumu aynı oldu. İhvan'a yakınlığı bilinen Katar ise gecikmeyle yeni yönetime başarı diledi.

Bölge ülkelerinden Türkiye, Libya ve Tunus darbeye karşı çıktılar. Özellikle Türkiye (Davutoğlu ve Bağış adlı bakanlar) darbeden önce ABD, Britanya diğer Avrupa ve bazı Arap ülkeleri nezdinde telaşla girişimlerde bulundular, "müdahaleyi önleyin dediler. The Wall Street Journal Mısır'daki yeni durumdan ekonomik açıdan en fazla zarar görecektik ülkenin Türkiye olacağını yazdı.

Ayrıca aynı gazete Türkiye'nin geçen Eylül ayında Mısır hükümetine 2 milyar dolarlık bir yardım taahhüt ettiğini yazmıştı. [İstanbul dilinde bir deyiş vardır: Yeni Cami'de dilenir, Sultanahmet'de sadaka verir" derler. Türkiye'nin dış borcu 2012 sonu itibarıyla 337 milyar dolardı.]

Başar Esad'ın desteğinin gerekçesi ise farklı oldu: Esad "Olay siyasal İslam'ın iflasıdır" dedi ve İslamı kendi emellerine alet eden politikacıları eleştirdi. [İyi, ama İran'daki de siyasal İslam değil miydi? "Siyasal İslam beni destekliyorsa iyidir, bana karşıysa kötüdür" tutumu içtenliksizdir.]

25 Ocak 2011'den bugüne

Mısır'da 25 Ocak 2011'de başlayan kitle gösterileri sonucunda 11 Şubat günü Hüsnü Mubarak görevini orduya ve Anayasa Mahkemesine devretmiş, yani asker yönetime el koymuştu. 1,5 yıla yakın süren askeri rejimden sonra yapılan 2012 Haziran seçimlerinde İhvan + Sele-

fi + Nur Partisi ittifakının adayı Muhammed Mursi (veya Morsi) Devlet Başkanı seçilmişti. Mursi "İlmli İslam" sayıldığı için Batı'nın desteğini almıştı.

Seçildiğinde işleri düzeltmek için 100 gün istedi, yeni devlet başkanı 100 günde trafik sorununu bile çözeceğini iddia edecek kadar vatkârı. [85 milyon nüfuslu Mısır'ın başkentinde 15 milyon, İskenderiye'nin 5 milyon insan yaşamaktadır.]

1 yıl geçti, ekonomi durum daha da kötüye gitti. Ekonomik sorunlardan başlayarak hiçbir sorun çözülemedi. Hüsnü Mubarak'ın düşmesine yol açan harekette Mubarak yanlısı küçük bir kesim dışında bütün gruplar ittifak halindeydiler. Ortamın o denli politikleştiği süreç sonunda oy kullananların yarısından az olması yığınların adaylardan fazla umutlu olmaması demekti. Buna rağmen "demokrasiye" geçilmesinde kitleler memnundu, anketler desteğin % 70'e kadar yükseldiğine işaret ediyordu.

Fakat Mursi'nin ve Müslüman Kardeşlerin herhangi bir programı ya da ekonomik politikası yoktu. 100 gün geçti bir iyileşme olmadı. İşler sarpı sarıp, ilk günlerin iyimserliği dağılıncaya, destek azaldı. Siyaseten zayıfladığını gören C. Başkanı ekonomik sorunları çözemedikçe sistemi daha çok İslamlaştırarak ayakta durmaya kalkıştı. Radikal İslami gruplarla işbirliğini yoğunlaştırdı. Olağanüstü Hal Yasası çıkararak baskıya başvurdu. Rejimi Müslümanlaştırdıkça ve kendisi otoriterleştikçe hoşnutsuzluk arttı.

Mursi yazılı ve görsel basını tamamen ele geçirdi. Köşe başlarına İhvan'dan adamlarını yerleştirdi.

Yargıyı kontrolü altına aldı. Askerleri, valileri, rektörleri Başkanlık yetkileriyle bizzat atadı ve o kişilerin hepsini Müslüman Kardeşlerden seçti. Devlet kurumlarını da İhvan'a ve Selefilere teslim etti.

Basını, Yargıyı denetimi altına aldığından ve güçlendiğinden emin olduğu anda, Haziran 2013 protestoları patlak verdi. Milyonlarca insan tekrar sokağa çıktı. Gerçekte halk sokaktan hiç vazgeçmemişti. Burada ayrıntılara girmedikimiz için aradaki kitle olaylarını ve politik hareketliliği yazmıyoruz. İnsanlar sandığa gitmiyorlar, ama taleplerini sokakta duyuruyorlardı. Bu sayede Mursi'ye gerim adım bile attırıyorlardı. Mesela çoğalttığı yetkilerden bazılarından onu vazgeçirdiler, koyduğu yeni vergileri kaldırttılar, zamları geri aldirttılar, ilh.

Kadınlara İslamcı zorbalık

Köktendinci zorbalıkların en şiddetli yanı ka-

dınlar üzerindeki erkek baskısının yoğunlaşmasıydı. Bu baskı hem devletten geliyordu, hem da İslamcı erkeklerden.

Örneğin Mursi getirdiği bir yasa tasarısıyla kızlar için asgari evlenme yaşını 18'den 13'e düşürmek istiyordu. Mubarak zamanında uluslararası baskılar nedeniyle evlenme yaşı 18'e çıkarılmıştı, Mursi 13'e çekmeye kalktı, Müslüman Kardeşler ise yaşın 9'a indirilmesini istiyorlardı.

Örneğin 31 Mayıs ila 2 Haziran 2013 arasında Özgür Kadın Hareketi tarafından Diyarbakır'da 200 kadar delegenin katılımıyla düzenlenen 1. Orta Doğu Kadın Konferansında Mısır'dan bir delege ülkesindeki durumu anlatırken, şöyle diyordu: "Diktatör Mubarak'ı devirdik, şimdi biz Mısırlı kadınlar onun döneminde sahip olduğumuz hakları geri kazanmaya uğraşıyoruz."

Örneğin 26 yaşındaki Mona Hüseyin Vasıf şöyle demekteydi:

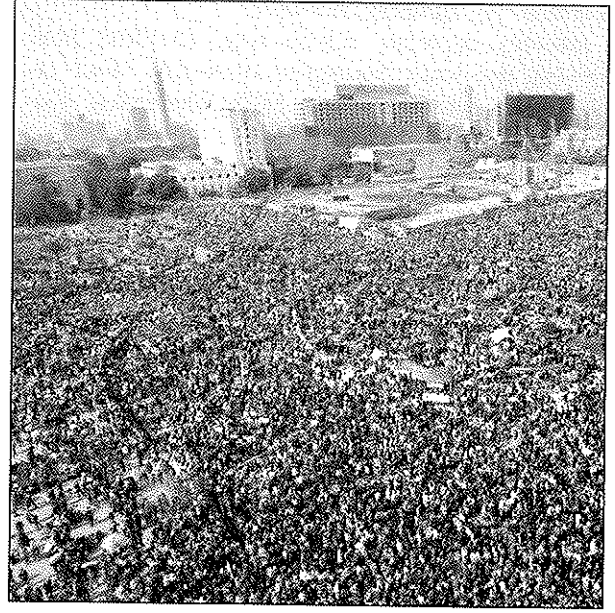
"Tahrir Meydanında tam 18 gün boyunca kadın /erkek, okumuş /okumamış, zengin / yoksul yan yana mücadele ettik. Ben Mısırdım, hepimiz Mısırdık. Özgürlük için omuz omuza savaşım veriyorduk. Ama şimdi ayrıldık, bugüne değin kadınlar ve erkekler hiç bu kadar ayrılmamıştık. Aramızda bu denli büyük bir uçurum çok kısa zamanda oluştu. Şimdiki mücadelemiz saldırıya uğramadan sokağa çıkma hakkımızı elde edebilmek için. Haklarımızın böylesine silinip atıldığını ve toplumda güç kazanma mücadelesini kaybettiğimizi görmek çok ağır ve şoke edici." (The Guardian, 30 Mart 2013)

15 Mart 2013 tarihli Uluslararası Af Örgütü'nün bölgesel raporunda ise "Bugün Mısır'da kadın hakları tehdit altındadır. 25 Ocak Devriminden iki yıl sonra resmi makamlar kadınları karar mekanizmalarından uzaklaştırmakta, hem yasalarda, hem de pratikte kadınlar ayrımcılığa uğramaktadırlar. Kadınlar evlenme, boşanma, çocuk vesayeti ve miras konularında haksızlığa maruz kalıyorlar, Mısır yasaları kadının kocasına itaat etmesini şart koyuyor." (Hasiba Sahraoui, Amnesty Orta Doğu ve Kuzey Afrika Direktör Yardımcısı).

Tekrar Tahrir.

Bu yıl Haziran'da insanlar Tahrir'e çadırlarını tekrar kurdular. Morsi Başkanlık Sarayı'ndan çıkarak bir garnizona sığındı

Buna karşılık, o da taraftarlarını sokağa çıkardı, bir başka Kahire meydanında Adaviye'de topladı, ilk iki gün içinde vatandaşlar arası çatışmalarda 16 insan yaşamını kaybetmişti. Son-

ra bu rakamın 23'e çıktığı söylendi.

Ülkeye büyük bir girdi sağlayan turizm gelirlerinin önemli ölçüde düşmesi önemli bir negatif etmen oldu. Deyime yerindeyse turizm sektörü battı

Ekonomiyi canlandıracak yatırımlarının yapılmaması ikinci etmendi. Yatırım için iç kaynak zaten yetersizdi, istikrarsızlık nedeniyle yabancı sermaye de gelmedi. IMF'den kredi almak ise çok ağır şartlar nedeniyle mümkün olmadı.

Batılı büyük güçler kendilerine bağlı Mubarak'ın tutunamayacağını anlayınca, İhvan'ı desteklemişlerdi, ama "İlmî İslam" tutkularında hüsrana uğradılar. Müslüman Kardeşler safındaki Selefilerin sokak grupları sağa sola saldırıya başladılar ve örneğin olay başlamadan hemen önce "karşı taraftan" 4 Şii'yi sokak ortasında öldürdüler.

Ülkede yaşayan etnik ve dini gruplar, Mubarak'tan sonra herkese eşit mesafede ve tüm insanların haklarını koruyan bir anayasa beklentisi içine girmişti, ancak iktidardaki İslamcılar kendi iktidarlarını sağlamlaştırmakla ve Mursi'ye diktatör yetkileri sağlayarak diktatörlük kurmakla suçluyorlardı

Muhammed Mursi'yi iktidara taşıyan Müslüman Kardeşler ve onu destekleyen radikal Selefî gruplar iktidarı bırakmak istemiyorlar. Oysa muhalefet güçlerinin tek istediği Mursi'nin istifa etmesi ve Genel Seçimlere gidilmesi. Gerilim onlar yüzünden yükseliyor.

Mısır'da hâlâ bir parlamento bulunmuyor. 2013 Nisan'da yapılacak Meclis seçimleri Yargı tarafından iptal edilince Mursi üzerinde herhangi bir denetim mekanizması da oluşmadı. Parlamento seçimleri yapılsaydı partiler yelpa-

zesi temsil edilme olanağı bulacaktı.

Tayyip Erdoğan'cıların gafı: Mursi'yi yedirtmeyiz

Mursi ile Tayyip Erdoğan arasında bazı benzerlikler bulmuş olan Türkiye'nin kökten dincilerinden bir grup Fatih'de gösteri yaptılar. Mısır'daki gösterileri dış güçlerin oyununa bağladılar. Ama etkinlikte asıl dikkati çeken Türkiye'dekine benzer bir pankartı

Son AKP mitinglerinde üç politikacının resimlerinin altında "Menderes (astınız) + Özal (öldürdünüz)+ Erdoğan'ı yedirtmeyiz" diyen pankart taşınmıştı.

İnsan Hak ve Hürriyetleri İnsani Yardım Vakfı (kısaca İHH) adlı kuruluş Mısırlı üç politikacının resmini taşıyan pankart getirmişti. Pankartta şöyle deniliyordu.

Hasan Al Benna (öldürdünüz) + Zeyyid Kutub (astınız) + Muhammed Mursi (yedirtmeyiz)

İmam Hasan Al Benna İhvan-ı Müslimin teşkilatının kurucusuydu, Aralık 1948'de Mısır Başbakanı Al Nukraşi'nin öldürülmesine mukabele olarak 1949 Şubat'ında devlet destekli bir suikast sonucu öldürüldü. Mısır o yıllarda Britanya'nın sömürgesiydi ve başında işbirlikçi Kral Faruk vardı.

Faruk 1952'de General Necip komutasındaki bir askeri darbeyle devrildi, sürgüne gönderildi. Cumhuriyet ilan edildi. Ekonomik alanda geniş çaplı bir millileştirmelere girişildi. İktidarın güçlü adamı Cemal Abdelnasır 1954'de fiilen devlet başkanlığını ele aldı. Nasır ölünce yarımcısı eski asker Anvar Sadad Başkan seçildi (1970)

Sadad 1981'de bir resmi geçit sırasında Mısır İslami Cihad mensubu bir teğmen tarafından öldürüldü, halefi eski Havası komutan Mubarak oldu.

İHH'nin taşıdığı pankarttaki diğer resim Seyyid El Kutub'a aitti. Müslüman Kardeşler mensubu bir İlahiyatçıydı. 1954'te Başkan Cemal Abdelnâsır'a yapılan başarısız suikast nedeniyle 15 yıl hüküm giydi, 1964'te tahliye oldu, 1965'te darbe teşebbüsünden tekrar tutuklandı ve aynı yıl idam edildi.

İHH'ciler Tayyip Erdoğan ile Muhammed Mursi arasında benzerlik kurarak büyük bir gaf yapmışlardır. Çünkü Mursi onların "yedirtmeyiz" dedikleri günün akşamında devrilmiştir.

Mursi asker sayesinde gelmişti

Tayyip Erdoğan'cılar hiç haya duymadan Mursi'yi darbe mağduru ve asker karşıtı gösteriyorlar. Pek çok insanın bilgisizliğinden veya

unutkanlığından faydalanıyorlar.

Oysa asıl askeri darbe 11 Şubat 2011'de yapılmıştı. Yani asker halk devriminin yolunu kesmişti. Bizim de iyimserliğimiz sona ermişti. Sonraki gelişme demokratikleşme değil, İslamileşme getirdi.

Mursi ve İhvan hararetle askeri darbeyi desteklemişti, şimdi aynı asker onu deviriyor, halkın yönetime gelmesini bir kez daha önleyordu.

Daha önemlisi, Mursi'nin seçildiği seçim demokratik miydi? Koşullarını askeri cunta koymuştu. Tıpkı 1983 Genel Seçimlerinde Kenan Evren gibi Adaylara kısıtlamalar getirmişti. Bu kısıtlamaları aşan aday adaylarından bazılarını veto etmişti. Liberallerin adayı Baradei "bu seçimler demokratik değil" diyerek, aday olmamıştı.

1954'de Nasır'a yapılan suikastten sonra İhvan-ı Müslimin yasaklanmıştı. Ama İhvan karşıtı olduğu söylenen asker geçen yılki Başkanlık seçiminde önce yasağı kaldırdı. Yani Ordu+İhvan'la işbirliği yaptı.

Ayrıca Müslüman Kardeşler ilkelerinde kadın-erkek eşitliğine açıkça karşı çıkıyorlardı, Mursi ise bir kadının C. Başkanı olamayacağını, çünkü kadının erkekle eşit tutulamayacağını söyleyen Müslümandı.

Ve nihayet, İhvan'ın gösterdiği C. Başkanı adayı Hayrat al Şater asker tarafından veto edilince, yerine Mursi gösterilmiş, ordu Mursi'yi kabul etmişti. Yani askerden destek almıştı. [Bu nedenle, kendisine "Yedek Başkan" diyenler çoktu.] Selefî aday da veto edilince, Selefiler Mursi'yi desteklemek zorunda kalmışlardı.

"Askeri darbe benim işime geliyorsa iyidir, bana karşıysa kötüdür" demek ilkesizliğin ve çirkin politikacılığın ta kendisidir. Bizdekiler bu gerçeği saklayarak sadece TV ekranlarından ya da gazete sütunlarından kendilerini izleyenleri kandırmaktadırlar.

Bugün vaveyla koparan Tayyip Erdoğan'cılar 2011 darbesi yapıldığında niçin seslerini çıkarmamışlardı?

Askeri darbeden 20 gün sonra, Abdullah Gül 3 Mart 2011'de Mısır'ı ziyaret etti, cunta şefi Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi Başkanı Mareşal Muhammed Hüseyin Tantavi ve Milli Savunma Bakanı ile görüştü. Tayyip Erdoğan ise 13 Eylül 2011'de Mısır'a gitti, aynı askeri şeflerle konuştu.

Denilecek ki, Mubarak meşru Başkan değildi, Mursi meşruydu. Evet, Mursi meşruydu, ama o meşruiyet yukarıda saydığımız seçim koşulları ne kadar meşruysa o kadar geçerliydi. Kaldı ki, Meşruiyet kavramı siyasi nitelikli ol-

makla birlikte, hukukidir. Ama hukuki meşru-iyetin yanı sıra toplumsal meşruiyet kavramı da vardır.

Tabii ki, hukuki olan esas alınır, fakat hukuki meşruiyeti sağlayan o ülkenin yasalarıdır ve kurumlarıdır. Yasalar ancak genel kabullere ve evrensel normlara uygunsa, hukuki meşruiyet kabul edilebilir. Örneğin Hüsnü Mubarak eski Mısır yasalarına göre meşruiydu, ama o meşruiyet evrensel değildi.

Toplumsal meşruiyet ise hukuken ve kanunen meşru sayılanın toplumun bilinci tarafından da benimsenmesi demektir.

Hukuki meşruiyet ile toplumsal meşruiyet çatışmadığı zaman sorun yoktur, ama çatışırsa sorun vardır.

Hüsnü Mubarak ile Muhammed Mursi'nin meşruiyeti aynı değildi. Mubarak'ın evrensel ölçütlere uymadığı için meşruiyet sayılmazdı. Mursi'ninki ise yaslara uygundu, ama evrensel demokrasiye uygunluğu gölgeliydi.

Yukarıda yazıldığı gibi, 2012 seçimine katılım oranı % 44 idi. Mursi bu oyların ancak yarısını almıştı. Aralık 2012'deki iki turlu referandumda katılım % 32,3 düzeyinde kalmıştı. Evet oyu ise % 63 idi. Seçmenlerin ancak üçte birinin katıldığı halk oylaması kanunen meşrudur, ama o da tartışmalıdır. 85 milyon nüfusu, 52 milyon kayıtlı seçmeni olan ülkede 10,7 milyon Anayasaya evet demiştir.

Katılmayan seçmenin oyu kanunen ve hukuken yok sayılır, neticeler katılanlara göre ilan edilir. Fakat kabul etmek gerekir ki, İhvan+Selefi+Nur anayasası Mısır halkının ancak 5'te 1'inin desteğine mazhar olmuştur.

Mursi'nin Başkanlığının 1. Yılı dolarken muhalif kitleler sokağa çıktığında Milli Kurtuluş Cephesi'nin Mursi'ye sunduğu istifa dilekçesinde 22 milyon Mısırlının imzası vardı. Bu rakam Mursi'nin Anayasasına oy vermiş insanların iki katıydı.

Böyle olunca, elbette toplumsal meşruiyet ile hukuki meşruiyet karşılaştırılacaktı. Eğer Mursi ve İhvan+ Selefi ittifakı kendisine o kadar güveniyor idiyse, derhal erken seçim kararı alırdı. Bunalımdan tek demokratik çıkış o olurdu.

Bu yolu seçmeyerek ordunun ülkede zaten baskın olan konumun güçlenmesine hizmet etti. Ülke 1952'den beri ordunun kontrolü altındaydı. Yukarıda yazdık, Nasır, Sadat ve Mubarak üçü de askerdiler. Asker destekli Mursi ne kadar sivil sayılırsa, o kadar sivilidi.

Ordu ülkenin tek güçlü kurumudur. Ekonominin % 40'ı da onun kontrolündedir. Fazlasıyla politikleşmiş bu kurum ülkenin başına tebelleş olmuştur, devletin de, siyasal yaşamın da

sivilleşmesine izin vermemiştir.

Siyasi yöneticilik hükümet gemisini batırmadan güvenli limanlara ulaştırmak demektir. Kendisinin aktı bakanı krizde istifa ettiği halde Mursi verilen 48 saat içinde demokrasi için ehven olacak yolu seçmedi ve erken seçim için bir mutabakat hükümeti kurmadı. Oysa siyaset aynı zamanda güç dengelerini isabetle hesap etmeyi gerektirir.

Fakat bütün bu saydıklarımız darbeyi mazur göstermez. Bir askeri darbe hiçbir şekilde kabul kabul edilemez.

Fakat halk kitleleri bu kadar politikleşmişken, 2,5 yıldır böylesine bir hareketlilik varken, kısaca zamanda ordu da halk yığınlarının şamarından kurtulamayacaktır. İşte demokratikleşmenin yolu o zaman açılacaktır.

Gelgelelim Mısır halkı büyük bir yoksulluk içindedir, çok ciddi ekonomik dönüşümler yapılmadıkça, yoksulluğu azaltılması mümkün olmayacaktır Yoksulluk sorunu asayişsizliği de beraberinde getirmektedir. İnsanların güvenlik sorunu büyükmektedir. Bundan en çok kadınlar zarar görmektedir.

Kıssadan hisse

Mısır'ın son 2,5 yıl içinde yaşadığı toplumsal ve siyasal deneyimlerinin öğrettiği en belirgin olgu hareketlenmiş bir halkı sindirmenin kolay olmadığıdır. Mısır'da halk ayağa kalkmıştır ve kitleler 2,5 yıldır mücadele etmektedirler.

Tayyip Erdoğan'ın henüz kavramadığı gerçeklik budur. Türkiye'de de yığınlar sokağa çıkmışlardır ve bu olaylar dinse bile, artık demokratik talepler için sıkça sokağa çıkacaklardır. Protesto için sokağa çıkacaktır. Örneğin Madımak için bugüne değin Sivas dışında etkili bir anma etkinliği yapılmamıştı. Bu sene, 20. Yılı dönümünde Sivas dışında da protesto ve anma gösterileri yaygınca yapıldı. Örneğin İstanbul'da değişik forumların müdahimleri sosyal medyada haberleşerek Kadıköy'de Rıhtım'da buluştular, 40 bin kadar insan Yoğurtçu Parkına yürüdüler, oradan ayrılmayanlar gece foruma devam ettiler.

Gezi direnişiyle kitleler sokağa çıkmasaydı önceki yıllarda olduğu gibi, Sivas'ta 1-2 bin kişi katilleri protesto edeceklerdi, o kadar. [Kaldı ki, bu yıl Sivas'daki eylem de her yılkinden çok daha geniş oldu, pek çok sanatçı, politikacı Sivas'a geldi.]

Bırakınız her şeyi bir yana şu anda İstanbul başta olmak üzere pek çok ilde toplanan açık hava forumları bir iltir. On binlerce insan bu forumlara katılmakta, tartışmakta, konuşulanları dinlemekte, kendisi konuşmaktadır.

Ankara Konferansı

PKK gerilla güçlerini Türkiye dışına çıkardıktan sonra Kürt siyasi hareketi için yeni koşullarda izlenecek silahlı siyasi mücadeleye bir yol haritası tayin etmek ön plana geçti. Bu çalışma bütün Kürt siyasetlerini kapsayacak bir perspektifle planlandı ve aşamalar halinde yapılacak konferanslar biçiminde kurgulandı. Bu bağlamda Ankara, Diyarbakır, Brüksel ve Erbil'de konferanslar gerçekleştirildi. Kürt siyasetinin "Barış Süreci" denen yeni dönemde nasıl gelişeceğinin ipuçlarını da veren konferans konuşmalarını ve konferanslara sunulan metinlerin bazılarını özetleyerek Kızılçık okurlarının dikkatine sunuyoruz.

İstanbul Milletvekili Sırrı Süreya Önder'in açış konuşmasından sonra Konferans Divanı Başkan Gençay Gürsoy ile Garo Paylan, Bircan Yorulmaz, Prof. Sevilay Çelenk, Av. Mehmet Emin Aktar, Prof. Necla Kurul ve Av. İbrahim Sinemillioğlu'dan oluştu.

Gencay Gürsoy

Gencay Gürsoy çatışmaların durmasının ve PKK gerillalarının sınır dışına çekilmesinde sorun yaşanmamasının sevindirici olduğunu söyledi. Ancak hala endişeler olduğunu kaydeden Gürsoy, "Endişelerimizi haklı çıkaracak nedenler var. Siyasi iktidar uzun zamandan beri Kürt silahlı güçlerinin 'dağdan ovaya gelip siyaset yapmasını' istedi. Ovada siyasetin alanı genişletilip, rahatlatılacağına tam aksine daraltılıyor" dedi.

Türkiye'nin 1982 Anayasası'ndan arındırılması için yapılması gerekenler olduğunu dile getiren Gürsoy, "Ancak yargı paketleri halen binlerce düşünce suçlusunun cezaevinde yaşamasına son vermedi. Halen yeni düşünce suçluları üretiliyor ve cezaevlerine konmak isteniyor. Türkiye uzun zaman önce çoğunluğa dayalı bir otoriter rejime doğru yöneliyor. Bunu hepimiz görüyoruz. İstanbul gibi bir dünya mirası kentin çehresi ve kimliğini başbakanın tek başına görüşleriyle değiştirmeye yetiyor. İnsanlara hayat pahasına müdahale eden bir şeyler görüyoruz. Bunlar demokratikleşme konusundaki adımların ne kadar olduğunu gösteren işaretlerdir. Bu konferansta belki iktidarıyla muhalefetiyle henüz güven verici işaretler sunmayan aktörlüğe karşı taleplerimizi, düşüncelerimizi, demokratikleşme ve kalıcı barış için beklediklerimizi kamuoyu ve toplum talebi haline getirmek için bu konferansların ilkini gerçekleştiriyoruz. Başka konferanslar da izleyecek. önümüzdeki günlerde geniş toplumsal katılımı taleplerimiz ikti-

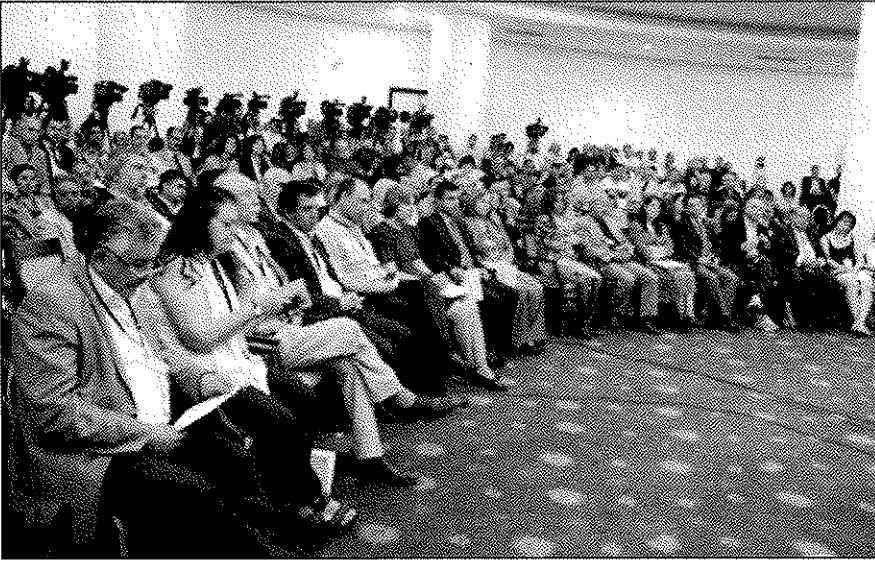
darın koymak istediği engelleri aşacak. Ülke tüm engellemelere rağmen ölü-müzde bir savaş tehlikesinin gölgeleri arındıracak ve bizi gerçek demokrasiye kalıcı barışa ulaştıracaktır" diye konuştu.

Gürsoy'u takiben, Divan üyelerinden Diyarbakır Baro Bşk. Mehmet Emin Aktar konuşmasını Kürtçe yaptı ve içine girilen yeni koşullarda barış umutlarının arttığını belirtti. Sonra söz alan Garo Paylan Konferansa Ermenice hitap etti.

Konferans çağrıcısı TİHV Gen. Bşk. Şebnem Korur Fincancı, üzerlerine düşen çok şey olduğunu vurgulayarak, Güney Afrika deneyimlerini ve kendi izlenimlerini anlattı. Güney Afrika deneyimleriyle Türkiye'de yaşananların benzerlikleri olduğunu ancak farklılıkların da olduğunu ifade eden Fincancı, "Umarım o süreci yaşamayız. Yüzleşmeyi yaşamalıyız., adalet kavramı önemli. Uzun soluklu bir mücadele olduğunu unutmayalım" dedi. Fincancı Kürt halkının mücadelesinin demokratikleşmeye katkı getirdiğini söyleyerek teşekkürlerini dile getirdi. Sürecin umut getirdiğini, ama kaygıları da içerdiğini söyledi. Hesap vermesi gerekenler hesap vermedikçe barış sürecinin önermeli bir ayağının eksik kalacağını belirtti.

Arif Sağ

Çağrıcılardan sanatçı Arif Sağ, "Bu uygulamalar gülmemize izin vermiyor" diyerek ülkenin yaşadığı sorunlara dikkat çekti. "Bu harekete arkadaşlar beni davet ettiğinde hareketin kurulduğu dönemde HEP döneminde olduğu gibi demokrasi ve barışın, devletten zulüm gören toplumların getireceğinin mümkün olacağını söyledim" diyen Sağ, şöyle devam etti: "Aradan 20 yıl geçti. Yine bu çağrıya aynen kaldığım yerden devam ediyorum.

Burada neyle karşı karşıyayım diye düşünülecek mesele değil. Yürek isteyen, insan ve adam olduğunuz zaman bu işe evet dersiniz. Bu kadar basit, kolay. Çok fazla laf etmeye, gevelemeye gerek yok. De-mokراسi ve barışı algılayabiliyorsak bin yıldır Ana-dolu'da eziyet çeken toplumun ferdi olarak acıları demokrasi ve barışı algılayabilmek için tartıştık bin yıl. Bu şekilde çözmeye çalıştık. Barışı ve de-mokراسiyi tartışarak içimize sindirerek kendimiz yaratacağız. Kendimiz üreteceğiz. Barış sevdasını kendimiz yaşayacağız. Bu tartışma kültürü et-rafında haydi tartışmaya başlayın diyorum, say-gılarımı sunuyorum."

Murathan Mungan

Çağrıcılardan yazar Murathan Mungan ise yeni bir toplumsal sözleşmenin tartışıldığını belirterek, bunun da kimlikler üzerinden olacağını söyledi. Barışla demokrasinin içeriğinin yeniden güncellendiğini dile getiren Mungan, "Barış ve demokrasi iç içedir. 68 kuşağını buradan selamlamak istiyorum. Yeniden 68 kuşağının barış mücadelesiyle bugün enerjisiyle taleplerimizi dillendirebileceğimizi düşünüyorum. 68 kuşağının eserleri günü-müzü anamlandırıyor" dedi.

Mungan, eskiden sadece gazetelerin 3. sayfalarında ölüm ve kan görüntüleri olduğunu ancak günümüzde gazetelerin birinci sayfasından spor sayfalarına kadar 3. sayfaya döndüğünü vurgulayarak, "Tehlikeli bir süreç bu. Her gün bir kadın cinayete kurban gidiyor. Bunca kin ve öfke var. Öfke topluma bu kadar sinmiş" diye belirtti. "Kürtlerle nasıl barışacağız?" diye soran Mungan, güncel öfkeyle barışmadan bunun zor olacağını söyledi. Barışın gelecek tasavvuru ve felsefesinde bir ortak dil yaratılması gerektiğine dikkat çeken Mungan, "Kendimizi anlatamıyoruz. Hakikatimizi dile getiremiyoruz. Dilsizlik, dillerde boşalma var.

Egemenler de kendi dillerini benimsiyor. Bu durumda algılarda değiştirmeyi çatlaklar oluşturarak yapabiliriz. 1980'den beri algıları çarpıtılmış bir kitleye barışı anlatmak zor ama imkansız değil" dedi.

Türkiye'nin doğusuyla batısı arasında bellek farkı olduğunu vurgulayan Mungan, "Belleklerde farklar var. Bellekler bölündü. Edirne'den Ardahan'a bö-

lünmez denilen vatan, Uludere'den Susurluk'a, Reyhanlı'dan Roboski'ye bölündü. Kinden arınarak ama unutmadan yaşananları, barışı sağlamalıyız. Kimliklerimizin faizini yakma zamanıdır. Sistem kendi kimliğine tutsak ediyor kitleleri. Bu ülkede sadece de Türkler ve Kürtler yaşamıyor. Ermeniler de yaşıyor. Ve 1915 Ermeni katliamında borçluyuz hepimiz. 2015'te yüzüncü yılında borcumu öde-meliyiz" diye konuştu.

Murathan Mungan, Kürt hareketinin sınıf gerçeğini unutmaması gerektiğini belirterek, "İnsanların dini, kültürü, cinsel tercihi yüzünden ayrımcılığa uğramadığı, inananların olduğu kadar inanmayanların da saygı gördüğü barışın dilinin örgütlendiği bir gelecek diliyorum" dedi.

Gülten Kışanak

BDP Eş Genel Başkanı Gülten Kışanak, Kürt sorunu nedeniyle büyük acılar yaşandığını söyledi. Çözüm süreçlerinin hep yarım kaldığını söyleyen Kışanak, bugünkü sürecin diğer süreçlerden farklı olduğunu belirtti. Kışanak, önceki görüşmelerin kamuoyuna kapalı olduğunu hatırlatarak, bu kez her adımın kamuoyunun gözü önünde atıldığını kaydetti. Kışanak, "Sayın Abdullah Öcalan ile devlet arasındaki görüşmeler tarihseldir ve bizi geri dönüşü olmayan bir yolun başına getirdi. Artık hep beraber bu çözüm yoluna sahip çıkacağız ve geri dönüşe dair yaklaşım olursa bunun önünde

hep beraber duracağız" diye konuştu.

Öcalan'ın Newroz açıklamasını hatırlatan Kışanak, Öcalan'ın barış konusundaki kararlılığı ve demokratikleşme ve yeniden yapılanma süreci yaşanması durumunda kalıcı barışın tesis edileceğini söylediğini aktardı. Kışanak, "O çağrının tarihselliğini ifade eden en önemli vurgu ise tüm ötekileştirilenlere gelin hep beraber yeni bir gelecek kuralım çağrısı yapmış olmasıydı" dedi.

Herkesin bu sürece katkı sunması gerektiğine işaret eden Kışanak, kalıcı barış yolculuğunun başarıyla tamamlanacağına inandığını dile getirdi.

Kışanak, herkesi bağlayan bir hukuk devleti olduğunu söyleyerek, "Bu hukuk sistemi bize çok acılar yaşattı. O zaman düzeleceği yer de burasıdır" dedi. Kışanak, yeni özgürlükçü, demokratik, çoğulcu, bütün ötekileştirilenlerin haklarını güvence altına alan bir anayasaya ihtiyaç olduğunu söyleyerek, sorun üreten değil sorun çözen bir anayasa olması gerektiğini ekledi.

Kışanak, şöyle konuştu: "Müzakerenin asıl önemli kısmı toplumsal müzakere kısmıdır. Ne yazık ki bu topraklarda biz yıllarca birbirimize dokunmadan yaşamaya alıştık. Belki çatışmadık ama birbirimize de dokunmadan yaşadık. İşte bunları ortadan kaldırmak, birbirimize dokunmak, birbirimizin gözünün içine bakarak yaşamaya da ihtiyacımız var. Bunu başarabilirsek egemenlerle yapılan müzakereyi daha başarılı olarak yapabiliriz. Yeter ki biz birbirimizle toplumsal müzakereyi güçlü olarak yaşayalım, birbirimizin hakkına hukukuna saygı gösterecek bir aşamaya gelelim, ondan sonra egemenlerle yapılacak müzakere çok kolay olur. Kürtlerle devleti baş başa bırakıp sonra da suçlu arayacaksa inan ki o suçlu biz olacağız. Gelin hep beraber güç biriktirelim, hep beraber kazanalım."

Barış İçin Kadın Girişimi'nden Nükhet Sirman, kadınlar müzakere sürecinde yer almadan barışın olmayacağını, barışın toplumsallaşamayacağını söyledi. Sirman, "Kadınlar aynı zamanda savaşın aktivisti de oldular. Kadınlar başta DÖKH olmak üzere savaş sırasında sokağa çıktılar. Bu kadınları bir daha siz evlerine geri döndüremezsiniz" dedi. Kadınların müzakere sürecinin şeffaf olmasını istediğini dile getiren Sirman, "Biz kadınlar barış sürecinde varız, hiçbir yere gitmiyoruz" dedi.

Ahmet Türk

Acılı ve sancılı bir süreçten sonra barışı tartışmanın çok önemli olduğunu belirten DTK Başkanı ve Mardin Milletvekili Ahmet Türk, "Türkiye'nin hassasiyetleri diyerek Kürt halkının hakları kurban edilemez. Kürt sorunu sadece Türkiye'nin sorunu değil. Ortadoğu da Kürtler hem istikrarın hem de istikrarsızlığın nedeni. Eğer biz bu barışı hükümete, devlete teslim edersek o zaman büyük bir yanlış yapmış oluruz" dedi. Ahmet Türk,

"Devletin zihniyetinde bir değişimin olmaması bizi endişelendiren bir durumdur. Ama halkların direnişine baktığımızda ve konjonktürel duruma baktığımızda barış kaçınılmaz görünüyor" dedi.

Meseleye sadece devlet ve PKK olayı olarak bakmamak gerektiğini ifade eden Türk, halkların ortaya koyduğu demokrasi mücadelesinden diğer halkların da çok derinden etkilendiğinin altını çizdi. Kürtlerin önemli bir aktör olduğunu dile getiren Türk, meselenin bir Ortadoğu meselesine dönüştüğünü ifade etti. Bu konuda endişeleri olduğunu ve devletin yaklaşımının kaygı yarattığını belirten Türk, bir yerde Kürtlerle buluşma döneminin geldiğini Türkiye'nin buna mecbur kaldığını ifade etti.

Bu gelişmelerin önünü Türkiye'deki demokrasi güçlerinin açacağını ifade eden Türk, bu süreç yeniden devlete bırakılırsa kaybedileceğini kaydetti. Türk, "Eğer biz bu barışı hükümete devlete teslim edersek o zaman büyük bir yanlış yapmış oluruz. Bunun mücadelesini verenlerin bugün barış masasında olması gerekmektedir. Barış için emek harcayanlar bu masada olmazsa bunun adı barış olmayacaktır. Bu masanın bu şekilde kurulması konusunda bizim çaba sarf etmemiz gerekmektedir. Toplumsal hassasiyetleri değerlendirerek buna uygun bir rol var. Bu anlamda katılımcıların sürece katacakları çok şey var" dedi.

Türkiye halklarını kazanmanın önemli olduğunu altını çizen Türk, "Kürt sorunu sadece Türkiye'nin sorunu değil. Ortadoğu'da Kürtler hem istikrarın hem de istikrarsızlığın nedenidir. Yeni bir dünya yeni bir yaklaşım yeni bir bakış ile başlamamız lâzım. Bugün Suriye'de El Kaide'nin desteklediği bir hareketin asla ve asla Suriye'ye demokrasî getirmeyeceği ortadadır. Bu nedenle bugünkü meseleler bütün yönleriyle birbirini etkileyen sürecin önünü tıkayacak sorunlar olarak duruyor. Biz yeni bir yaklaşımla yeniden başlarsak başlarız. Endişeli olabiliriz ama bugün önümüzde olan fırsatları görmememiz anlamına gelmiyor" dedi.

BDP milletvekili Sebahat Tuncel de, ilginç bir çıkış yaptı. "Demokratik Özerk Kürdistan temel talebimiz" diyen Tuncel, "Tabii özerk Marmara, demokratik Cumhuriyet de temel talebimiz" diye konuştu.

Necmiye Alpay

Müzakere Sürecinde Barışın Toplumsallaşması ve Demokrasi Süreci" başlıklı atölye çalışmasının sözcüsü Necmiye Alpay demokratikleşme ve barış sivil bir alandır, barışın kalıcı olabilmesi için kayda değer bir uzlaşmanın gerçekleşmesi gereği üzerinde durdu. Demokrasi ve barış mücadelesi yıllardır sürüyor. Şayet devlet çözüm demek zorunda kaldıysa bütün demokrasi ve barış kesimlerinin katkısı olmuştur. Bu uğraşta ağır bedeller öde-

yen herkesi saygıyla anıyoruz” dedi.

Oya Ersoy

Halkevleri Genel Başkanı Oya Ersoy özetle şöyle dedi:

“Kürt sorunu yalnızca Kürt hareketini ya da AKP iktidarını değil, Türkiye toplumunun bütün kesimlerini ilgilendiren temel bir sorundur. Kürt sorununun çözümü de ancak Türkiye halklarının bütün kesimlerinin dahil olduğu yeni bir mücadele süreci içinde mümkündür. Bunu Kürt Hareketinin sorunun en güçlü ve meşru tarafı olduğunu bile-rek söylüyoruz.

Müzakere sürecinin başlaması ile birlikte halklar arası düşmanlıkların kışkırtılmasına, emekçilerin bölünmesine, ezilenlerin haklı taleplerinin çarpıtılmasına ve bir bütün olarak iktidarın baskı politikalarına gerekçe oluşturan savaşa son verebilecek, tuzaklar ve olanaklarla dolu yeni bir mücadele zemini ortaya çıktı.

Bu mücadelenin nesnel olarak iki tarafı vardır: Bir tarafta emperyalizmin ve sermayenin çıkarları için halklara karşı çok boyutlu bir savaş yürüten, bu savaşta sol düşmanı-Alevi düşmanı-Kürt düşmanı gerici-şoven bir ideolojik cephaneye başvuran, diktatöryal siyasi emellerini açıkça ortaya koyan AKP'nin temsil ettiği iktidar bloku; diğer tarafta da iktidarın bütün baskılarına ve saldırganlığına rağmen AKP'ye boyun eğmeyen, meydan okuyan halkların direnişi.

Şimdi AKP'nin temsil ettiği iktidar bloğu rejim için eskisi gibi yönetilemez hale gelen Kürt sorununu müzakere etmek zorunda kaldığı bir noktaya gelmiş bulunuyor. Ancak halkların haklı taleplerini esas alan “çözüm” ile, halkların çıkarlarıyla ça-tışma halinde olan AKP'nin, kendi iktidarını pekiştirmeyi esas aldığı “çözüm” arasında bir uzlaşma değil çatışma var.

Biz işte burada tarafız! Halkın hak mücadelelerinin örgütü Halkevleri olarak Kürt halkının demokratik taleplerinin yanında AKP iktidarının karşısında tarafız ve sürece aktif bir özne olarak müdahil olmamız gerektiğine inanıyoruz.

Ülkeyi 11 yıldır giderek artan bir baskı ve şiddetle yöneten AKP iktidarı dış politikadaki sıkışmaların ortasında, Kürt halkı başta olmak üzere hakları için AKP iktidarına meydan okuyan ezilenlerin duvarına çarptı. Yani, müzakerelerle birlikte başlayan yeni sürecin arkasında AKP'nin krizi ve halkların bu krize kendi bağımsız çıkarları doğrultusunda müdahalesi bulunmaktadır.

Devlet iktidarını bütünüyle ele geçirmiş olan ve bu sürecin taraflarından biri olan AKP, neden çözüm dileyen değil, çözüme direnen taraftır? Anayasa değiştirecek koltuk sayısına sahip olmadığı için mi? Elbette, hayır. AKP'nin sorunu sandalye sayısı değil, demokratik kapasite sorunudur. Onu böyle bir kapasiteden yoksun bırakan da halkın değil, emperyalizmin ve sermayenin çıkarlarını sa-

vunuyor oluşudur. AKP'nin bir çözümü yoktur, bir krizi ve gerici, şoven, diktatöryal, emperyal emelleri vardır.

Bu nedenle AKP iktidarı, “süreci”i Kürtleri, toplumsal muhalefet güçlerini, solu, sosyalistleri, Alevileri bölerek ve etkisizleştirerek yürütmeye çalışmaktadır. Tam da böylesi bir durumda ulu-salcı-liberal saflaşma AKP'nin ekmeğine yağ sü-hercesine sahne almakta Kürtleri AKP des-tekçiliğine, diğer halk kesimlerini de Kürt düş-manlığına sevk etmektedir. Toplumu yeni hayal kırıklıklarına ve sosyal şoven yükseliş tehdidinde sürükleyen bu ulu-salcı-liberal hezeyanın durdurulması da bizlerin görevi olmalıdır.

Kürt sorunu ve 29 yıldır bu topraklarda yaşanan savaş, yalnızca iktidarlara Kürt hareketi arasında bir sorun değil, emekçiler başta olmak üzere Türkiye toplumunun bütün kesimlerinin ortak sorunudur.

Bugüne kadar AKP dahil bütün iktidarların savaş politikaları ile düşmanlaştırılan Türk ve Kürt halklarının demokratik birliğinin ve yeniden kardeşleşmesinin güvencesi soldur, sosyalizmdir. Biz, Halkevleri olarak üzerimize düşeni yapacak, tarihsel görevimizi yerine getireceğiz.

Tayyip Erdoğan'ın “başkanlık” dahil olmak üzere öznel siyasal hedeflerini, Kürt Sorunun çözümünde gerekli ve zorunlu koşul olarak dayatmasına itiraz edilmeli; AKP'yi yeni anayasa yapımına zorlayan kapitalist sistemin güncel ihtiyaçlarından kaynaklanan düzenlemeler pazarlık konusu edilmemelidir. Bunun için de yeni anayasaya ilişkin görüşmeler dahil olmak üzere süreç şeffaflıkla işletilmeli, parlamentodan siyasal toplumsal muhalefet güçlerine halkın bütün siyasal temsil ve katılım mekanizmaları sürece dahil edilmelidir.

● Siyasi iktidar Kürt sorununun çözümünü PKK'nin silahsızlandırılmasına indirgeyerek, Kürt siyasi ve toplumsal hareketini neo-liberal yeni sömürgecilik politikaları, bölgeye yönelik gerici kuşatma ve Ortadoğu'ya ilişkin emperyalist düzenlemeler içinde eritmenin peşindedir. Kürt sorunu, hükümetin dediği gibi PKK'nin silahsızlandırılması ile çözülemez. Sadece “Kürt sorununun çözüm sürecinin şiddetten arındırılması” amacına ulaşmak için dahi, geniş kapsamlı bir demokratikleşmeye gidilmesi zorunludur.

Müzakere sürecinin “Kürt sorununun çözümü” yönünde yol alabilmesi için, Paris ve Roboski Katliamları aydınlatılmalı, sınırlar içi ve sınırlar dışı operasyonlar durdurulmalı, Suriye'ye yönelik savaş durdurulmalı, korucu alımları ve karakol inşaatları durdurulmalı, Samsun ve Sinop'taki gibi linç girişimleri aydınlatılmalı ve benzer saldırılar engellenmelidir.

Silahlar demokratik katılım mekanizmaları tıkalı olduğu için devreye girmiştir. Silahların susması isteniyorsa, demokratik katılım mekanizmaları

açılmalıdır. Başta milletvekilleri ve belediye başkanları olmak üzere seçilmiş Kürt siyasetçiler ve KCK tutukluları serbest bırakılmalı, seçim ve siyasi partiler yasası demokratikleştirilmeli, Terörizmin Finansmanını Önleme Yasası iptal edilmelidir.

Kürt halkının siyasal alandaki demokratik örgütlenmelerini boğmak için Hizbullah'ın ve İslamcı-kontra örgütlenmelerin palazlandırılma-sından vazgeçilmelidir.

● Türkiye'nin Kürt sorununun çözümü Ortadoğu'nun Kürt, Arap, Acem, Türkmen diğer halklarının kaderi ile karşı karşıya getirilemez. Kürt sorunu hem bir Türkiye sorunu hem de bir Ortadoğu sorunudur. Sorunun çözümü Ortadoğu'ya yönelik mezhepçi, iç savaş kıskırtıcısı ve emperyalizm işbirlikçisi bölgesel güç hevesleri için pazarlık unsuru haline getirilmemelidir. Ne bir başka ülkedeki Kürtlerin kaderi ne de Türkiye'nin bölgesel güç olma hevesleri süreçte pazarlık konusu edilebilir.

AKP'nin süreci, "terörün bitirilmesi" ve "yatırım ortamının iyileştirilmesi" kavramlarıyla topluma sunması önemsiz görülecek bir ayrıntı değildir. Kürt sorununu neo-liberal programlara eklemeyi hedefleyen sözde "siyasi çözüm"ler, Kürt sorununu eskisinden daha kötü bir biçimde yeniden üreten bugünkü durumu "barışçı" ortamda sürdürecektir.

Somut bir sorun olarak Kürt sorunu siyasi ve kültürel bir sorun olduğu kadar toplumsal ve sınıfsal bir sorundur. Kürtleri dışlayan, ikinci sınıflaştıran ve şovenist baskının nesnesi haline getiren, Bölge'yi ekonomisizleştiren politikalar, yoksul Kürt emekçilerini Türkiye'de uygulanan neo-liberal yeni sömürgecilik programlarının "en alttaki" katmanı haline getirmekte, Bölge'yi ekolojik ve tarımsal alanda ağır bir yıkıma sürüklemektedir.

Gelmiş geçmiş bütün siyasi iktidarlara esasen aynı dili kullanarak salt bir ekonomik yatırım sorununa indirgeyen AKP'nin, Bölge'nin doğal zenginliklerini ve ucuz işgücünü yağmaya açarak yükselmek isteyen yerel egemenlerin iddia ettiği gibi sermaye bu sorunun çözüm adresi değildir. Sermaye ancak Bölge'deki eşitsizlikleri ve bu eşitsizliklerden beslenen bir ezilen halk sorunu olan Kürt sorununu derinleştirecektir.

Çözümün adresi emekçi halkların mücadelesi ve krize devrimci müdahalesidir. Peki bir kez daha soralım, AKP bu süreci heba ederse, yani masayı devirirse kime ve neye güveneceğiz? Başta Kürtler olmak üzere Türkiye emekçi halklarının örgütlü güçleri ve devrimci geleneğidir. Halk hakları için direndikçe AKP durumu eskisi gibi idare edemez, halkı kandıramaz, krizine çare bulamaz. İşte bu nedenle her koşulda güvencemiz halk sınıflarının hakları için iktidara karşı kararlı mücadelesi, halk örgütlerinin güçlendirilmesi AKP'nin zayıflatılmasıdır.

Peki, halk kimdir? Yaşarken, ölürken, mücadele

le ederken yan yana olan Türk ve Kürt kader ortakları; emekçilerdir, kent ve kır yoksullarıdır, kadınlardır, gençlerdir, onurlu aydınlardır... Çıkarları egemenlerin çıkarlarıyla uzlaşmayanlardır.

Bugün ihtiyacımız Türkün ve Kürdün emeğin bayrağı altında yeniden kardeşleşmesi, halkın hakları var diyen Türkün bunu aynı zamanda Kürt için, Kürdün de Türklerle birlikte savunmasıdır. Bu ortak mücadele, halkların birbirini anlamasının, demokratik birliğin ve gerçek bir barışın başlıca gereklerindendir.

Bu mücadelenin imkanı, Fırat'ın batısına göçürülüp yoksulluğa, güvencesizliğe ve aşağılanmaya itilmiş 12 milyon Kürdün onurlu bir yaşam özlemindedir. Onurlu bir yaşam için, parasız ve anadilinde eğitim ve sağlık hakkı için, barınma hakkı için, kent hakkı için, iş güvencesi için, işyerinde eşit muamele görmek için sahip olduğumuz kader ortaklığıdır.

Bu mücadelenin imkanı, ekmeğini ararken her yaz Fırat'ın batısına gidip dönen milyonlarca Kürt mevsimlik tarım işçisinin ve inşaat işçisinin onurlu bir yaşam özlemindedir. Bu onurlu yaşam için Türk ve Kürt emekçinin birbirine uzanması gereken ellerindedir.

Bu mücadelenin imkanı, derelerimize, dağ-larımıza, madenlerimize göz koyanlara karşı yürüttüğümüz direnişlerin kardeşliğindedir."

Öğretim Üyelerinden Prof. Turgut Tarhanlı ve Murat Paker hakikatlerle yüzleşmenin gereğine vurgu yaptılar. Paker "unutturulmaya çalışılanlar gün gelir kendilerini tekrar hatırlatırlar, hangi adalet tarzı tercih edilirse edilsin, failler ve mağdurlar belli edilmelidir" dedi. Tarhanlı ise "yüzleşme olmaksızın barış yolunda kayda değer bir mesafenin alınamayacağını" söyledi.

Konferansa katılamayan çağrıcılardan Vedat Türkali, Dr. Tarık Ziya Ekinci, Orhan Pamuk, İon-na Kuçuradi ve Prof. Yakın Ertürk mesaj gönderdiler.

SONUÇLAR

"Demokrasi ve Barış Konferansı" adı altında bir dizi konferansta PKK ile Hükümet arasındaki görüşmeler konusu ele alındı. Toplantıların ilki 25-26 Mayıs 2013 tarihlerinde Ankara Sürmeli Oteli salonlarında düzenlendi, genel toplantıda yapılan konuşmaların dışında, oluşturulan üç atölye çalışmasında hazırlanan raporlar da yayımlandı. Sözkonusu özgül çalışmalar 'Hakikat, Yüzleşme ve Adalet', 'Hukuk, Yol Temizliği ve Yeni Anayasa' ve 'Müzakere Sürecinde Barışın Toplumsallaşması ve Demokratik Siyaset' başlıklarını taşıyordu.

İkinci konferans 8-9 Haziran'da Diyarbakır'da, üçüncüsü ise 29-30 Haziran günlerinde Brüksel'de toplandı. Sonuncusu ise Hewler'de (Erbil) düzenlendi.

Haberimizi metinlere boğmamak için Ankara

konferansının sonuç belgelerini yayınlıyoruz.

Ankara Konferansı Sonuç Bildirgesi

Müzakere sürecini, Kürt sorunda çözüm ve barışla taçlandırmak için yapılması gerekenleri değerlendirmek amacıyla toplanan 'Demokrasi ve Barış Konferansı'nda, Türkiye'deki farklı kesimler bir araya geldik.

Konferans'ta buluşan biz Aleviler, Ermeniler, Süryaniler, Kürtler, Türkler, Sünniler, Araplar, Romanlar; bir başka deyişle bu ülkenin farklı halkları ve inanç grupları, inançsızları, aydınları, akademisyenleri, gençleri, kadınları, LGBT'lileri, emekçileri, sendikacıları, siyasi parti ve grupları, başlatılan müzakereleri doğru bir yönde ilerletmek, kalıcı bir barışı tesis etmek, hepimizin hak ve özgürlüklerini kapsayacak eşit ve ortak bir demokratik gelecek kurmak için birlikte hareket etmeye, çözüm inisiyatifini geliştirmeye ve toplumsallaşan bir barış hareketini örmeye karar verdik.

Biz bu Konferans'ta bir araya gelenler, bugün Türkiye'nin çözüm ve barış sürecinin önemli bir aşamasında bulunduğunu saptıyoruz. Kürt sorununda çözüme yönelik görüşmeler sürecinin desteklenmesi ve geliştirilmesi gerektiğine inanıyoruz.

Konferansımızın, müzakere sürecinin kesintisiz olarak sürdürülmesi için kararlı bir tutum ve çaba içerisinde olacağını ilan ediyoruz.

Sürecin kalıcı bir barışa ulaşması için çoğulcu, eşitlikçi ve özgürlükçü bir demokrasiyi bütün kurumlarıyla oluşturma ve buna işlerlik kazandırmanın kaçınılmaz olduğunu vurguluyoruz. Demokrasiyle barışın birbiriyle doğrudan bağlantılı olduğunu bir kez daha saptayarak, demokratikleşme yönünde atılacak adımların barış sürecini de ilerleteceğini belirtiyoruz.

'AKP, çözüm sürecinin sağlıklı girişimi önünde sorun yaratmamalı'

Bugün bazı yaklaşımların, barış ve demokratikleşme sürecinin karşılıklı güven içerisinde ilerleyebilmesi açısından kimi sorunlar yarattığını görüyoruz. Bugün Hükümeti'nin, hegemonyacı ve otoriter bir siyaset anlayışı ile çözüm sürecinin sağlıklı gelişiminin önünde sorun alanı yaratmaması gerektiğini belirtiyoruz. Güven sağlayıcı adımların tek taraflılık karakteri göstermemesi, karşılıklı güvenin artırılması, çözüm ve barış sürecinin güçlendirilmesi için hükümeti sorun alanlarını daraltacak adımları gecikmeden atmaya davet ediyoruz.

Müzakerelerin sonuç alıcı bir biçimde sürmesi ve geliştirilmesi için, şu aşamada müzakereyi büyük kısıtlar altında yürüten Sayın Abdullah Öcalan'ın 'sağlık, güvenlik ve özgürlük koşullarının' sağlanması ve toplumun çeşitli kesimlerinden oluşan heyetlerle iletişim imkanlarının yaratılması gerekliliğini belirtiyoruz.

Nefret dilinin değil, barış dilinin yaygınlaşmasının, karşılıklı anlayış ve saygının bu sürecin selâmeti açısından yaşamsal önemini vurguluyoruz.

'Özgürlükler kısıtlanmamalı'

Barış ortamının ve müzakerelerin toplum-sallaşması için demokratik mücadeleye yönelik engellemelerin sona erdirilmesi; bu kapsamda ifade, örgütlenme, toplantı ve gösteri özgürlüklerinin hiçbir şekilde kısıtlanmamasının önemini hatırlatıyoruz.

Hasta ve çocuk tutsaklar başta olmak üzere, siyasi tutukluların serbest bırakılmasını sağlayacak yasal düzenlemelerin geciktirilmeden ele alınmasını talep ediyoruz.

Halkların dil, kültür, inanç ve kimlik haklarının evrensel olduğunu, bunların bir pazarlık konusu haline getirilemeyeceğini ve bu hakların eşit yurttaş olmanın gereği sayıldığını bir kez daha vurguluyoruz.

Çözüm ve demokratikleşme sürecinin her aşamasında, cinsiyet kimliği ve cinsel yönelimlerin eşitlik hukukunu, kadın-erkek eşitliğini sağlayıcı adımlarla kalıcı ve gerçek bir barış sağlanacağına olan inancımızı bir kez daha dile getiriyoruz.

Üzerimize düşeni yapacağız

Konferans katılımcıları olarak kendimizi barış ve müzakere sürecini izlemekle görevlendiriyoruz. Güvenlikçi politikalara asla geri dönülmemesi, sürecin kesintiye uğramaması ve geliştirilmesi gerektiğini özellikle vurguluyor ve bu bakımdan üzerimize düşen bütün çabaları gösterme kararlılığımızı ilan ediyoruz.

Gerçek bir barışın sağlanması için bugünden başlayarak geçmişe kadar uzanan tüm katliamlarla, faili meçhullerle, kayıplarla, soykırımlarla yüzleşmenin vazgeçilmezliğinde birleşiyoruz ve günümüzden geriye doğru, insanlığa karşı işlenmiş bütün suçları, zaman aşımı olmaksızın ortaya çıkarmak ve adaleti tesis etmek için üzerimize düşen her şeyi yapacağımızı belirtiyoruz.

Siyasi partilere çağrı

Çözümün yalnızca tek taraflı fedakârlıklarla sağlanamayacağını değerlendirerek, Meclis'te bulunan siyasi partilere çağrı yapıyoruz. İktidar ve muhalefetiyle yasal reform adımlarının, demokratikleşmenin hızlandırılması, yeni anayasa çalışmalarının seçimlerden önce sonuçlandırılması, çözüm sürecinin ruhuna uygun bir çalışma temposunun, tarzının ve dilinin parlamentoda da geliştirilmesi gerektiğini belirtiyoruz.

Barışın sadece Türkiye'de değil, Ortadoğu ve Suriye'de de gerçekleşmesi hedefinin Konferans katılımcılarının ortak mücadele konusu olduğuna işaret ederken, Reyhanlı'da yaşanan katliamın barış ihtiyacının ne kadar acil olduğunu gösterdiğini vurguluyoruz.

Konferans'ta buluşanlar olarak, Kürt sorununda çözüm, barış ve demokratikleşme için ortak taleplere ve yaklaşımlara sahip olduğumuzu beyan ediyoruz ve bunları gerçekleştirecek mücadelede ortaklaşacağımızı herkese duyuruyoruz.

Konferansa katılanlar olarak barış, demokrasi ve emeğin haklarından yana tüm kişi ve kurumlara, Türkiye'deki eşitlik, adalet ve demokrasi mücadelesini birlikte sürdürme, barış ve çözüm sürecine dahil olma çağrısını yapıyoruz.

Farklı seslere, görüşlere ve tarzlara açık olduğumuzu belirtirken, bunların güvence altına alınmasının yolunun, farklı olanların ve toplumdaki tüm mağdurların birlikte hareket etmesi olduğuna işaret ediyoruz.

Bu konferansta toplumun çok farklı kesimlerini bir araya getiren bir çözüm, barış ve demokratikleşme iradesi oluşmuştur. Bundan sonraki çalışmalarımızı, 'Hakikat, Yüzleşme ve Adalet Komisyonu', 'Hukuk, Yol Temizliği ve Yeni Anayasa Komisyonu', 'Toplumsal Müzakere ve Demokratik Siyaset Komisyonu' ve bunların Koordinasyonu aracılığıyla sürdürme karar-lılığımızdayız.

Buradan hareketle, Konferans katılımcıları olarak, barışın ve müzakerenin toplumsallaşması mücadelesini genişletme ve geliştirme; eşitlik, özgürlük, emeğin hak arayışı ve ekolojik adalet mücadelesini demokrasiyle taçlandırma kararlılığını ortak ve güçlü bir irade olarak ilan ediyoruz."

'Hukuk, Yol Temizliği ve Yeni Anayasa' Toplantısı Sonuç Raporu

Barışın inşasında hukukun rolü

'Hukuk, Yol Temizliği ve Yeni Anayasa' başlıklı oturumda yapılan değerlendirmeler ve tartışmalarda şu sonuçlara ulaşıldı:

Bugün Türkiye barış ve çözüm sürecinin önemli bir aşamasında bulunuyor. Bu sürecin olumlu şekilde gelişmesi ve barışın tesisi için çoğulcu demokrasiyi bütün kurumlarıyla oluşturmak ve işlerlik kazandırmak kaçınılmazdır. Demokrasi, barış sürecinin güvencesi ve olmazsa olmaz şartıdır.

Uluslararası deneyimlerden de bildiğimiz ve bugün Türkiye'de de yaşanmakta olan bazı engeller, barış ve demokratikleşme sürecinin karşılıklı güven içerisinde ilerleyebilmesi açısından sorunlar yaratıyor. Bunlar,

1. Hukukun üstünlüğü ve adalet idaresindeki zayıflık,

2. Süregelen insan hakları ihlalleri,

3. Güven artırıcı adımların genel olarak tek taraflılık karakteri arz etmesi,

4. Yargı sisteminin özellikle toplumun belli kesimleri açısından yeterli bir güvence sunmamasıdır.

Karşılıklı güvenin sağlanması ve barış sürecinin güçlendirilmesi için yukarıda sayılan engellerin or-

tadan kaldırılması aciliyet arz ediyor.

Çatışma hali yerine çözüme yönelik görüşmeler süreci, desteklenmesi gereken bir politikadır. Bu politikanın güçlendirilmesi demokratikleşme yolunda atılacak adımlara bağlıdır. Bu sayede güven tesisi yolunda da ileri adımlar atılması fırsatı doğacaktır.

Bu bağlamda,

- Ceza mevzuatının yenilenmesi, Terörle Mücadele Kanunu'nun kaldırılması;

- Temsilde adaleti engelleyen yüzde 10 barajının değiştirilmesi ve Hazine yardımının bütün partilere yapılması başta olmak üzere Siyasi Partiler ve Seçim Mevzuatı;

- İfade ve örgütlenme özgürlüğü ile ilgili mevzuatta köklü değişikliklerin yapılması;

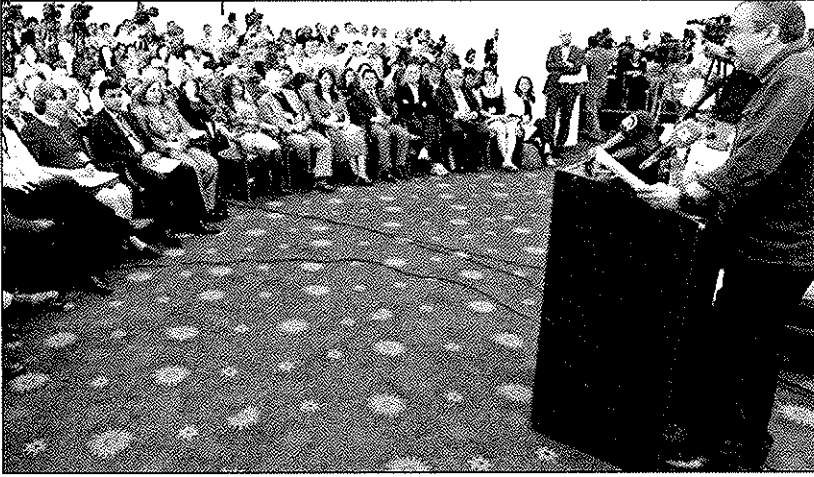
- Yargı sistemine hakim olan anlayışın değişmesi sürecin başarıyla devam etmesi için hayati önemdedir. Bugün cezaevlerinde bulunan binlerce siyasi tutuklu ve hükümlünün özgürlüğünden yoksun olması da bu saydığımız mevzuatın ve yargı anlayışının ürünüdür.

Aynı çerçevede bir güven mesajı vermek üzere Türkiye'nin taraf olduğu, temel hak ve özgürlüklere ilişkin tüm uluslararası anlaşmalardaki çekinceler kaldırılmalıdır. Zira bu çekinceler esas itibarıyla ülkedeki farklılıkları, eşit ve demokratik bir ortamda yaşamayı ret eden bir anlayıştan kaynaklanıyor.

Bugün kendi ülkesinde demokratik bir ortamda, ortak ve eşit yaşam koşullarını oluşturmak isteyen, dil, inanç, kültür ve kimlik farklılıklarını bir zenginlik olarak gören ve bunların tümünü anayasal güvence altına almak isteyen bir anlayışın bu çekinceleri korumasının anlamı kalmamıştır. Bu nedenle başta Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı ve Çocuk Hakları Sözleşmesi olmak üzere, temel hak ve özgürlüklere dair tüm uluslararası sözleşmelerdeki çekinceler vakit geçirilmeksizin kaldırılmalı; insan ve doğa hakları ile ilgili diğer sözleşmeler de imzalanmalıdır. Bu sayede bir demokrasi için elzem olan çoğulculuğun hukukla korunması yolunda önemli bir mesaj verilmiş olacaktır.

Türkiye'nin idari yönetiminde her dönem merkezi yönetim ve merkezi vesayet anlayışı egemen olmuştur. Bütçenin en az dörtte üçünün harcama yetkisinin merkezde toplandığı ülkemizde bu yanlışlığın ve adaletsizliğin giderilmesi, ekonomik kaynakların daha adil kullanılması için yerelden ve yerinden yönetim anlayışının geliştirilmesi, kararların yerelde ve yerinde alınması ve uygulanması büyük önem taşıyor. Bu bağlamda dünyanın bütün çağdaş demokrasilerinde geliştirilen adem-i merkeziyetçi yönetim anlayışına geçiş Türkiye için atılması gereken bir adım olmalıdır.

Denge ve denetim mekanizmalarıyla güçlendirilmiş kuvvetler ayrılığı ilkesine yeni anayasada yer verilmelidir. Yeni bir anayasa ihtiyacı seçimlere veya başkanlık tartışmalarına bağlanamaz. Bugün

askeri darbe döneminin ürünü olan 12 Eylül 1982 Anayasası'nı kimi tadilatlarla bir 'geçiş anayasası' haline getirmek suretiyle demokratik bir çözüm üretilemez. 1982 Anayasası referans alınarak yeni bir anayasa yapılamaz. Yapılırsa da bu yeni bir anayasa olmaz.

Türkiye'nin yeni anayasası tekilleşmeye değil, çoğulculuğa vurgu yapan; insan onuruna, insan ve doğa haklarına dayanan; devlet, ulus ve aileden ziyade bireylerin hak ve özgürlüklerini koruyan, kadın-erkek eşitsizliğini ortadan kaldırmayı hedefleyen ve her türlü ayrımcılığı ret eden bir anayasa olmalıdır.

Türkiye'de yaşayan herkesin buluşacağı bu anayasanın;

- Herkesin anadiliyle eğitim gördüğü ve hayatın her alanında anadiliyle yaşadığı;
- Farklı dil, kültür ve inançların, inançsızların; cinsiyet kimliği ve cinsel yönelimlerin eşitlik hakkı çerçevesinde tanındığı ve korunduğu;
- Toplumsal cinsiyete duyarlı;
- Vicdani red hakkının tanındığı;
- Siyasi katılımı, ekonomide adaleti, çevre ve iklim adaletini esas alan bir anayasa olması hepimizin acil, vazgeçilmez talebi ve ihtiyacıdır.

Seçimlerden önce yeni bir anayasa çalışmalarının tamamlanması siyaset kurumunun önünde duran önemli bir görevdir.

Barışın hukukunu hep birlikte kurmak, geliştirmek ve etkin olarak uygulanmasını takip etmek kararlılığındayız.

'Hakikat, Yüzleşme ve Adalet' Toplantısı Sonuç Raporu

Demokrasi ve Barış Konferansı'nın 'Hakikat, Yüzleşme ve Adalet' toplantısında ise şu vargılar dile getirildi:

Toplantıda söz alan katılımcıların Türkiye'nin neredeyse bütün etnik-dini eğilimlerini barındırdığı; politik olarak daha çok siyasi yelpazenin solunda yer aldıkları; söz alan herkesin ya doğrudan ya da

ait hissettiği sosyal grup üzerinden devlet şiddetine ve ayrımcılığa maruz kalmış olduğu; kendileri için olduğu kadar diğer ezilenler ve örselenenler için de hak ve adalet talebi peşinde oldukları gözlemlendi.

Osmanlı'dan bugüne Türk devlet geleneğinde başta Aleviler, Ezidiler, Ermeniler, Süryaniler, Rumlar, Kürtler, Romanlar ve Museviler olmak üzere, hâkim dini/etnik gruptan farklı olanların ciddi baskılara, ayrımcılığa, asimilasyona ve kıyımlara uğratıldığına vurgu yapıldı. Bu baskı ve asimilasyon politikalarının dört ana

grupta toplanabileceği belirtildi:

- 1) Kürtlerin ve diğer Türk olmayan unsurların Türkleştirilmesi;
- 2) Alevilerin Sünnileştirilmesi;
- 3) Sünnilerin laiklik sopsasıyla terbiye edilmesi;
- 4) Ermeni, Süryani, Bulgar ve Rum halklarının sürülmesi, soykırıma uğratılması.

Demokratikleşme sürecinde, Türkiye'nin tüm renklerine eşit yurttaşlık temelinde saygı gösteren bir siyasi dönüşüm için mücadele etmenin önemi-ne işaret edildi.

Şu anda içinden geçmekte olduğumuz, Türk-Kürt meselesindeki barış/çözüm sürecinin önemli bir imkân olabileceği, ancak bu sürecin sağlıklı ve sonuç alıcı bir şekilde ilerleyebilmesi için, AKP'nin dar ufuklu ve yüzeysel yaklaşımı karşısında derinlikli ve gerçek bir barış perspektifi oluşturma-nın önemine değinildi. Bu bağlamda, uluslararası barış süreçlerindeki olumlu-olumsuz örneklerle dikkat çekilerek Türkiye'de adil bir çözümün gerçekleşmesi gereğine işaret edildi.

'Hakikat, Yüzleşme ve Adalet' toplantısındaki saptamalara göre kapsamlı, kalıcı ve adil bir barışa ulaşmak için en önemli öğelerden biri yüzleşmedir. Yüzleşmenin iki temel işlevi ise, "hakikatin ortaya çıkartılması" ve "öteki sayılanlarla empati ve vicdan üzerinden yeni bir ilişkisel alan yaratılması"dır.

Yüzleşmemiz gerekenler, öteki saydıklarımızın ve kendimizin duyguları, yaşantıları, suçlarımız, travmalarımız ve acılarımızdır. Dönüp dolaşıp bir bütün olarak kendimizle, kimleri nasıl incittiğimizle ya da ne tür incinmişlikler yaşadığımızla yüzleşmeliyiz.

Samimi ve sahici bir yüzleşme süreci, kendisiyle yüzleşenler için dönüştürücüdür. Kendi-mizle yüzleştikten sonra tekrar dönüp yenilenmiş hâlimizle, öteki saydıklarımızla bu sefer hakikat zemininde yeni bir ilişki-sellik yaratabiliriz. Bu anlamda yüzleşme bir imkândır.

Yüzleşme-barış sürecinin sağlıklı bir şekilde iler-

leyebilmesi için:

- Güven ve güvenlik ihtiyacı kritiktir; bu nedenle mevcut çatışmasızlık ortamının özenle sürdürülmesi gerekmektedir.

- Tarafların birbirini eşdeğer olarak görebilmesi ve birbirine asgari saygı duyması; buna uygun bir barış dili geliştirmesi gerekir.

- Hakikatlerin ortaya çıkartılması için bir bilgi ve hafıza çalışması olarak;

Hızla sivil bir 'Hakikat ve Adalet Komisyonu'nun kurulmasına karar verilmiştir:

Alt-komisyonlar olarak tarihi hakikatler, faili meçhuller, göç, cinsiyet eşitliği ve kadın mağduriyeti, aşiretlerin ve korucuların işlediği suçlar, ekolojik tahribat, çocuk mağdurlar, askeri darbeler gibi konular özel olarak gündeme alınmalıdır.

Bu komisyon çerçevesinde bu alanlarda çalışma yapan sivil toplum örgütleriyle ve kişilerle bağlantı kurarak bu konudaki bilgi ve belgeler bir araya getirilmeli; toplumun diğer kesimleri nezdinde görünür kılınmalı; faillerin envanteri çıkarılmalı ve teşhiri sağlanmalıdır.

Öncelikle devletin işlediği suçların hakikatini ortaya çıkarmak, yüzleşmek, farklı kesimlerin birbiriyle yüzleşmesinin de yolunu açacaktır.

Mağdurlarının kendilerini dillendirebilecekleri ve sessiz tanıkların da suskunluklarını bozabilecekleri ortamlar yaratılmalı, araçlar geliştirilmelidir.

Mahkemeler yoluyla faillerin yargılanması ve cezalandırılması çabalarının sistematik ve ciddi bir şekilde yapılması; mağdurlara ve ifade vermeyi kabul eden faillere korunma sağlanması; şimdiye dek geniş ölçüde sürdürülen faillere yönelik cezasızlık politikasına son verilmesi gerekmektedir.

TBMM'de yeni bir yasal düzenlemeyle, hem milletvekillerinin hem de sivil toplum örgütü temsilcileri ve akademisyenlerin asli üye olarak katılım sağlayabileceği, ayrı bütçesi olan resmi hakikat komisyonlarının oluşturulması ısrarla talep edilmektedir.

Bütün bu kanallarda ortaya çıkan bilgilerin toplumsallaştırılması için medyanın daha etkin kullanılması sağlanmalıdır.

Mevcut konjonktür gereği, Türk-Kürt meselesi üzerinden ve bugünden başlayacak olan yüzleşme ve adalet arayışında yol alındıkça, diğer kara sayfalarla ve geçmişle yüzleşme de kolaylaşacaktır. Bu bağlamda, özellikle 1915'te Ermeniler, Pontus Rumları ve Süryanilere, 1938'de Dersim Alevilerine uygulanan soykırımlarla, 1925 Şeyh Sait ayaklanmasına İstiklal Mahkemeleri eliyle uygulanan katliamla yüzleşme gereğine işaret edildi.

- Yüzleşmenin duygusal açıdan da geniş kitlelere taşınabilmesi için başta sinema, müzik, edebiyat ve plastik sanatlar olmak üzere bütün sanat çalışmalarının desteklenmesi gerekir.

- Birleşmiş Milletler'in 1325 sayılı kararı çerçevesinde, yüzleşme ve barış süreçlerine başından sonuna kadınların katılımı sağlanmalı; kadınların da-

ha zor görünür ve daha zor dile getirilir olan mağduriyetlerinin ve taleplerinin ortaya konabilmesi ve cezasız kalmaması için uygun mekanizmalar yaratılmalıdır. Bütün bu süreçlerde cinsiyetçi bir dilden uzak durulmalıdır.

- Yüzleşme süreci ilerledikten ve bu süreçte toplum hazırlandıktan sonra en yetkili mercinin ağzından işlenen suçlar için mağdurlar ve yakınlarından açıkça ve samimi bir özür dilenmeli ve bağışlanma talep edilmelidir.

- Şiddet ve zorunlu göç mağdurlarının maddi ve manevi kayıpları tazmin edilmelidir.

- Tıbbi ve psikolojik hasarlara yönelik rehabilitasyon ve tedavi faaliyetleri mağdurlara ücretsiz olarak sunulmalıdır.

- Diyarbakır 5 nolu Askeri Cezaevi ve Dersim'de halen insan kemikleri barındıran mağaralar müzeye dönüştürülmeli; Roboski gibi yaşanan diğer zulümleri simgeleyen anıtlar oluşturulmalıdır.

- "Gözetim altında kayıptan korunmayla ilgili" uluslararası sözleşmeye Türkiye'nin imza koyması sağlanmalıdır.

Bu kapsamda hakların yeniden tanımlanması ve yasal düzenlemeler için:

- Tüm baskıcı/ayrımcı yasalar ve mevzuat, eşitlikçi ve barışçıl uzlaşma temelinde elden geçirilmeli; bütün mağdur kimliklerin egemen kimliklerle eşit hak ve özgürlüklere sahip olmasını sağlayan anayasal ve yasal düzenlemeler yapılmalı,

- Tüm ders kitapları bu bağlamda yeniden düzenlenmeli,

- Nefret söylemini ve ayrımcılığı cezalandıran yasal düzenlemeler yapılmalı,

- Toplumun ayrımcılık konusunda aktif biçimde eğitilmesi yoluna gidilmelidir.

- Halen süren hak ihlalleri yakından takip ve teşhir edilmelidir. En son ve en yakıcı örnekler olarak Roboski ve Reyhanlı'da gerçekleştirilen katliamların aydınlatılmasının ve faillerinin yargılanmasının takipçisi olunmalıdır.

'Müzakere Sürecinde Barışın

Toplumsallaşması ve

Demokratik Siyaset' Toplantısı

'Müzakere Sürecinde Barışın Toplumsallaştırılması ve Demokratik Siyaset' başlıklı toplantıda tartışmalar, müzakere sürecinin ilerletilmesi için yapılması gerekenler ve müzakerelerin yerelleşmesi-toplumsallaşması ve demokratik mücadelenin yükseltilmesi üzerinde yoğunlaştı. Toplantıda ortaklaşa görüş ve öneriler şöyle:

- Kürt sorununun çözümü amacıyla müzakerelerin başlaması tarihsel önemde bir gelişmedir.

Devletin süregelen Kürt sorunundaki inkar ve asimilasyon politikasının iflas ettiği anlaşılmış ve kabul edilmiştir. Gelinecek nokta; tekçi, asimilasyoncu ve otoriter devlet yönetimine karşı başta Kürt halkı olmak üzere mücadele eden herkesin

emeğinin toplam sonucudur.

- Devletin ve AKP Hükümeti'nin, Kürt halkının ve Kürt hareketinin müzakereler için muhatap olarak gösterdiği Sayın Abdullah Öcalan ile görüşmelere başlaması, tüm Türkiye halkları tarafından olumlu bir gelişme olarak destek bulmuştur.

- Konferansımız da müzakereleri, Kürt sorununun çözümünde en etkili ve sonuç alıcı yol olması nedeniyle, olumlu bulmaktadır. Kalıcı bir barış sağlanıncaya kadar, bu müzakereler etkili ve katılımcı bir yöntemle sürdürülmelidir.

- Müzakereleri yürüten Kürt halk önderi Abdullah Öcalan'ın 'sağlık, güvenlik ve özgürlük" koşullarının sağlanması, müzakerelerin daha hızlı ve daha sonuç alıcı bir şekilde ilerlemesini sağlayacaktır.

- Başta kimlik, dil ve kültürel haklar olmak üzere temel hak ve özgürlükler pazarlık konusu edilmemelidir. Bu haklar önündeki engeller müzakere konusu dahi edilmeden, iade edilmelidir.

- Kadınlar müzakerenin her aşamasında yer almalı ve toplumsal barış inşa edilirken her aşamasında kadın-erkek eşitliği gözetilmelidir.

- Müzakere sürecinin birinci aşamasında; PKK'nin, elinde bulundurduğu kamu görevlilerini salıvermesi, HPG gerillalarının geri çekilmesi, tüm eksikliklerine rağmen, 'Akil İnsanlar Heyeti'nin oluşturulması ve yedi bölgede çalışmaya başlaması, yine 'TBMM Çözüm Sürecini Değerlendirme Komisyonu'nun kurulması, sürecin ilerletilmesi açısından önemli gelişmeler olmuştur.

- Ancak bunlar yeterli değildir. Çözüm sürecinde parlamento daha fazla sorumluluk almalı, "Hakikat, Yüzleşme ve Adalet Komisyonu" ve "Barış Komisyonu" yasayla kurulmalıdır. Hükümet müzakere sürecinin ilerlemesi için, güven geliştirici adımlar atmalıdır.

- Müzakere sürecinin dil ve üslubu önemlidir. Tüm kesimleri dil ve üslup konusunda dikkatli olmaya davet ediyoruz.

- Müzakerelerin başlaması ve çatışmaların durmuş olmasının yarattığı ortam, Türkiye'ye, halklarımıza rahat bir nefes aldırıştır. Bu durum aynı zamanda sivil demokratik siyasete, yani hepimize büyük bir sorumluluk yüklemiştir.

Konferansımız bu sorumluluk bilinciyle, "barış ve demokratik çözüm sürecinin" görevlerini başarıyla yerine getirme kararlılığı içindedir. Müzakereleri toplumsallaştırmak, toplumun tüm farklı kesimlerinin birbirlerini anlaması, önyargıların aşılması, şovenizmin engellenmesi öncelikli görevlerimizdir.

Yine demokratik sivil siyasetin güçlenmesi, toplumsal mücadelenin yükseltilmesi ve ortaklaştırılması müzakere sürecinin doğru istikamette ilerlemesinin güvencesi olacaktır. Konferansımız tüm

demokrasi güçlerini ve toplumsal mücadele dinamiklerini, "demokratik çözüm ve barış" sürecinin temel aktörü olarak görmektedir.

Barış, dar anlamda çatışmasızlık hali olarak tanımlanabilir; ancak gerçek barış, kimsenin kendini dışlanmış ve tehdit altında hissetmediği, tüm toplumsal kesimlerin temel hak ve özgürlüklerini yaşadığı, demokratik bir ortamla mümkündür.

Bu nedenle Konferansımız, kalıcı barışın tesis edilmesi için aşağıdan yukarıya doğru bir barış mücadelesi örgütlemeyi öncelikli görevleri arasında görmektedir. AKP'nin bu sürece yüklediği ya da istediği politik sonuçlardan bağımsız olarak, barış mücadelesini yükseltmek, müzakere sürecini yakından takip etmek ve Kürt halkının yanında yer almak içinde bulunduğumuz sürecin görevlerindendir.

Akil İnsanların sadece hükümete bilgi ve rapor sunması müzakere süreciyle bağdaşmamaktadır. Sonuçların tüm partilerle ve halkla paylaşılması gerektiğini düşünen Konferansımız, müzakere sürecinin şeffaflaşmasının gerekli olduğuna da dikkat çekmiştir.

Müdahalelere, işgallere, Reyhanlı'da yaşandığı gibi katliamlara ve savaşa karşı durmayı insani tutum sayan Konferansımız, barış ve müzakere sürecinin, bölgede ve Ortadoğu'da barış mücadelesinden soyutlanarak ele alınamayacağını düşünmektedir.

Bu anlamda barış bütün ezilen halk kitlelerinin müdahil olacağı bir mücadeleyle kazanılacaktır. Masanın bir tarafında devlet, diğer tarafında yalnızca Kürtler var algısı doğru değildir. Müzakerelerin devletle Kürtler arasında değil, devletle tüm ezilenler arasında süren bir mücadele olduğu gerçeğinden hareketle, bütün ezilenlerin ortak duruşunu sağlamak Konferansımızın ortaklaştığı bir tespittir.

Bu süreçte esas olan müzakerelerin toplumsallaşmasıdır. Barış mücadelesinin toplumsal dayanaklarını genişletmektir. Türkiye'nin her ulustan, dilden, inançtan ve kültürden halklarının arzusu, bu müzakerelerin, Kürt sorununda çatışma sürecinin bir kez daha gündeme gelmeyeceğini garanti altına alacak bir demokratikleşme ve kalıcı barışla sonuçlanmasıdır.

Bu tespitlerden hareketle toplantı bileşenimiz, ilk aşamada bu çalışmaların koordine edilmesi, barış sürecine daha aktif katılım mekanizma ve yöntemlerinin geliştirilmesi görevini yürütmek için kendi içinde bir komisyon belirlemiştir.

Bu komisyon, katılımcıların önerileri doğrultusunda, süreci gözlemlerken, olası tikanıklıkların aşılması için taraflarla görüşmelerde bulunmayı da hedefler. Aynı zamanda barışın toplumsallaşması amacıyla, yerelerde konferans ve benzeri çalışmalarını örgütler, eylem ve etkinlikler düzenler.

Brüksel Konferansı

Birincisi Ankara'da, ikincisi K. Kürdistan Kürt siyasi parti ve gruplarının, demokratik kuruluşların iştirakiyle Diyarbakır'da yapılan Barış ve Demokrasi Konferanslarının Avrupa ayağı 29-30 Haziran'da Brüksel'de, son toplantı ise Kürdistan Özerk Yönetimi'nin Başkenti Hewler'de (Erbil) yapıldı.

Konferanstan bazı notları ve dikkat çekici konuşmalar sunuyoruz.

60'a yakın kurum temsilcisinin de yer aldığı konferansın Cumartesi günü bölümlerinde 50'yi aşkın delege konuşma yaptı. Ermeni, Asuri-Süryani, Pontus-Rum, Arap, Çerkez ve Laz toplumların temsilcileri ile Alevi, Müslüman, Hristiyan ve Ezidi inançlarından kurum temsilcileri demokratik çözüm sürecine ilişkin görüş, eleştiri ve taleplerini dile getirdiler.

Sosyalist Kadınlar

o Sosyalist Kadınlar Birliği'nden (SKB) Ayşe Yeter, Avrupa demokrasilerini eleştirerek, Paris katliamının aydınlatılması, Avrupa'daki siyasi mültecilerin seyahat hakkı önündeki engellerin kaldırılması gibi taleplerin gündemleştirilmesini istedi.

Ermeniler

o Demokrat Ermeniler'den Hovsep-Hayreni ve Bogos Mouradian'ın ortak sunumunda, "Kürt sorununda barışçıl demokratik çözüm hepimizin arzusudur" denilirken, Türk hükümeti ile Kürtler arasındaki çözüm sürecine ilişkin eleştiriler ifade edildi. "Başından beri gerek işleyiş tarzı, gerekse politik muhtevası ile sürece umutlu bakmamıza pek izin vermiyor" diyen Hayreni ve Mouradian, en vahiminin ise "tarihteki gerici ittifakların olumlanması" olduğunu savundu. Yeni Osmanlı şahlanmalarına fırsat verildiği iddiasında bulunan Demokrat Ermenileri, Kürt cephesinde "çokça tekrarlanan kurtuluş savaşını verdik" gibi ifadelere de tepki göstererek, bu savaşın kimlere karşı verildiğinin önemsenmediği eleştirisinde bulundu.

o "Ermeni ulusunun yok olmasını kendi günahları ile anlatmaya çalışanlar var" diyen Demokrat Ermeniler temsilcileri, sürece yaklaşımlarını ve konferansa yönelik taleplerini şöyle ifade etti:

o "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını dosdoğru savunmak gerekir. Kürdistan'ın bir statüsü olmadan Kürt sorununun nihai olarak çözülmemeyeceği vurgusu 'hiçbir statü gerekmez' anlayışına itiraz olumludur. Bizler bütün samimiyetimizle Kürt halkının yanındayız. Özgürlük mücadelesinde başarılar kazanmasını arzu ediyoruz. Fakat hiçbir statü istemeyen anlayış köleliğin devamına razı gibidir. Bu konudaki farklı önermelerin ve özgün kimliklerin müzakere sürecinde temsil edilmelerini diliyoruz.

o Konferansın sonuç bildirgesine konulması için iki talep:

o Çözüme yönelik müzakerenin her iki taraftan siyasi sorumluluk sahibi heyetler arasında şeffaf şekilde yürütülmesi.

o Türkiye'nin başta 1915 Ermeni-Süryani soykırımı olmak üzere, yakın tarihindeki bütün insanlık suçları ile yüzleşmesi ve mağdur hakların adalet beklentisine yanıt vermesi.

o Fransa'daki Ermeni Organizasyonları Koordinasyon Konseyi (CCAF) adına Virginie Düşen ise Ermenilerin soykırım noktasında tıkandığını belirterek, Fransa'da Kürtlere yönelik baskılara işaret etti: "Bugün Fransa'da, son birkaç yıl içinde 200'ya yakın kişi hakkında davalar açıldı" diyen Düşen, Ermeni Soykırımı'nın 100. Yıldönümü olan 2015 yılına dikkat çekti. Düşen, "Hepimizi 2015'e davet ediyorum. Bizim için 2015 önemli tarih. Ermeni Soykırımı'nın 100.'ünü yıldönümüdür. Umarım böyle bir konferansta buluşuruz" dedi.

Lazlar

o Laz Dilini ve Kültürünü Koruma Derneği'nden (LAZEBURA) Nurtan Altunbas-Alpaslan, konuşmasına Lazca başladı ve daha sonra burada kendisini anlayan iki kişi olduğunu belirtti. "Lazca konuşurken kendimi bulduğumu ifade etmek istedim" diyen Alpaslan, Lazları kısaca tanıttı ve taleplerini dile getirdi. "Burada dile getirilen talepler bizim de taleplerimizdir" ifadesini kullanan Alpaslan, Lazların yaşadıkları yerleri anlatırken, Hristiyan Lazlara da dikkat çekerek "onlar bizden daha fazla kültürlerine sahip çıkabilmişler" dedi

o "Lazca bir lehçe değil, Türkçe ile Fransızca birbirine ne kadar benziyorsa, Türkçe ile de Lazca da birbirine o kadar benziyor" şeklinde konuşan Alpaslan, "Lazca çok zengin bir dil, dünya kültür mirasının çok önemli bir parçası ama ne yazık ki yok olma tehlikesi ile karşı karşıya" ifadelerini kullandı.

o "5 bin yıllık bir tarihimiz var" diyerek sözlerini sürdüren Alpaslan, "Eski yer isimlerinin iade edilmesini özellikle çok istiyoruz. Eski isimlere ulaştığımızda Lazca karşılaşıyoruz. Eski isimler bizim için şifredir" şeklinde konuştu.

o Kürt kardeşlerinin "Lazlar Kürtlerin deniz görmüşüdür" dediğini hatırlatan Alpaslan, gülümseyerek "öyle değil 'siz bizim deniz görmemişimizsiniz" diye belirtti.

Pontoslular

o Pontoslu Yunanlar Avrupa Federasyonu'ndan Dimitrios Konstantis, "Sizi arkadaşlarım olarak görüyorum. Burada olmaktan gerçekten mutluluk duyuyorum" diyerek konuşmasına başladı.

o Hristiyan azınlığın taleplerini dile getiren Kontantinitis, "Türkiye'nin şu anki yapısında gerçekten samimiyet var mıdır? Ben şundan mutluluk duyuyorum, siz taraf olarak benim gibi düşünüyorsunuz ve hayır diyorsunuz. Gerçekten tutumunda ve sözlerinde samimi ise, birilerini suçlamaz ve birile-

rini içerde tutmaz, onu serbest bırakır ve görüşmeler yol alır. Tabi bu konuda kastım Sayın Abdullah Öcalan'dır. Kendisi serbest değildir" şeklinde konuştu.

o "Bir ülke barış sürecine giriyor ve Kıbrıs gibi bir yere hala düşmanca yaklaşıyor. Bu olamaz" tepkisinde bulunan Pontoslu temsilci, Türkiye'nin Yunanistan ile olan sorunlarına da değinirken, sözlerine şunları ekledi: "Buna rağmen barış süreci devam ettirilmeli. Birçok Türkiyeli örgüt bir araya gelerek birlik yolunu bulmaya çalışıyor, bu çok önemli. Sadece Kürtler değil, diğer etnik gruplar da birleşerek çözüm arıyorlar, bu da çok önemli."

o "Uzun ve taşlı bir yoldan gidiyoruz" diyen temsilci, "Umarım Kürt halkı uzun süreli sabır ve dayanışma gösterecektir. Birakalım Türkiye krize girsin, haddini aşsın, siz sakin durun (...) Demokratikleşmenin özel bir şartı da, var olan etnik mirasların geri iade edilmesi, ister Kürtler ister Ermenilere ait olsun. Bu mirasların geri iade edilmesi gerekiyor" diye konuştu.

Ezidiler

o Ezidi Akademisyenler Topluluğu'ndan (GAE) Şefik Tugay şöyle konuştu: "Ezidi Akademisyenler Topluluğu olarak Türk hükümet ve Kürtler arasındaki tarihi barış sürecini selamlıyoruz (...) Türkiye'de yeni açılan sayfa ile birlikte baskıların, adaletsizliğin ve dini azınlıklara yapılan baskıların sona ereceğine dair umudumuz büyüktür (...) Ezidi dini dünyanın en eski dinlerinden biridir ve ne yazık ki şu anda onun varlığı tehdit altındadır (...) Bizler bu sürece katılanlara sesleniyoruz. Bu barış sürecinin bir şans olarak tanınması ve bu çerçevede kendi büyüklüklerini Ezidiler gibi dini azınlıkların saldırılar ve baskılara karşı korunması ile göstermelidirler."

o Ezidi Dernekleri Federasyonu (FKE) Genel Sekreteri Loqman Barış, "Eşit ve özgür bir yaşamın ancak katılımcı bir demokrasi içerisinde, herkesin haklarını ve kimliklerini özgürce yaşadığı bir ortamda mümkün olduğunu" dedikten sonra Ezidi toplumunun taleplerini şöyle sıraladı:

o "Anayasada vatandaşların dini tarif edilmemesi, ezilen ve dışlanan tüm inanç ve kültürel gruplar üzerindeki baskılar, her türlü ayrımcılık ve ırkçı söylem ortadan kaldırılmalı (...), Başta bu toprakların kadim dini Ezidilik olmak üzere tüm dinler devlet tarafından resmi olarak kabul edilmeli (...) ibadet dilimiz Kürtçe eğitim dili olmalı (...), Bütün dini âlimler kendi dinlerinin ihtiyaçlarına göre eğitim görmeli ve devlet dini eğitimlere müdahil olmamalı (...), Her dinin kendi mensupları tarafından seçilmiş bir temsilci organı olmalı ve bu organı temsilen bir veya birden fazla temsilcisi aynı zamanda TBMM mensubu olmalı, Dini bayramlar devlet tarafından resmi olarak kabul edilmeli (...)"

o FKE'den Orhan Onat ise şu talepleri ekledi:

"Eski inanç ve tapınma yerleri asıl sahiplerine iade edilmeli. Kutsal mekânlar koruma altına alınmalı ve restore edilmeli. Anavatanlarından göç etmek zorunda bırakılan Ezidiler kendi köylerine, topraklarına dönebilmeli. İşgal edilmiş köyler gerçek sahiplerine verilmeli. Ezidi köylerin yeniden inşası için belli bir bütçe ayrılmalı. Geri dönenler koşulsuz Türkiye vatandaşı olabilmeli " dedi.

Araplar (Mihellemi):

o Sürgündeki barış annesi Sultan Oğraş, bir Arap olarak yaptığı konuşmada, sokaklara çağırdı. Oğraş, "Ben 20 yıldır Kürdistanlı bir Arap kadın olarak mücadele ediyorum. Burada sürgünde bulunmamın nedeni de bu mücadeledir zaten. Doğum büyüdüğüm kent olan Mardin kenti 'diller ve dinler kenti' olarak da bilinen bir kenttir (..) Mardin'de yaşayan halklardan biri de Arap halkıdır" şeklinde konuştu.

o Mihellemilerin Arap olduğunu belirterek, özetle şunları söyledi: "Arapların içerisinde farklılık arz eden özellikler olan bir topluluk olarak değerlendirilse de daha doğru olur kanısındayım. Bunu bir Mihellemi olarak kayda geçirmek istiyorum.

o Mücadelemizin geldiği aşama beni oldukça heyecanlı ve umutlu kılıyor (...) Eski tarz düşünme alışkanlıklarımızdan, kalıplarımızdan kurtulmamız gerekiyor. Bütün siyasi kurumlarımızın kendilerini baştan aşağı yenilemesi gerekiyor. Demokratik kuruluş için demokratik bir dönüşüm kaçınılmaz görünüyor. Artık iktidar odaklı düşünme biçiminden kurtulmamız gerekiyor.

o Ben teoriyi bilmem. Benim en büyük teorim sokaktır (...) Sokağa çıkarak ama evlerimize dönmeyi düşünmeden haklarımız yerine getirilinceye kadar 'sürekli eylem' halinde olmalıyız. Yaşantımızı sokağa taşımalyız. Paneller, forumlar, gösteriler, konserler, imza standları vb. demokratik legal her türlü eylem ve etkinlik bizim için bu süreçte etmek kadar, su kadar gerekli ve elzemdir."

Aleviler

o Demokratik Alevi Federasyonu (FEDA) Başkanı Pir Rıza Yağmur, Aleviliğin uzunca bir tarihin, yenilgili bir inancı olan, ama şu anki dört tane kemali dinin de atası olduğunu söyledi. Bedeli ödenmeden aydınlanma olamayacağını kaydeden Yağmur, "Vahiyle olmaz. Vahiy peygamberlere gelir. Bizden önceki dinler aydınlandı. Son gelen din İslam aydınlanamadı. Aydınlanmanın bedelini Kızılbaşlar ödedi" dedi.

o Tarihte Alevilerin ödediği bedelleri anlatan Pir Rıza, PKK'nın son 30 yıllık mücadelesine dikkat çekerek, "Son bedel ödenmeseydi Aleviliğin A'sı kalmazdı" diye konuştu.

o Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve isim vermeden Fethullah Gülen'in açıklamalarını anımsatan Pir Rıza, "İnsanları aşağılayarak barış olmaz (...)

Birbirimizi dönüştürerek kardeşlik olmaz” derken, şöyle devam etti: “Bizim barış sürecinde Alevilerin vitrinde birlik değil, tabanda birlik, bütün Alevi kurumlarına bu görev düşüyor. Tabanda iki tane cephe var. Haklılarincephesi ve haksızların cephesi. Ya haklıların ya da haksızların yanında yer alırsın. Mazlumun davası senin davandır. Mazluma arkam dönmek senin inancına uyuşmaz”

o Yaşanacak Dünya'dan Çiğdem Devran, Gezi direnişinin hayal edilemez bir olay olduğunu belirterek, teroillerin ötesinde sokakların yol getirdiği hızlı değişimlere işaret etti. Devran, “Günlerdir bir yerde yayılan kıvılcımdan dolayı tüm dünya ayakta. Özünde sermayenin neoliberal politikalarına karşı, kadınların tüm ezilenlerin ayağa kalkışını izliyoruz” şeklinde konuştu.

o Devran, “Ödediğimiz bedeller arkamızda fakat önümüzü daha net görüyoruz. Yolumuz açık değerlendireceğiz” diye ekledi.

o Paris'te 9 Ocak günü katledilen üç kadın devrimciden Leyla Şaylemez'in babası Cumali Şaylemez, Şehit ve Gazi Mağdur Aileleri adına konferansta bulunduğunu söylerken, “9 Ocak'ta üç Kürt kadını katledildi. Şimdiye kadar altı ay geçiyor, bu süre zarfında katil veya katiller bulunup da adalet karşısına çıkarılmamıştır. Şimdi bu konuda siz ne kadar biliyorsanız ben de o kadar biliyorum. Bu şu anlama geliyor. Bizim herhangi birimizin çocuğu öldürüldüğü zaman, kim katletti haberimiz olmayacak” diye belirtti.

o “Biz Kürt olduğumuz için yeri geldiği zaman katlimiz vacip oluyor” tepkisinde bulunan Şaylemez, Kürt hareketinin 20'inci yüzyılda bu katliamlara “dur” dediğini belirtirken, Brüksel'de gerçekleşen konferansın da Kürtlerin büyük özverisi, ödediği bedeller, verdiği kanının bir sonucu olduğunu kaydetti. Şaylemez, “Üç kadının Paris'te katledilmelerinin, gerçekten Kürtleri düşündürmesi gerekiyor. Buraya katılan delegeleri de düşündürmesi gerekiyor” diye konuştu.

Göçmen işçiler

o Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu'ndan (DİDİF) Zeynep İşli, Kürt özgürlük mücadelesinin yaşandığı son 30 yıllık süreçte, Türk devleti tarafından Almanya'da yaşayanlar arasında da Türk-Kürt düşmanlığı, Alevi-Sünni düşmanlığının geliştirilmesi için politika izlendiğini söyledi. “Fabrikadaki Türk Kürt işçisinin buluşması önünde de bu ayrılıklar üzerinden politikalar izlendi” diyen İşli, çözüm süreci ve Gezi olaylarının Türk ve Kürt göçmenlerinin yakınlaşması için pozitif gelişmeler yarattığına dikkat çekti. Bunun iyi değerlendirilmesi isteyen İşli, daha farklı bir dil ve tarz geliştirilmesi gerektiğinin önemine vurgu yaptı.

o Hollanda Sosyalist Parti Milletvekili Saadet Karabulut, partisi adına konferansı selamlayarak, bugüne kadar Kürt sorunu dâhil Türkiye'deki sorunların demokratik barışçıl çözümü için yürütülen mücadelelere destek olduklarını belirterek, bunun

yaygınlaştırılması gerektiğini söyledi. Hollanda hükümetini örnek vererek, Avrupa ülkelerinin neoliberal politikaları çerçevesinde eleştirilerde bulun-salar da ekonomik çıkarları uğruna Türkiye'ye destek verdiklerini belirten Karabulut, Türkiye'de önemli değişimlerin yaşandığına vurgu yaparak, “Ama lütfen Avrupa'da mücadeleyi daha da genişletelim. Biz sizin barış ve demokrasi mücadelesine destek olmaya, sesiniz olmaya devam edeceğiz” dedi.

Dindar Kürtler

Kürdistan İslam Topluluğu Federasyonu'ndan Mele Muhittin Kurtay ne zamanki Saadet İslam'ı yerine devlet İslam'ı geçti, Ortadoğu'yu ateşin sar-dığını anlattı. Kurtay, “Bundan böyle çözüm olarak, birbimize doğru yaklaşmalı, birliğimizi güçlendirmeli ve tepkimizi sömürgecilere yöneltmeliyiz” diye ekledi.

Kurtay “İslam dini adalet dini, eşitlik dinidir. İslam dini eziyeti kabul etmez” derken, “İslam dini adına zulüm yapan, katliam yapanlardan Allah bizi uzak tutsun” şeklinde konuştu. Kurtay Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın İslam'ını kabul etmediklerini vurgulayarak, demokratik çözüm sürecinin tüm halklar açısından adalet ve birliklik temelinde sonuçlanması dileğinde bulundu.

Sonuç bildirgesinde, “yasal-anayasal süreç olarak adlandırılan ikinci aşamanın vakit kaybetmeden başlatılması için hükümet ve TBMM sorumluluklarını yerine getirmesi gerektiği” belirtiliyor.

Bildirgede “Gelinen aşamada müzakerelerin sonuç alıcı bir biçimde sürdürülebilmesi ve genişletilebilmesi için, Abdullah Öcalan'ın sağlık, güvenlik ve özgürlük koşullarının sağlanması ve TBMM, kamuoyu ve farklı toplumsal kesimleri temsile yetkili heyetlerle iletişime geçebilmesi, olmazsa olmaz bir zorunluluk haline gelmiştir” denildi.

Yeni anayasa çalışmaları kapsamında ibadethanelerin anayasal güvence altına alınmasını ve “asimilasyon politikaları çerçevesinde Alevi, Asuri-Süryani, Ermeni ve Yezidi köylerine zorla cami yapma uygulamasına son verilmesi” talep edilen bildirgede, “Yeni anayasa, devleti seküler anlamda tanımlamalı, bu kapsamda Diyanet İşleri Başkanlığı lağvedilmelidir ve zorunlu din dersleri uygulamasına son verilmelidir. El konulan ibadethaneler inanç gruplarına iade edilmelidir. Alevilere hakaret taşıyan üçüncü köprüye Yavuz Sultan Selim adının verilmesinden vazgeçilmelidir” deniliyor.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın da mesajının okunduğu toplantıya katılanlar arasında Barış Ve Demokrasi Partisi (BDP) Van Milletvekili Nazmi Gür, Siirt Belediye Başkanı Selim Sadak, Hollanda Sosyalist Partisi Milletvekili Sadet Karabulut, eski DEP milletvekilleri Remzi Kartal ve Zübeyr Aydar ve gazeteci Doğan Özgüden, gazeteci Nuray Mert de bulunuyordu.

“Hepimiz Yahudiyiz, Ermeniyiz, Rumuz”

Bir üniversite hocası Gezi Parkındakiler için “Yahudi, Ermeni ve Rumsanız Gezi eylemlerinde aktif rol almanızı anlayışla karşılıyorum.

“Üç-beş eylemci çapulcu değil, Yahudi, Ermeni, Rum, özünde ahmakların bileşeni bir grubun isyancıları ile dünden yarına kavgamız olacaktır.

“Bu çapulcular 1908 Taksim eyleminde yer almış olsalardı, ABDÜLHAMİT İSTİFA diyeceklerdi. UYAN TÜRKİYEM!!!”

Bu sözler kelimesi kelimesine o şahsa ait. Ona yanıt vermeyi, hatta adını yazmayı zül addederiz. Ama o lafları asıl dikkate almaları gereken Tayyip Erdoğan'ı iki Ermeni gazetecidir. Zira hakiki Tayyip Erdoğan'ı olan burada adı söylenmeyen kişidir. Raffi Harmon tepki gösterdi, ama hükümet yanlısı Mahcup-yan da, Eseyan da sustular. Çünkü her ikisi de Gezi Parkı eylemlerine ilk günden beri karşı çıkmışlar, direnişe katılanlara kendi üsluplarıyla çatmışlar, Tayyip Erdoğan'ın İleri Demokrasi'sinin savunuculuğunu üstlenmişlerdir. Örneğin Markar Eseyan bir yazısına “Ey Gezi Gençliği” diye başlayarak eylemcilerle Kemalist diye alay etmeye kalkıştı, Tayyip Erdoğan'ın büyük şans olduğunu söyleyerek gençlerin onu desteklemelerini istedi.

Özellikle Ermenilerin asırlık soykırımcı bir yapıya –başında kim olursa olsun– biat etmeleri bizler için çok ağır olmuştur. Dikkat edilirse o satırları yazan şahıs sadece İttihat ve Terakki hayranı değil, aynı zamanda II. Abdülhamid hayranı. (Ne var ki Ulu Hakan'ın adının harflerini doğru bilmiyor.)

İttihatçıların devirdiği II. Abdülhamid onlardan çok önce Ermeni soykırımcısı Kanlı Sultan'dır. Osmanlı askerlerinin yanı sıra, Kürt aşiretlerinde devşirdiği katliam birlikleri onun adıyla (Hamidiye Alayları diye) anılmıştır.

Maraş'ın Zeytin kazasında (ilki 1780), Erzurum, Merzifon, Yozgat, Tokat, ikisi Sasun'da (1893 ve 1895) Ermeniler kitle halinde öldü-

rüldüklerinde Müstebit saltanatıydı. 1915'te İttihat ve Terakkinin Enver-Talat-Cemal triumvirası --Almanya'nın da teşvikiyle-- soykırımı tamamladı.

Arada Rum soykırımı var: İttihat komitacısı Mahmud Celal'in (Bayar) yazdığına göre Balkan Harbi ile I. Cihan Harbi arasında 300.000 Rum öldürüldü. 1916-1923 arasında ise 75 bin Doğu Karadeniz'de Pontos Rumu katledildi. (Soykırımı Gazi'nin fedaisi, çete reisi, Muhafız taburu komutanı) Osman Sağa tamamladı). Ege ve Orta Anadolu'dan 1 milyon Rum Türk-Yunan savaşından sonra fiilen ve Lozan'la mübadele yoluyla gönderildiler. Yahudiler ise 1934'te Trakya'dan sürüldüler.

Derken 1942'de Varlık Vergisi geldi. Rum, Ermeni ve Yahudilere ağır vergiler konuldu. Ödeyemeyenler iki toplama kampına gönderildiler, taş ocaklarında çalıştırıldılar.

6-7 Eylül pogromunun yılı 1955'ti. 1964'te seçilmiş başbakan İnönü İstanbul'dan 12 bin Rum'u bir gecede deportte etti. Çoğu gayri menkullerini hâlâ geri alabilmiş değil.

Demek ki, II. Abdülhamid, Enver-Talat-Cemal, Kemal Paşa, İsmet Paşa, Adnan Menderes, tekrar İsmet Paşa istikrarlı bir siyasi hat-

tı temsi ediyorlar.

O zamanlar geride de mi kaldı? O tür o olayların günümüzle ve Tayyip Erdoğan yönetimiyle ne ilgisi mi var?

Var.

Hrant Dink 2007'de öldürüldüğünde, İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürü, Em. Gen. Md. Hepsi suikast yapılacağına dair bilgilendirilmişlerdi. Hiç birisi cinayeti önlemek için hiçbir önlem almadı.

Suikastten sonra İst. Valisi ve Em. Md. Yerlerinde kaldılar, haklarında ne adli, ne de idari soruşturma açıldı. Oysa doğrudan sorumluydular, çünkü suikast onların mülki âmir oldukları ilde işlendi.

Birkaç yıl makamlarını koruduktan sonra, sonra başka illere vali yapıldılar. Birisi Tayyip Erdoğan'a önce mebus, sonra İçişleri Bakanı oldu

Tayyip Erdoğan'ın yazılı ve görsel basında çok hoparlörü var. Onları siyasi bakımdan ra-

hatsız edici bulabiliriz. Her dönemde siyasi iktidarın böyle temsilcileri olmuştur. Ama iki Ermeni gazetecinin Tayyip Erdoğan muhipliği siyasi değil, insani olarak esef verici.

Düşününüz ki, soyunuzu kırmış yüzyılı aşkın bir siyasi yapılanmanın bugünkü başına başlılık göstermek insanlık bizim bilincimize sığmıyor. Yukarıya aktardığımız çirkinlik hiç yapılmamış olsaydı bile, bir Ermeni gazetecinin o başa biat etmesi kabul edilemezdi. Üstüne üstlük Gezi Parkçılara düşman, Ermeni, Yahudi ve Rumlara düşman sıkı devletçi ve Türkçü, birisiyle aynı safta oldular.

Hrant Dink'in cenaze töreninde "Hepimiz Ermeniyiz" diye haykıranlar ve onların halefleri Gezi Parkında "Hepimiz Yahudiyiz Hepimiz Ermeniyiz, Hepimiz Rumuz" diyecek bilinçteydiler. Siz neredeydiniz Mahçupyan ve Eseyan?

Tayyip Erdoğan'ın ve Muammer Güler'in izinde.

Neşe kavganın musikisidir

Nazım Hikmet'in bu dizesini ilk öğrendiğimizden beri çok sevmiştik, ama o musikiyi bu güne kadar pek az dinlemiştik. İlk kez Gezi Parkı'nda doya doya dinledik.

O musikinin ilk melodisi "Çapulcu" kelimesini bu kadar sevimli hâle gelmesiyle oldu. Tayyip Erdoğan bizlere "Çapulcu" demişti ya, biz de hepimiz Çapulcu olduk. O kadar olduk ki, Noam Chomsky bile "I am allso a Capulcu" diye pankart yazıp fotoğraf çekti. Kelime ABD'deki Türkiyeliler tarafından İngilizce deyimine dönüştürüldü, "Every day I'm chapulling" dövi zi orada da, burada da asıldı.

Evrensel çapulculuk

Sadece Kuzey Amerika'da değil, Brezilya'da benimsendi, oradaki protestocular Türkiye'deki pulcu arkadaşlarına mücadele ve dayanışma selamlarını gönderdiler. Böylece Tayyip Erdoğan'ın hik deyicisi basın Çapulcu kelimesini kullanamaz oldular.

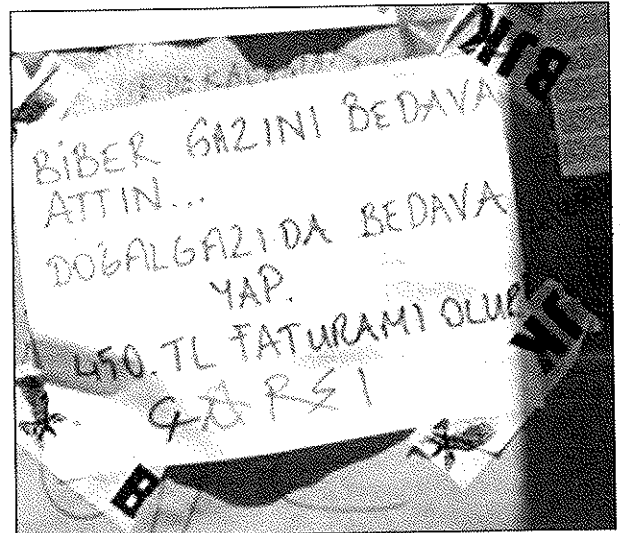
Eylemcilerdeki mizah yarattısı Tayyip Erdoğan'ın da, hoparlörlerinin da ağızına o kelimeyi tıkmıştı.

Çapulcular Korosu kuruldu ve sözlü müziklerini yaptı, Muammer Sun'un da eğitmiş olduğu Boğaziçi Caz Grubu "Kırmızı gülün alı var" diyen Rumeli Türküsünü çapulculara, eylemcilere uyarladı.

Yani "kavganın musikisi" olan neşede otantik müzik de vardı.

"Edison bile pişman"

"Mizah ciddi bir iştir" denirdi, mizahın ciddiye üzerine yazılar, hatta kitaplar yazılırdı. O yazılanların pratigini Gezi Direnişin de çokça gördük. Hepsini burada yamamız mümkün değil, ama mesela pankartlardan birinde "Edison bile pişman" diye bir yazı gördük. Pankartta ne bir ampul vardı, ne de başka bir ibare. Bugüne değin AKP'nin ampulüne bir takım telmihler yapıldı, ama o ampülü bu denli alaya alan ve yer çalın bir buluş ilk kez Gezi'de çıktı.

Mustafa Keser'in Askerleri

2013 yılında kendilerini "Mustafa Keser'in askerleri" olarak tanıtan ve o rozet sloganlarıyla 2,5 milyon kişinin eylemine damga vuracağını sanan bir grubun o haykırırlarını kimsecikler susturmaya kalkmadı, sadece biz de "Mustafa Keser'in Askerleriyiz" dediler. Adeta dahiyane denilebilecek bu buluş asker olmayı de eylem çalmayı da mizahla boğdu. Onlardan esinlenen LGBT bireyleri de İstiklal Caddesindeki yürüyüşlerinde "Zeki Müren'in Askerleriyiz" dediler. Yürüyüşte taşınan bir pankart militarizme istihzalı yanıttı: "Tek bir paşa tanırız, o da Bodrum'un Paşasıdır" yazılıydı.

Anamı da aldım geldim

Tayyip Erdoğan Mersin'de nutuk atarken bir çiftçi "Anamız ağladı" diye bağırarak için yaka paça alandan atılmıştı, polisine dayanarak efelelen Tayyip Erdoğan çiftçinin arkasından "anamı da al git" diye bağırıyordu.

Bu söz Tayyip Erdoğan'ın vecizelerine girmişti ve başbakanlıktan düştükten, hatta günün birinde terk- i hayat ettikten sonra bile hatırlanacaktı. Nasıl ki Turgut Özal'ın "Anayasayı bir kez delsek ne olur?" veya "Benim memurum işini bilir" yahut da "Ben zengini severim" gibi cümleleri ölümünden 20 sene sonra bile onun peşini bırakmıyorsa, "Anamı da al git" cümlesi da Tayyip Erdoğan'ın yakasını bırakmayacak.

Olay 2006 Kasımında vuku bulmuştu, aradan 7 yıl geçti, üç hafta kadar Gezi Parkının içinde direnen gençlerin bir kısmı o yıllarda henüz çocuk yaşıydılar.

Ama Tayyip Erdoğan'a o sözünü hatırlattılar ve "Anamı da aldım geldim" dediler. Söz fiiliyata da geçti; Anneler de gelip çocuklarının yanında eyleme katıldılar.

White Sea

Tayyip Erdoğan Cumhurbaşkanını ve Olimpiyatların evrensel kuralları nedeniyle ev sahibi olan Mersin Belediye Başkanını bir yana itip (Yavuz Hırsız misali) Akdeniz Olimpiyatlarının açılış konuşmasını yaparken bir de cehalet örneği vermişti. Bilmediği İngilizceyi bilirmiş gibi Konuk oyunculara konuşurken Akdeniz'in adını "White Sea" diye çevirerek büyük gaf yapmıştı.

ODTÜ Mezuniyet öğrencilerinin mizah yetisi o cahilliği bir pankartla alaya aldılar.

Yukarıda ancak birkaç örnek verebildik. Oysa tanık olduklarımız bunlardan çok daha fazla.

Gezi Parkı içinde sabahlayan direnişçilerin çoğu 17-24 yaşları arasındaymış. Eminiz ki o gençler mizahla yetişmişler, her biri 70.000'dan aşağı satmayan muhalif mizah dergilerini her hafta oku-

ya okuya, İnternetteki Zeitung'u izleye izleye nükteli insanlar olmuşlar.

Hatta onları da geçmişler. Bunun nedeni mizah dergilerinin, sitelerinin yazar--çizerleri olsa olsa birkaç yüz kişidir. Gezi Parkında ise 7 bini aşkın insan sabahlamış sokak gösterilerine yüz binler katılmıştır.

Bu kadar çok beyin, o kadar geniş bir yaratı potansiyeli elbette mizah dergilerini, sitelerini aşacaktı.

Nazım Hikmet eylemdeki insanın neşeli olduğunu, olması gerektiğini söylerken ne kadar da haklıydı. Bu olguyu eski yıllarda kısmen görülmüştü. Tanıyanlar bilirler, o kuşaktan hiç Deniz Gezmiş'in neşesine, şakacılığına erişmemiştir. Eylemin en en gerilimli anlarında bile şakacılığını elden bırakmamıştı. [Örneğin Ankara'da gizlendikleri eve tesadüfen gelen karakol polisini bağlar-ken, kaç lira maaşını, aldığı cevap üzerine "Yaşa Türk polisi, devlet seni 650 liraya talim ettiriyor" diyecek kadar şakacı ve merhametlidir.]

12 Mart döneminde bir koridor üzerindeki cezaevi hücrelerinde tutukluların bir birlerini görmedikleri, ama koridora yüksek sesle seslenerek konuştukları, haberleştikleri, haberleştikleri aylar boyunca, şaka üstüne şaka yapan, arkadaşlarına takılan, koridoru kahkahalara boğan kişi idam mahkûmu Deniz Gezmişti. Deniz adeta o tutukluların tek neşe kaynağıydı.

Hacıbektaşlı Ulaş Bardakçı da şakacı, neşeli bir devrimciydi, Sinan Cemgil de. Hepsini adını buraya yazmamıza imkân yok, sadece Gezi'nin kitleselliği ve etkililiği içinde -kimilerinin şimdi ukalaca küçümsediği ve utanmadan "biz sadece slogan bilirdik, mizah bilmezdik"-o kuşağın döşediği kaldırım taşlarını anımsatmak için yukarıdaki olayları hatırlattık.

Nüktedanlık Gezi'de kitleselleşti. Devrimci harekette mizah aynı zamanda korkusuzluğun bir yansımasıdır. Çekinmeyen, endişe duymayan insan tehlike ve badire karşısında nükte yapar, mizah yapar.[Bu saptama sadece devrimcilere özgü değil: Örneğin Lazistan Mebusu Ziya Hurşid, İzmir Suikast teşebbüsünün baş sanığı olarak idama giderken "Hürriyetsiz bir memlekette yaşamaktan- sa, ölmek evladır. Ahirete gidiyorum, mektubu olan varsa götüreyim" der, idam sehpasına çıkınca, "oo, burası salıncağa benziyor, beni idam edenlere yüksekte bakabileceğim" diye güler ve Cellat Kara Ali'ye takılır.]

Nice illegal faaliyetten, siyasi polis takibinden, Siyasi Şube sorgulamasından nezarethanelerden, hapisanelerden geçmiş Nazım Hikmet'in yaşam deneyimlerinden çıkmış "kavganın musikisi"ni Gezide on binler yaşadılar ve kanıtladılar.

Gezi sürecinde Tayyip Erdoğan medyası

Gezi Parkı direnişi Tayyip Erdoğan'ın kontrol atığı medyanın ne olduğunu çarpıcı şekilde ortaya koydu.

İstisnasız hepsi tıpkı Başbakanları gibi afalladılar. Aralarında güya demokrasiyi ve insan haklarını savunanlar maskelerini bir yana bırakarak, Direniş düşmanı kesildiler.

En keskin Gezi düşmanı son zamanlarda Tayyip Erdoğan'ın en önünde gideni, medyadaki koçbaşı Yiğit Bulut'tu. Başbakanın tetikçilerinden "Kanal 24"ün Genel Yayın Yönetmeni Yiğit Bulut direnişçilere en faza söven adam oldu. Mesela "Polis Parka girer, eylemcilerin kafasını kırar" dedi. 15 Haziran Cumartesi akşamı Tayyip Erdoğan da öyle yaptı. Sadece parka girmedi, yaralıların tedavi edildiği Divan Oteline de girdi, kapalı alanda da gaz sıktı, gönüllü sağlık elemanlarına saldırdı, doktor, hemşire dövdü.

Eskiden keskin ulusalcı iken müthiş bir perendeyle kiblesini TSK'den Tayyip Erdoğan'a çevirerek emrine giren Yiğit Bulut hizmetlerinin mükâfatını Gezi sırasında gördü ve Başbakanlık Başdanışmanlığına getirildi.

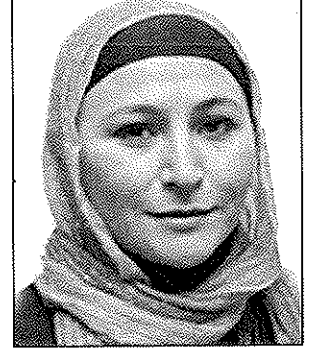
Tabii ki, "Hayırlı olsun, mübarek olsun" demeyeceğiz, bu şahsı teşhir edeceğiz. O zat hızlı ulusalcıyken de nefret edici bir tipti, Tayyip Erdoğan'ı olunca da öyle oldu. İnanz ki, Ayışığı vb. gibi adlarla anılan askeri darbe planlarından birisi ezkaza yapılsaydı ve emeline ulaşsaydı, Yiğit Bulut o faşist cuntanın baş müdafii, belki yüksek bir bürokrati, hatta bakanı olacaktı. Açın Ergenekoncuları hararetle savunduğu yazılarına bakın.

Fakat darbecilerin şansı olmadığını kavradığı anda, tornistan ederek ikbali Tayyip Erdoğan rejiminde arar oldu, aradığını da buldu.

Eskiden Atası Kemal Atatürk'tü, şimdi Tayyip Erdoğan'a "Atam" diyor. Evet, Tayyip Erdoğan onun Atası olmuş, Gözü o kadar kararmış ki, "Kim ki haddini bilmez, helak olur. Herkes yerini bilecek" diyor. [Tayyip Erdoğan da öyle yapıyor, gezi direnişçilerini helak ediyor. Hoşlanmadığı gazetecileri işten attırıyor.]

El etek öpmenin sınırı yok. Yiğit Bulut tıpkı RTÜK gibi bir üst kurul kurulsun ve İnternet medyası ile gazeteleri denetlesin" diyerek sansürcülüğe soyunuyor ve Göbbels'liğe kalkıyor.

Şimdi hazret hem Türkiye'de, hem Mı-

sır'da asker karşıtı, Taksim'e sövüyor Adevi-yi'yi seviyor. Anlaşılan, kendisini uzak olma-yan bir yanında mebus ya da bakan olarak göreceğiz.

Başkaları da var: "Star Gazetesi"nin Gen. Yay. Yön. Mustafa Karaalioğlu, Ahmet Ke-keç, Direniş günlerinde TMSF'nin (yani Tay-yip Erdoğan'ın) "Akşam"ın başına atadığı Ahmet Ocaktan, ciddiye alınacak bir yanı bulunmayan Nâgihan Alçı, ondan farksız olan ve yöredeki insanların tek soluk alma yeri "Taksim Gezisi yıkılsın, çünkü İnö-nü'nündür" diyen ve Tayyip Erdoğan'ın eski-den Sırrı Süreyya'ya sövdüğünü yazarak, onun ne kadar haklı çıktığını yazarak bir taşla iki kuş vuran Rasim Kütahyalı, "Bir-gün" Gazetesinden "Taraf"a, şimdi de Tay-yip Erdoğan'ı "Türkiye Gazetesi"ne geçen Melih Aktınok, onun gibi bir başkası Mar-kar Esayan, "Zaman"ın Ermeni yazarı Tay-yip Erdoğan'ı Etyen Mahcupyan ve sürü se-pet daha nicesi.

Saydıklarımız akla ilk gelen gazetecilerin adları. Yazdıkları gazetelere ve kanallara ge-lince, bir süre Direnişi görmezden geldiler, sonra küçümsemeye kalktılar, ciddi boyutlar taşıdığını görünce dış odaklara bağladılar. Kendi hükümetlerinin İçişleri Bakanı (Hrant Suikastini haber aldığı halde önlememiş olan) Muammer Güle bile eylemlere 79 ilde 2,5 milyon insanın katıldığını söyledi. Bu çaptaki bir hareketi kimisine göre dış mih-raklar, kimilerine göre CIA yaptırmıştı.

Solun tarih öncesinden kalma sabık solcu (Maocu) olan, yıllardır Tayyip Erdoğan'lık yapan Gülay Göktürk ise "Tayyip Erdoğan'ın karizması çizildi" sözüne pek kızmış, "o bi-ze daha uzun süre çok lazım" diyor.

Bu arada Tayyip Erdoğan'ın partisinin ga-zetesinde yazmakta olan Kürşat Bumin Dire-

nişe sempatiyle baktığı için, işine son verildi. O gazetede kala kala Âkilerden Ali Bayramoğlu kaldı.

Kısacası Gezi Parkı depremi en fazla Tayyip Erdoğan'ın rejimini sallarken, planlarını, hayallerini yıkarken, Medyacıları da sarsıntıdan nasiplerini aldılar.

Fakat en önemlisi bütün bu alt-üstlükte te-settirlü başı kapalı gazetecilerin Gezi Düşmanlıklarının ve sıkı Tayyip Erdoğan methi-yeciliklerinin onları teşhir etmesi oldu. Çeşitli konularda iğreti demokrasi savunucusu bu kadın medyacıların gericilikleri ibret ve-silesiydi. Onlar için demokrasi askere karşı olmaktı, ama Tayyip Erdoğan'ın hot zotçuluğu, zorbalığı, zart zurtları demokrasiysi.

Lafa gelince istisnasız hepsi kadın hakları sunucusu kesilen o gazetecilerden hiç birisi, ama hiç birisi Direniş'in en önemli niteliği ve zenginliği olan yoğun ve yaygın kadın katılımını görmek istemediler, bile bile yok saydılar. Böylece kadın hakları konusunda ne denli sahtekâr olduklarını gösterdiler.

Bunlardan en çirkinini Elif Çakır adlı mümine hanım yaptı. Kabataş'ta saldırıya uğradığı söylenen te-settirlü kadınla röportaj yaptı. Onun ağzından şunları yazdı: "70 kadar belden yukarısı çıplak, eli eldivenli erkek kadını darp etmişler, üstüne çıkıp tepinmişler, işemişler, vesaire. Asla inanılmayacak, ABD yapımı, Taiwan yapımı en çirkin şiddet filmlerinde bile bulunmayacak bu sahnelerin mümin Müslüman Elif Çakır'dan çıktığı otaya çıktı. Darp edildiğini söyleyen konuşan Balçıçek İlter ise ikna edildiğini, ama erkeklerin üç kişi olduğunu yaz-

dı. Demek ki saldırıya uğradığını söyleyen kadının versiyonu buymuş.

Balçıçek İlter ikna olmuş, ama o kadının atlattıklarına ikna olmuş. (Ayşe Arman ise gene kuşku duyuyor.)

Gerçekten de, ortada ne bir tanık var, en önemlisi ne de Mobese görüntüleri. O görüntüler ortaya çıkmadıkça, ne Elif Çakır yalancı olmaktan kurtulamayacak. Müslüman yalan söyler mi, tabi söyler.

Kabataş İskelesi gibi Bostancı, Adalar, Kadıköy ve Üsküdar vapurlarının kalktığı, özel gezi ve eğlence teknelerinin yanaştığı ve sayısız kent içi ulaşım otobüsünün başlangıç duraklarının bulunduğu bir merkezde tanık nasıl bulunmaz, Mobese kameraları nasıl olmaz ya da o denilen saatteki görüntüler niçin ortaya çıkmaz? Olsa olsa, yoktur da ondan. Daha da önemlisi, Emniyet "inceledik, anlatılan olayı bulamadık" diye bir açıklama yapmaya bile korkmaktadır.

Elif Çakır'ın siyasi profili için birkaç ay önceki yazısını hatırlatmakta yarar var: Kendisi "Steven Spielberg Erdoğan'ın filmini de çekmeli" diye yazmıştı

(Star, 17 Şubat 2013).

Tapıncın bu kadarı, yüceltmenin ve tabasbusun bu raddesi ancak böyle olur. Ayrıca, Çakır süper prodüksiyon denilen filmlere çok meraklı olmalı ki, Kabataş'ta hayalinde bir korku filmi sahnesi düzenlemiş ve yazmış. Başbakanı da öyle bir saldırıyı tekrarlayıp durmuş.

Kısacası Gezi Hareketi Tayyip Erdoğan medyasının teşhirini de getirdi ve o medyayı gazeteciliğin utancı ilan etti.

Direnişte kadınlar

Gezi Hareketinin en somut olgularından birisi kadınların katılımının yüksek olmasıydı.

Nasıl ki, yaşadığımız Direniş günleri Cumhuriyet tarihinin en yaygın, en güçlü eylemleri ise ve insanların ortaya koydukları mücadelede adeta kitaplardan öğrendiğimiz "dipten gelen dalga ise" o ilk'in bir başka ilk'i kadınların varlığıydı.

Hem Gezi Parkının içinde yaşanan komünal yaşam günlerinde, hem de sokaklardaki eylemlerde kadınlar en öndeydiler. Ne gazdan yıldılar, ne Tomanın ilaçlı-ilaçsız basınç suyundan korkular, ne de polis copundan çekindiler. Örneğin aradan 1,4 ay geçtikten, eylemler azaldıktan sonra bile, 6 Temmuz Taksim eyleminde polisler

bir müzik grubu üyesi genç kıızı yaka paça götürürlerken, annesi kızını kurtarmak için çığlık atarken, o başı dimdik ısrarla Her Yer Taksim-Her Yer Direniş" diye haykırıyordu.

Haftalarca İstiklal Caddesine açılan sokaklarda, Cihangir'in, Gümüşsuyu'nun yollarında sabahlara kadar sloganlarla gezinen eylemciler arasında çok sayıda kadın eylemci vardı.

Gezi Parkı'nın içindeki kamuoyu yoklamaları verilerine göre kadın eylemci sayısı erkeklerden fazlaydı.

Parkin içinde geçirilen haftalar boyunca işbölümü kadın-erkek ayırımına göre değildi. Toplantılarda, tartışmalarda daha çok erkek konuşuyor, kadın dinliyor değildi.

İstanbul Valisi "anneler çocuklarınıza sahip çıkın" diyerek Gezideki gençleri tehdit ettiğinde, anneler Taksim'e çıktılar, çocuklarını alıp götürmek yerine, bir araya gelerek Direnişe kitle halinde katıldılar. Vali Beyin anneler uyarısı geri tepti. Eylemlerde orta yaş ve yukarısı anneler de katılmış oldu. Vali tehdit savurmasaydı, o anneler muhtemelen çocuklarından telefonla haber almakla yetineceklerdi.

Eylemlerin yerel forumlar biçiminde sürdüğü haftalarda da kadınlar konuştular, tartıştılar.

Eylemlerde kadınların bu kadar öne çıkmasının nedeni toplumda oluşan tepkiler birikmesinin çarpıcı bir göstergesi olsa gerekti. Çünkü Tayyip Erdoğan en çok kadınları rahatsız etmişti." Mesela "Ben zaten kadın erkek eşitliğine inenmiyorum" dedi. Doğum kontrolüne karşı çıktı. Kürtajı yasaklamak istedi. Yani kadının bedenine saldırdı, onlardan üç çocuk istedi, yetmedi o pişkin ve çirkin sırtmasıyla 5'e çıkardı. Eylemin birinci haftasında Fatih Altaylı adlı gazeteciye verdiği çanak mülakatta Dolmabahçe'deki bürosundan gözlediği Kadıköy vapurundan çıkan kadınları iffetsiz bulduğunu söyledi. [Evlendikten önce eşinin başının açık olduğunu, evlendikten sonra erkeğin dayatmasıyla örttüğünü bütün kadınlar biliyor, eşi kendi dinsel inancıyla ve tercihiyle değil, değil, kocasının isteğiyle kapanmış.]

Tayyip Erdoğan eğitimde 4+4+4'ü getirdi. Bu

uygulamayla kız çocuklarına 8 yıllık zorunlu eğitimi kaldırdığını, ilk dört yıldan sonra "evde eğitim" adı altında kızları eve hapsedeceğini ve koca bekler duruma iteceğini herkes biliyordu. Kadınlar daha iyi biliyordu.

Tayyip Erdoğan kitlesinin kadınları ile Direnişin kadınları arasında büyük yaşam anlayışı farkları var. Bütün direnişçiler esas olarak özgürlük istiyorlar, ama kadın için özgürlük her şeyden önce erkek egemenliğinden özgürleşmek demek. Özgürlük erkekler için esas olarak siyasi bir kavramken, kadınlar için aynı zamanda -belki de daha çok-toplumsal bir kavram.

İşte, Tayyip Erdoğan rejimi ise siyasal özgürlüğü toplumsal özgürlükle birleştirmenin simgesidir. Hayır, hayır, simgesi değil ta kendisidir.

Tayyip Erdoğan'ın kadın kitlesi erkek tahakkümünden özgürleşmek diye bir sorunu bilincine çıkarmış olamayabilir. Ama haftalardır direnen kadınlar, bırakınız AKP zihniyetindeki erkek egemenliğini, eylemde omuz omuza mücadele ettikleri erkeklerin bile erkek kültürünün ortağı olduklarını bilirler. 7 bin yıllık erkek hâkimiyetini tarihe gömmek yolunda daha alınacak çok yol var.

Parkta erkek egemen zihniyet yok muydu? Tabii ki vardı. Cinsiyetçi ve küfürlü pankartlar kaldırtılar, o tür yazıları sildiler, o tür sloganları susturdular.

Gezi eylemleri önünde sonunda geçip gidecek, Büyük Direnişin siyasi olarak neleri getireceği ayrı bir konu, fakat somut sonuç olarak kadın hareketinin güçlenmesini getirecek. Her yıl İstanbul'daki 8 Mart yürüyüşlerini izleyenler bilirler: BDP'li kadınların katıldığı yürüyüşlerde 8-10 bin kişi olur, onların gelmedikleri gösterilerde katılımcı sayısı iki bini zor bulur.

Gezi direnişinde atılganlıklarıyla, gözü peklikleriyle, maharetleriyle öne çıkan kadınlara sorunuz, onların çok çok azı 8 Mart eylemlerine gitmişlerdir.

Fakat bundan sonra pek çoğu gidecektir. Yurttaş inisiyatiflerine gireceklerdir, işyerlerinde veya yerleşim birimlerinde kadın hakları konusunda daha direngen olacaklardır, arkadaşlarını kadın hareketine aktif olarak katılmaya özendirceklerdir.

Gezi Direnişinin iki jenerik fotoğrafı var: Birisi Reuter Ajansı'nın bütün dünyaya "Kırmızı Kadın" betimlemesiyle servis ettiği-- polisin gaz sıkıdığı ve yaralıları yardıma geldiğini söyleyen-- İTÜ Mimarlık'ta öğretim üyesi direnişçi, diğeri ise Tomanın basınçlı suyu karşısında kollarını açarak duran Avustralya'dan gelmiş konuk.

Faiz lobisi, Yahudi diyasporası, vesaire...

Tayyip Erdoğan Gezi Parkı eylemlerini “dış güçler”e bağladı. Türkiye’de bu alışkanlıktır, politikacı hoşlanmadığı olayları hemen dış güçlere bağlar. Soğuk Savaş yıllarında bu dış güçler -diplomatik nedenlerle SSCB diye-medikleri için-- “Uluslararası Komünizm” idi.

Şimdi belirsiz bir dış güçler var. Kimdir o dış güçler? Rejimin göbeğinden bağlı olduğu ABD ve AB’den başkası değil.

Türk toplumunda zaten bariz bir paranoya vardır. Dış güçler Türkiye’yi çekemezler. Daima kuyumuzu kazarlar. Türkiye’nin gelişip güçlenmesini zinhar istemezler. Zaten Türkün Türkten başka dostu yoktur. Eskiden sadece “Dost ve kardeş Pakistan” vardı. [Fakat o da KKTC denilen korsan devleti tanımadı.]

Şimdi “Bir millet, iki devlet” dediğimiz Azerbaycan var. [Talihsizliğimize bakın ki, müstakil devlet olduktan sonra o bile bize kelek yaptı, KKTC’yi tanımadı.]

Gezi Direnişi patlak verdikten sonra asıl suçlu gene dış güçler oldu. Tayyip Erdoğan orada kalmadı dış güçlerin en başına “Faiz Lobisi”ni koydu. O güne kadar kimse Faiz Lobisinin kim olduğunu bilmiyordu. Şimdi de bilmiyor. Tayyip Erdoğan uzun yıllar haftada 1 milyar dolar faiz ödüyordu, yani Faiz Lobisinden aldığı borçlarla ekonomi çarkını çeviriyordu. Gezi’ye kadar “Fiz Lobi”sinden şikayeti yoktu.

Faiz Lobisi altın yumurtlayan tavuğu neden kessindi?

Üstelik Tayyip Erdoğan “Faizsiz dünya düzeni olmaz” demişti. Yani Faiz Lobisi olmadan dünya düzeni olmazdı.

Faiz Lobisi şimdi mi senin düşmanın oldu?

Bu faiz lobisi uydurmacası rastgele söylenmişti. Faiz İslamiyette haramdır ya, bu nedenle dindar AKP kitlesine uygun bir laf söyleniyordu. [Buna rağmen faiz almayan veya vermeyen Müslüman var mıydı? İş yapan Müslüman iş adamı aldığı krediler yüzünden faiz öderdi, küçük tasarruflarını finans kurumlarında tutan Müslüman vatandaş faiz alırdı.]

Gene de İslam’da faiz haramdı ya, işte o faizciler Güzel Yurdumuza ve onun dindar başbakanına karşı komplo kurmuşlardı.

Tayyip Erdoğan’ın “Bakanım, bakanım” dediği şahıslardan Beşir Atalay ise komplo kuranları sayarken, Faiz Lobisine “Yahudi Diyasporası”nı ek-

ledi.

BU sözlere karşı Dünya Yahudi Kongresi, ABD Dışişleri Bakanlığı, AB tepki gösterdi. Beşir Atalay ise öyle bir söz söylemediğini ileri sürdü. Büyük çoğunluğu AKP yandaşı olan medya sustu, ama Halk TV Beşir Atalay’ın “Yahudi Diyasporasını suçlayan sözlerini görüntüsüyle yayınlarak yalanı yüzüne vurdu.

Bu kişilerin zihinleri böyle. Müslümanların Yahudi düşmanlığı beyinlerine o kadar yerleşmiş ki, ağızlarından kaçırıyorlar.

Görüldüğü gibi Gezi Direniş Tayyip Erdoğan’a, hükümetine ve erkekli kadınlı medya hoparlörlerine öylesine ağır bir şamar indirdi ki, hepsi afaldılar, yumruk yemiş boksör gibi groge oldular.

Saçmalıyorlar, ne dediklerini bilmiyorlar, konuyu gündemden bir türlü kaldıramıyorlar. 11 yıldır gündem değiştirmesiyle tanınan ya da hoşlanmadığı bir konuyu sulandırıp, tavsatıp unutturan Tayyip Erdoğan ilk defa aciz kaldı.

Aciz kaldı, çünkü eylemler devam ediyor. Vali ve Belediye Bşk. Gezi Parkını törenlerle açmaya kalktılar, binlerce İstanbullu doluverdi ve Park “Her Yer Taksim/Her Yer Direniş” nidalarıyla inledi. İleri Demokrasini polisleri parkı boşalttılar.

Rejim bu konuda çıkmaza saplandı: Parkı açsa, direnişçiler dolacak, dolmasınlar denirse Taksim Meydanını kapatmak zorundalar. Meydan kapanınca Parka kimse giremeyecek, Parkı açmış olmayacaklar.

Eminiz ki, Tayyip Erdoğan “kışla belasını” başına açtığı için çok ama çok pişmandır. “Nereden çıktı bu başımıza” diye hayıflanıp durmaktadır.

Oysa belanın sebebi Gezide ağaçların kesilme-ye başlanması değildir. Tayyip Erdoğan’ın sürdürdüğü mütehakkim, hakaretimiz davranışlara, her istediğini yaptırmasına, ağızına geleni söylemesine, öğrencilere, işçilere, futbol seyircilerine, göstericilere gaz sıkırtmasına, hoşlanmadığı gazetecileri işten arttırmasına karşı 11 yıldır oluşmuş tepkilerin ve negatif duyguların birikip birikip patlamasıdır.

Yani ortada tekil bir suç yoktur. Yakın tarihte bu kadar yoğun nefreti Kenan Evren toplamıştı, şimdi Tayyip Erdoğan topladı.

Volkan Gezi olayı olmasaydı bir başka vesileyle patlayacaktır. Tayyip Erdoğan’ın asıl suçu üç-beş ağaç değildir.

İleri Demokrasi'nin adliyesi ve emniyeti

Bu sayımızda sunduğumuz İleri Demokrasi haberlerini Gezi Parkı olayları başla-madan önce derlemiştik. En dikkat çekici nokta biber gazının ne kadar sık ve bol kullanıldığına dair olanlardı. İleri Demokrasinin Emniyeti bu huyunu Türkiye çapındaki olaylarda layıkıyla gösterdi. Yani yetkililerin ve Tayyip Erdoğan'ın 28 Mayıs 2013 sabahında "orantısız güç kullandığına" dair ikrarları a-besti, çünkü her olayda biber şiddet kullanmak, hatta fede-re takımların 11-13 yaş gru-bundaki futbolcularına da gaz sıkmak Emniyetin alış-kanlığıydı, bizzat en baştaki politikacıdan başlayan politikasıydı.

Gezi Parkı öncesi haberlerindeki diğer önemli husus, Tayyip Erdoğan ve resmi-gayrı resmi sözcüleri tara-fından "marjinal" ve "illegal" ilan edilen, kimi solcular ta-rafından sahip çıkılmayan bazı sol grupların "Taksim yasağını tanımayan" duyurularıydı.

Tayyip Erdoğan'ın 1 Mayıs 2013'te tekrar koyduğu ve daimi olacağını ilan ettiği -ama Galatasaray kutlama-larına izin verdiği-- ama yasağı tanımayacaklarını ilan edenler haklı çıktılar. İleri Demokrasi'nin Taksim Yasa-ğı yerle bir oldu. 15 Haziran akşamı sabaha kadar süren yoğun Emniyet saldırısına rağmen, Taksim Meydanı "Duran insanların direnişiyle devam etti.

Roboski soruşturması askeri mahkemeye havale edildi

28 Aralık 2011 günü vuku bulan Roboski katliamı hak-kındaki dava Diyarbakır Savcılığında 1,5 yıla yakın zaman savsaklandıktan sonra, görevsizlik kararıyla Genel Kurmay Askeri savcılığına gönderildi. Böylece 1910 Referandumuyla askeri vesa-yete son verdik, yargıyı sivilleştirirdik diyen Tayyip Erdoğan demokrasinin işine geldiği zaman nasıl bir sivil-asker işbirliği olduğu görüldü.

C. Savcılığının elindeki dosyada bombalama emrini kimin verdiği ve kimin uyguladığı sorusu bile yoktu. Şimdi askeri savcılıkta da olma-yacak. Olay yurt dışına dönük bir askeri müdahale olduğu için kararı mutlaka Hükümet -ve

onun adına başbakanın-vermiş olması ge-rekir. Emrin ita mercii Meclis adına yetkiyi kullanan Başbakan'dır. Başbakan ise tabii ki hiyerarşiyi atlayarak Hava Kuv. Komutanına ve-ya D. Bakırdaki 8. Ana Jet Üs Komutanlığına emir veremeyeceğine göre, gerekli emri Gen Kur. Başkanına vermiş olmalıdır. Çünkü o-nun muhatabı o makamdaki kişidir.

Bunlar basit bir bilgidir. Fakat İleri Demokrasi'de Tayyip Erdoğan'a böyle bir soruyu sorabilecek savcı ya da hakim var mıdır? Elbette yoktur? Şimdi Gen. Kur. As. Savcılığı'nın başbakana böyle bir soruyu yöneltebilme yetkisi yoktur?

Askeri mahkemeler şeklen de olsa bağımsız değildirler, emir kumanda zincirine bağlıdırlar.

Bir askeri savcı tabii ki en yüksek komutana "emri siz mi verdiniz, verdinizse hangi makamdan emir aldınız?" sorusunu soramayacaktır..

Uludere Operasyonunda Başbakanın astı olan Gen. Kur. Bşk. da sorumludur. Savcılık ne ona ne de hiye-rarşideki Hava Kuvvetleri Komutanına, ne de astları bir dizi hiyerarşik generalin ifa-desine başvuramayacaktır.

Gezi Parkında 28 Mayıs sabahı uygulanan şiddetin sorumluları diye dört adet belediye zabıtası memuru toplumun önüne atıldı. Peki o memurlara "emri kimden aldınız?" diye sorul-

du mu? Belediye Başkanına "emri siz mi verdiniz?" diye soramayan İleri Demokrasi mi Başbakan'a 28 Aralık 2011'de emri siz mi verdiniz soru-sunu soracak?

Türkiye'de Basın ve İfade Özgürlüğü raporu açıklandı

ABD'li Düşünce Kuruluşu Center for American Prog-ress'in yayımladığı "Türki-ye'de Basın ve İfade Özgürlüğü" raporuna göre, önümüzdeki iki yıl, Başbakan Erdoğan'ın ileride nasıl hatırlanacağını belirleyecek. ABD Başkanı Obama'ya yakınlığıyla bilinen kuruluşun yayımladığı raporda, Türkiye'de basın ve ifade özgürlüğünün durumunun yıllardır tartışıldığı belirtilerek Hükümete eleştirel yaklaşan çok sayıda gazeteci tutuklandı, iktidardaki AKP'ye muhalif görünen medya kuruluşlarına ağır cezalar kesildi. Durumda gözlenen kötüleşme, Türkiye'nin demokratik gelişiminin gidiyatı ve karakteri hakkında kaygı yaratıyor denildi.

Kürt sorununun çözülmesi halinde ortaya çıkacak eko-nomik sonuçlara vurgu yapılan raporda şöyle deniliyor: "Yeni anayasa azınlık haklarını ve ifade özgürlüğünü sağlama almalı. Bu sadece Kürtler ve diğer azınlıkların korunması için değil, barışçıl demokratik bir Türkiye'nin marjinal bölgelerinin ekono-mik potansiyeline kavuşması için de gerekli. Eğer Tayyip Erdoğan, Türkiye'nin demokratik lideri olarak hatırlanmak istiyorsa, hedefi bu olmalı."

Grup Yorum üyelerine hapis cezası

Grup Yorum üyesi Seçkin Taygun Aydoğan'ın da aralarında olduğu 3'ü tutuklu 6 sanığın "terör örgütü üyesi olmak, izinsiz gösteri yapmak ve polise direnmek" suçlarından yargılandığı dava karara bağlandı. Mahkeme Heyeti,

sanıklar Eser Mor-sümbül, Cemray Baş, Gürkan Türkoğlu, Seçkin Taygun Aydoğan, Melis Ciddioğlu ve Hazal Kaya'yı "terör örgütüne üye olmamakla birlikte örgüt adına suç işlemek, 13 Aralık 2011'de katıldıkları eylemde emniyet güçlerine görevini yaptırmamak için direnmek ve eylemde polis araçlarına taş atarak mala zarar vermek" suçlarından 6şar yıl 15er gün hapisle cezalandırdı. Sanıklar hakkında "terör örgütü propagandası yapmak" suçundan açılan davalarının ertelenmesine hükmeden mahkeme, 3 tutuklu sanığı 'aldıkları ceza-nın miktarı ve tutuklu kaldıkları' süre gerekçeleri ile tahliye etti. Tahliye edilen sanıklara yurtdışı çıkış yasağı kondu.

"Taksim yaşağını tanımıyoruz"

Alınteri, BDSP, Devrimci Hareket, Devrimci İşçi Hareketi, Emek ve Özgürlük Cephesi, Halk Cephesi, Kal-dıraç, Kazova işçileri ve Mücadele Birliği'nin, İstiklâl Caddesi üzerindeki Atlas Pasajı önünde bir araya gelerek gerçekleştirecekleri Taksim yaşağını protesto yürüyüşü öncesi polis caddeyi ve ara sokakları abluka altına aldı.

Taksim'in her sokağını kuşatan çevik kuvvet polisleri, herhangi bir grubun toplanmasına izin vermezken İstiklâl Caddesi'nde yan yana yürüyen gençlere bile dağıl-maları uyarısı yaptı.

Bunlara rağmen basın açıklaması için toplanan gruba kolluk kuvvetleri cop ve gaz bombasıyla saldırdı. Saldırıyı önlemeye çalışan İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe de polis tarafından darp edildi.

Saldırının ardından ara sokaklarda kovalamaca yaşandı. Arbede Tarla başı sokaklarında devam etti.

Eylem sırasında Taksim'deki Burger King'e çıkarak bu-radan "Baskılarınız ve yasaklarınız sökmeyecek Taksim yaşağını tanımıyoruz" yazan pankart sarkıtan 3 kişi polis tarafından darp ederek gözaltına alındı. Ayrıca, bir kişinin polis tarafından kask ve coplarla feci şekilde dövüldüğü ve yüzünün kanlar içe-risinde kaldığı gelen bilgiler arasında. Bazı kişilerin de atılan gaz bombası fişeklerinin isabet etmesi sonucu yaralandığı görüldü.

Emek Bizim, İstanbul Bizim

Emek Bizim İstanbul Bi-zim Platformu, Be-yoğlu Be-lediyesi'nin önünde açıklama yaparak Emek Sineması inşa-atına verilen ruhsatın iptalini istedi.

"Emek'in yıkımından sorumlusun istifa et" pankartı ve "Emek'i değil Demirören'i yıkın", "Emek'le sermaye uz-laşmayacak", dövizlerinin taşındığı eylemde platform üyeleri sık sık "Emek Bizim İstanbul bizim", "Kamu burada ISO nerede", "Biz bitti demeden bu mücadele bitmez", "Misbah Başkan Beyoğlu pişman" sloganlarını attı. Belediyenin önünde platform adına açıklamayı Hande Gülen okudu.

Emek Sineması'nın 20 Mayıs günü dozerlerle yıkıldığını ve yıkımın ardında neler yattığı sorusunu soran Gülen, "Emek Sineması, Tarla-başı, Sulukule, Toklu-dede başta olmak üzere, İstanbul'un çeşitli bölgelerindeki tarihi ve kültürel mi-rasımızın içinde yaşayanlarla birlikte yok edilmesine zemin olarak kullanılan 5366 sayılı yasanın kurbanıdır" dedi.

Hande Gülen, İstanbul'da yenileme canlandırma ve dönüşüm kavramları adı altında yürütülen projelerle tüm kamu kurumları ve mahalleler ve kültürel varlıkların sermayenin AKP işbirliğiyle yürüttüğü tüketim ve metalaşma politikasına kurban edilmekte olduğunu kaydetti.

Gülen, şöyle devam etti: "Emek Sineması için verilen mücadele bugün, AKP ve sermaye eliyle yürütülen kentsel dönüşüme, kültürel alana yönelik piyasacı dönüşüme karşı yürütülen bir mücadeledir ve son derece yaşamsal simgesel bir anlama sahiptir. Bu yıkımdan kimlerin sorumlu olduğunu biliyoruz. Bakanlar Kurulu, Kültür ve Turizm Bakanlığı, Sosyal Güvenlik Kurumu, İstanbul Büyükşehir Be-le-diyesi, Be-yoğlu Belediyesi, İstanbul Yenileme Alanları Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Bölge Kurulu, İstanbul Teknik Üniversitesi adına etik dışı rapor hazırlayan akademisyenler. Hepsi hesap verecek."

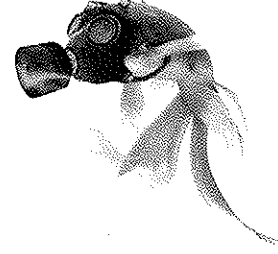
Hande Gülen, "Kentimize, emeğimize ve değerlerimize yapılan saldırıların hiçbirini unutmadık, unutmayacağız ve sonuna kadar takipçisi ola-cağız" diye belirtti.

Açıklamanın ardından platform üyeleri Belediye'ye yürüdü. Belediyenin içine girmek isteyen platform üyelerine polis müdahale etti. Polisin "yasa dışı davranıyorsunuz" diyerek müdahalesine tepki gösteren Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şube sekreteri Mücella Yapıcı, "Burada yasa dışı bir şey yok. Yasa dışı olan sizin uygulamalarınızdır. İnsanlar en doğal hakkı olan hizmeti almak için Belediye Başkanı ile görüşmek istiyor" dedi. Polisin izin vermemesi üzerine grup oturma eylemi yaptı. Belediye Başkanı'nı görüşmeye gelmedi.

Üniversitelerin yazgısı gaz

İstanbul'da yedi üniversitenin Reyhanlı'daki

Demokrasi sokungacı

saldırıyı protesto etmek için düzenledikleri ortak eyleme polis, gaz ve tazyikli suyla müdahale etti.

Boğaziçi, Galatasaray, İstanbul, İstanbul Teknik, Marmara, Mimar Sinan Güzel Sanatlar ve Yıldız Teknik Üniversitelerinden öğrenciler, Reyhanlı saldırılarının sorumlusu olarak gördükleri AKP hükümetini protesto etmek Dolmabahçe'deki Başbakanlık ofisine yürümek istemişti.

Futbolcu çocuklara da biber gazlı müdahale

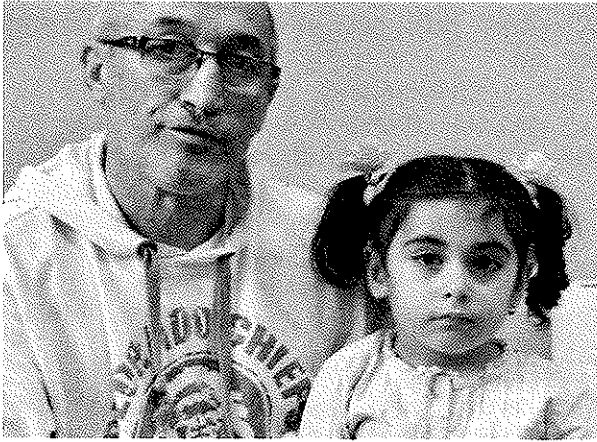
Kütahya'da 13-14 yaş grubundaki futbolcuların maçında sporcu çocuklar hakeme itiraz edince sahaya inen polis, çocukların yüzlerine biber gazı sıkıp copla dövdü. U-14 Türkiye Futbol Şampiyonası'nda, İkitellispör ile Bursa Yolspor karşılaşmasında hakem maçın bitmesine 6 dakika kala, İkitellispör'un hükmen mağlup olmasına karar verdi. Bunun üzerine itirazlarını sürdüren İkitellispörlü futbolculara, çevik kuvvet ekipleri müdahale etti. Polis, sahaya inerek futbolcu çocukların yüzlerine biber gazı sık-tı.

Duruma tepki gösteren İkitellispör Kulüp Başkanı Abdülselem Ceyhan, "13 yaşındaki çocuklara bu şekilde davranılmasını kınıyoruz. Polislerden şikayetçiyiz" dedi. Olayı anlatan İkitellispörlü futbolcuları "Birçok arkadaşımız hastanelik oldu. Bu yüzden şikayetçiyiz" diye konuştu.

Kolluk şiddeti hem eylemcilere, hem gazetecilere

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın idamlarının yıldönümünde yapılmak iste-

nen anma yürüyüşünde, polis hem eylemcilere hem de eylemi haberleştirmek isteyen üç kadın gazeteciye saldırdı. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilmişlerinin yıldönümünde Galatasaray meydanından Taksim'e yapacağı yürüyüşe polis gaz bombası ve copla saldırdı. Haber takibi yapan Dicle Haber Ajansı (DİHA) muhabirleri Rojda Korkmaz ve Sevdije Ergürbüz ile Fırat Haber Ajansı (ANF) ve BirGün Gazetesi muhabiri Zeynep Kuray da polis şiddetine maruz kaldı. Üç kadın gazeteci, görevde olduklarını ve basın kartlarını göstermek istemelerine rağmen zorla gözaltına alındı ve polis aracına bindirildi. Poli-sin Korkmaz'a tokat atmasına tepki gösteren Kuray'a ters kelepçe takıldı.

Asîwa Anter 3,5 yıldır kimliksiz, sebep "W" harfi

1992 yılında Diyarbakır'ın Seyrantepe'de Kontrgerilla tetikçisi tarafından öldürülen Musa Anter'in torunu Asî-wa'ya, 3 yaşını geçmesine rağmen isminde W harfi bulunduğu için kimlik verilmiyor. "W" harfinin kullanımı Türkiye'de her dilde serbestken, bir tek Kürtçe için yasak devam ediyor. 15 Mayıs Kürt Dil Bayramı nedeniyle alanlara çıkan Kürtler, anadilde eğitim ve Kürtçenin resmi dil olması talebini dile getirirken, Kürtçe isimlere konulan yasaklamalar da halen yürürlükte. Batman Nüfus Dairesi ailenin başvurusunu reddetti.

Ayşe Nur Zarakolu Ödülü Tutuklu Yazar ve Gazetecilere

İnsan Hakları Derneği'nin (İHD) her yıl verdiği "Ayşe Nur Zarakolu Düşünce Özgürlüğü Ödüllerinin" 11'in-cisi, İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan törenle, KCK basın davasında yargılanan gazeteciler ile KCK tutuklusu ya-zar ve çe-

virmen Ayşe Berk-tay'a verildi. Gazeteciler adına ödülü, aynı davada yar-gılanan ve geçtiğimiz ay tah-liye olan Dicle Haber Ajansı muhabiri Çağdaş Kaplan, Berk-tay adına ise Berk-tay'ın eşi Recai Hacımirzaoglu aldı. Jüri üyesi avukat Ercan Kanar, şunları söyledi: "Her iki Ayşe de dillerin ve halkların, hak eşitliği mücadelesinde özgür düşünce perspektifinde, devletin kirli ve sicili bozuk tarihine karşı değerli katkılar sundular. Ayşe Berk-tay, dilbilgisi zenginliğini popüler kültür için değil, ezilenlerin müca-delesine bir araç olacak nitelikte, bir kültür aracı olarak kullandı."

Tutuklu Gazeteciler göklerde...

3 Mayıs Dünya Basın Özgürlüğü Günü'nde Türkiye Gazeteciler Sendikası hapis gazeteciler için Çağlayan'daki İstanbul Adalet Sarayı'nın önünde uçurtmalı bir eylem düzenledi. Adliye'nin önündeki açık alanda yapılan eylemde çok sayıda gazeteci, üzerinde Türkiye'de cezaevinde bulunan 62 tutuklu gazetecinin fotoğraflarının olduğu 62 uçurtma uçurdu. TGS Başkanı Ercan İpekçi gazetecilerin mesleki faaliyetleri sebebiyle yargılanmalarının parlamento, yargı ve siyasi iktidarın utancı olduğunu söyledi. İpekçi hükümete seslenerek; "Bu siyasi iktidar Adalet Sarayı'nda adaleti aradıklarını söylemişti. Biz onlara adaleti vicdanlarında aramalarını söylüyoruz."dedi.

Çağlayan Adliyesi'nde basın açıklaması yasaklandı

Taksim ve Kadıköy meydanlarından sonra, Çağlayan Adliyesi de basın açıklama-larına kapatıldı. Polis, gaz tüpüyle adalet sarayı önünde nöbet tutuyor. Adliyenin gü-venliğinden sorumlu emniyet görevlilerine, İstanbul Cum-huriyet Başsavcılığı'nın "Ad-liyenin kapılarının önünde basın açıklaması yapılmasına izin vermeyin" şeklinde talimat verdiği öğrenildi. Bu ta-limatın ardından, basın açık-lamalarının yapıldığı merdivenlerin önüne çevik kuvvet ekibi yerleştiril-

di. Eylem ve-ya açıklama yapmak isteyen grupların, adliyenin karşısındaki meydana yönlendirileceği ifade edildi. Öte yandan emniyet görevlilerinden alınan bilgiye göre, baş-savcılık tarafından yasaklanan bölgede, bugüne kadar yaklaşık 250 eylem oldu ve bu eylemlerde herhangi bir sorun yaşanmadı.

Çağlayan yasağına açıklama geldi: "Sizi ilgilendirmez!"

İstanbul'daki Çağlayan Adliyesi önünde eylem yasağı ile ilgili tartışmalar sürüyor. Konuyla ilgili bilgi edinme başvurusunda bulunan Avukat Mehmet Ümit Erdem'e verilen Ateş Hasan Sözen imzalı yanıtta "olayın kamu-oyunu ilgilendirmedeği, ku-rum içi mesele olduğu" ifade edildi.

Avukat Mehmet Ümit Erdem, Bilgi Edinme Yasası uyarınca şu soruyu sordu:

İstanbul Cumhuriyet Baş-savcılığı tarafından Çağlayan Adliyesi önünde basın açıklaması, toplantı ve gösteri yapılması yasaklanmıştır. Söz konusu yazının bir örneğinin Bilgi Edinme Kanunu uyarınca tarafıma verilmesini, bu mümkün değilse yasağın se-bebinin ve yasal dayanaklarının bildirilmesini...İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nın Ateş Hasan Sözen imzalı yanıtı şöyle:

4982 Sayılı Bilgi Edinme Hakkı Kanununun 25. Maddesinde belirtilen 'Kurum ve kuruluşların, kamuoyunu ilgilendirmeyen ve sadece kendi personeli ile kurum içi uygulamalarına ilişkin düzenlemeler hakkındaki bilgi veya belgeler, bilgi edinme hakkı kanunu dışındadır' amir hükmü gereğince, talebiniz uygun görülmemiştir.

PEN, Ayşe Berktaş için mektup kampanyası başlattı

Uluslararası PEN Hapisteki Yazarlar Komitesi, Adalet Bakanı Ergin'e mektup kampanyası başlatarak KCK davasından hapiste bulunan Ayşe Berktaş ile diğer ifade özgürlüğü mahpuslarının ser-best bırakılmasını istedi.

Mektupta Türkiye'deki gazetecilerin, akademisyenlerin ve yazarların hapse-dilmesini protesto eden PEN, Berktaş'ın ifade özgürlüğünü kullandığı için hapsedilmiş onlarca kişiden sa-

dece biri olduğuna dikkat çekti. Te-rörle Mücadele Kanunu'nun uzun zamandır yazarları, yayıncıları, gazetecileri, akade-misyenleri ve siyasetçileri hapse atmak için kullanıldığını belirten PEN, 2012 yılının Kasım ayında Türkiye'ye yaptıkları ziyaretini hatırlatarak şunları ekledi:

"Hükümet ve Cumhurbaşkanı Abdullah Gül gazetecilerin, yayıncıların, yazar ve akademisyenlerin yargılandığı davaların Türkiye'nin demokrasi ve ekonomik gelişimi üzerinde bir gölge olduğunu söylemeler de so-ruşturmalar ve davalar devam ediyor. Bunlardan biri de PEN Türkiye'nin piyanist Fazıl Say'ın hakkında açılan davayı protesto ettikleri gerekçesiyle başlatılan soruşturma. Tweetleriyle 'dini değerleri aşağıladığı' gerekçesiyle on ay hapis cezası alan Say'ın davasında hükmün açıklanması geriye bırakıldı."

Allah allah!...

Yazdığı bir yazıda 'Allah ile kontak kurduğunu iddia eden', 'bundan siyasi, mali ve cinsel menfaat temin eden' ve 'bir Arap lideri' olduğu yönündeki nitelendirmelerde bulunarak Hz. Muhammed'e hakaret ettiği gerekçesiyle hakkında dava açılan gazeteci-yazar Sevan Nişanyan, 13 ay 15 gün hapis cezasına çarptırıldı.

Mahkeme Nişanyan'ın sa-bıkasında 3 aydan fazla hapis cezası bulunduğuna dikkat çekerek verilen cezayı ertelemedi.

Fazıl Say'ın cezasına atıfta bulunan Nişanyan, bunun bir hükümet politikasına dönüştüğünü kaydetti. Karara itiraz edeceklerini önce temyize ardından Anayasa Mahkemesi'ne gideceklerini belirten Sevan Nişanyan şöyle yazmıştı: "Bundan yüzlerce yıl önce Allah'la kontak kurduğunu id-

dia edip bundan siyasi, mali ve cinsel menfaat temin etmiş bir Arap lideriyle dalga geçmek nefret suçu değildir. 'İfade özgürlüğü' denilen şeyin, adeta anaokulu seviyesindeki bir test örneğidir."

Nişanyan CNN Türk'te Enver Aysever'e "Ben bu kişinin 'Tanrı'yla gerçekten te-

mas kurduğuna, mesaj aldığına inanmıyorum. Hatta bu iddiayı saçma ve anlamsız buluyorum." demişti. "Peygamberliğin tarihin çok ilkel bir döneminde ortaya çıkmış bir meslek olduğunu düşünüyorum." diye eklemişti.

Sözler ve Sözler!

Yılmaz Hüröglü

Yazımıza Recep Tayyip Erdoğan'ın değişik zaman ve mekanlarda söylediği sözlerle başlayalım.

"Benim zamanımda nice arkadaşım vardı, çok okurlardı, kütüphaneleri vardı. Hep 10 alırlardı. Şimdi sefilleri oynuyorlar."

(Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi-25 Şubat 2005)

"Dünyanın tüm girişimcileriyle görüşürüm. Bakan arkadaşlarıma da her yerde görüşmelerini tavsiye ederim. Çünkü ben ülkemi adeta pazarlamakla mükellefim"

(Cevahir AVM açılışı- 16 Ekim 2005)

"Başbakan: Böyle bağırılmaz ki, edepsizlik yapma.

Kemal Öncel: Edepsizlik yapmıyorum. Lütfen

hakaret etmeyin.

Başbakan: Artistlik yapma

Kemal Öncel: Artistlik yapmıyorum, ben sanatçı değilim.

Başbakan: iyi bir sanatçısın

Kemal Öncel: Tarım bakanımızın anayasayı ihlal ettiğini biliyor musunuz?

Başbakan: Lan terbiyesizlik yapma

Kemal Öncel: Lan mı?

Başbakan: Evet

Kemal Öncel: Lan mı? Canım sağ olsun.

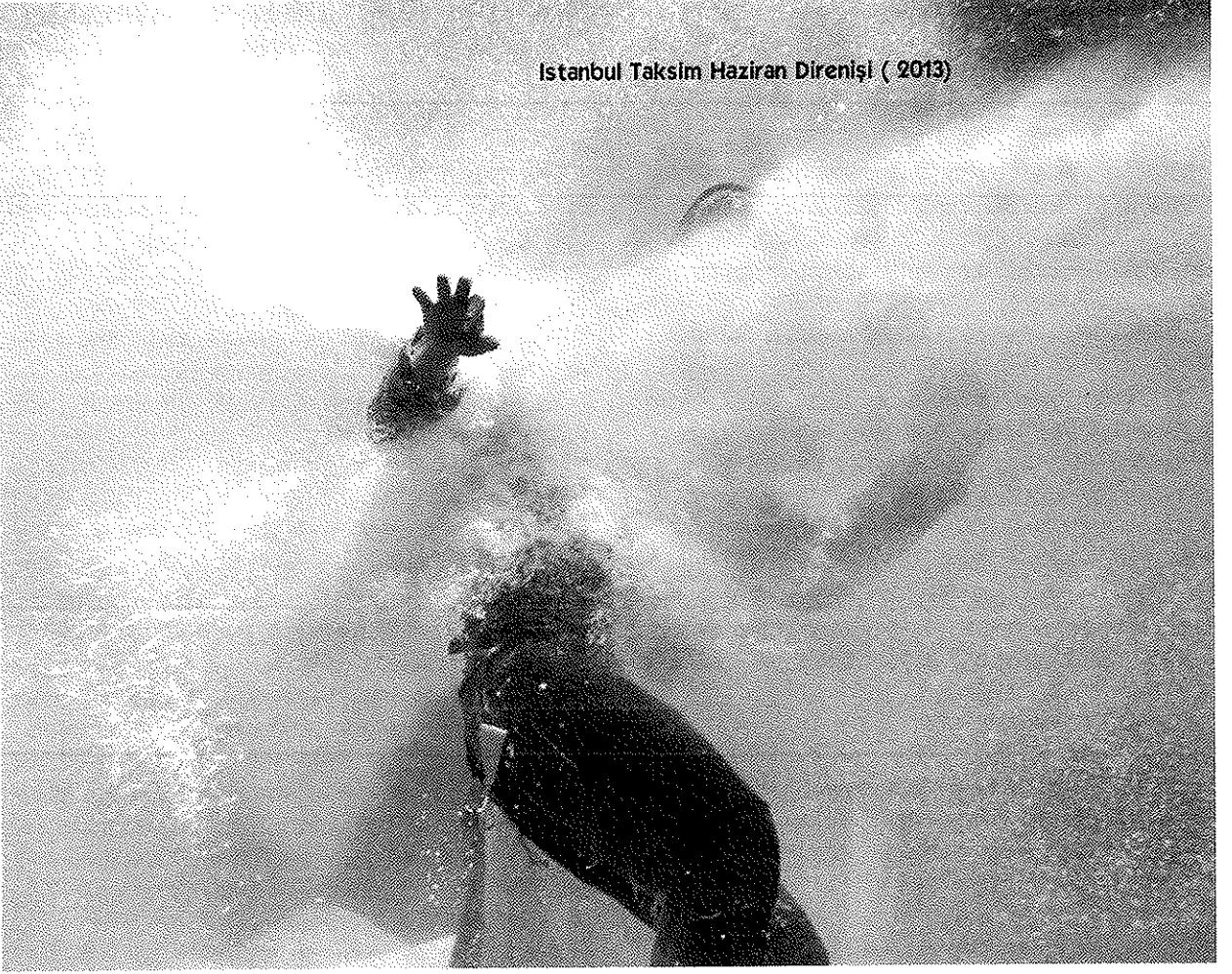
Başbakan: Şu anda çiftçiye ne verildiğinin farkında mısın?

Kemal Öncel: Ne zaman?

Başbakan : Şimdi.

Kemal Öncel: Benim mahsulüm öldükten sonra mı? İki senedir anamız ağlıyor.

Başbakan : Hadi ananı da al git buradan.”
(Mersin gezisi-11 Şubat 2006)

Vatandaş: (Bağırır) Çocuğum işsiz.

Başbakan: Senin çocuğın da işsiz kalsın. Otur, otur. Bana kişisel sorunlarını getirme, genel sorunları getir. Genel nerede ona bak.

(Keçiören İlçe Kongresi- 27 Mart 2006)

(Sendikaların 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama isteğine karşı)

"Ayakların başları yönettiği bir yerde kıyamet kopar."

(Meclis grup toplantısı- 22 Nisan 2008)

(Tarihi Moda İskelesi'nde Büyükşehir Belediyesi'nin içkiyi yasaklaması üzerine haftalardır eylem düzenleniyor.) "Bunlar hayatı o şişenin içerisinden görenler... Mahalle baskısı, mahalle baskısı deniyor ya, asıl mahalle baskısı bu ülkede 'Ben içmiyorum kardeşim, sen buyur iç' diyenlere."

(Kadıköy'de iftar yemeği- 11 Eylül 2008)

"Gençler, bakınız her üniversiteyi bitiren veya tüm halk iş sahibi olur diye bir kaide yok."

(Dokuz Eylül Üniversitesi 2009-2010 akademik yılı açılış töreninde)

"Bakınız sulu-kuru her türlü kötü alışkanlıklar gençliğimizde var. Bu tabii gençliğimizin ne yazık ki çok çok arzu edilmeyen yerlere doğru kaydığını gösteriyor."

(İMKB 100 milyon TL'lik Eğitime Katkı Projesi protokol imza töreni- 28.09.2009)

"Bakın benim ülkemde 170 bin Ermeni var; bunların 70 bini benim vatandaşımıdır. Ama yüz binini biz ülkemizde şu anda idare ediyoruz. E ne yapacağım ben yarın, gerekirse bu yüz bininc 'Hadi siz de memleketinize' diyeceğim; bunu yapacağım "

(BBC Türkçe'ye söyleşi -16 Mart 2010)

"Başbakan sensin... İster asar, ister kesersin..."
(23 Nisan Başbakanı küçük kıza- 23.04.2010)

"Affedersiniz, bu ülkede köpeğine 'Arap' ismi takıp, 'Arap, Arap, Arap' diye çağıranlar oldu."

(Meclis grup toplantısı-15 Haziran 2010)

"Ne iş yaptıklarını bilmiyorum, Cumartesi Anneleri birileri tarafından kullanılıyor"

"Kadın erkek eşitliğine inanmıyorum, kadın ve erkek farklıdır, birbirinin mütemmimidir (tamamlayıcısı)."

(Kadın örgütleri temsilcilerine-20 Temmuz 2010)

"Bu işin sulusuna da kurusuna da karşıyım. ... Sen bunları meyveden elde etmiyor musun? Üzümden elde etmiyor musun? Onları ye! "

(Rixos Otel -20 Temmuz 2010)

"...tutturmuşlar 'Başbakanın boyu ne kadar?' Yahu bu sorulur mu Başbakana? Ama çok merak ettin, söyleyeyim. 1,85. Tepe tepe kullan. ... önemli olan boy değil, önemli olan soy, soy."

(Gaziantep- 16.08.2010)

"... Hasan Harakani'nin türbesinin hemen yanı başında bir ucube oraya koymuşlar. Bir garip bir şey dikmişler..."

(Kars-08 Ocak 2011)

"O arkadaş (AKP'li eski Kars Belediye Başkanı) neden yeniden aday yapılmadı? Çünkü aradığımız vasıflar o arkadaşta yoktu. Muhafazakâr demokrat anlayışımıza uymadığı için bir daha aday gösterilmedi."

(Katar-13 Ocak 2011)

"Hangisine dedik ki sen ne kadar şarap içiyorsun, bira içiyorsun... Böyle bir derdimiz oldu mu bizim? Aksırınca, tıksırınca kadar içiyorlar birşey demiyoruz."

(İl Başkanları Toplantısı-14 Ocak 2011)

(Nükleer enerji konusunda takvimin işlediğini belirterek) "Riski olmayan hiçbir yatırım yoktur. Yani evinize Aygaz tüpü de koymamak gerekir."

(Moskovaya hareketinden önce-16 Mart 2011)

"Ben yargının işine karışmam, yargı da benim işime karışmamalı."

(İngiltere'ye giderken havaalanı- 31 Mart 2011)

"Tabii, bu arada bir tanesi de kalp krizi geçirerek oradaki, şu anda kimliğini bilmiyorum.

Üzerinde de fazla, bu noktada durmak istemiyorum. Kalp krizi neticesinde öldüğü söyleniyor."

(Haliç Kongre Merkezi-01 Haziran 2011)

"Bu sabah bakıyorum bir televizyon kanalında Ankara'da bir polis panzerine tırmanan bir tane kız mıdır, kadın mıdır bilemem."

(Konya -03 Haziran 2011)

"Özgürlüklerin de bir sınırı vardır. Siz siyasetçiyi eleştirme hakkına sahip olacaksınız. Siyasetçinin sizi eleştirme hakkı olmayacak. 25 kuruşa simit yok artık."

(Grup toplantısı-16 Kasım 2011)

"Benim ifademde dindarlar, dinsizler diye bir ifade yok. Dindar bir gençlik yetiştirme var. Bunu yine söylüyorum, bunun arkasındayım."

(Genişletilmiş İl Başkanları Toplantısı-01.02.2012)

"Topçu Kışlası'nı yapacağız. Üst kurul reddetmiş. Biz de reddi reddedeceğiz. Rus mimarisi deniliyor, ona bakarsanız İstiklal Caddesi de barok mimari. Kışlanın bir bölümü müze olabilir, ortası yeşil alan. Diğer bölümünde İstiklal Caddesi'nin devamı niteliğinde alışveriş merkezi. Üstü rezidans ve otel. Yap-İşlet-Devret modelini düşünüyoruz."

(Prag'a giderken uçakta- 04.02.2013)

"Bu gençliğin tinerci olmasını mı istiyorsunuz? İsyankar bir nesil mi olmasını istiyorsunuz? Hiçbir meselesi olmayan bir nesil mi istiyorsunuz? Biz sizlerle bu meselede anlaşamayız. Dindar bir nesil çağdaş olamıyor mu?"

(Eğitimde Fatih Projesi'nin açılış töreni-05.02.2012)

Istanbul Taksim Haziran Direnişi (2013)

“Altını çiziyorum modern, dindar bir gençlik-
ten bahsediyorum. Dininin, dilinin, beyninin, il-
minin, ırzının, evinin, kininin, kalbinin davacı-
sı bir gençlikten bahsediyorum.”

(AKP Gençlik Kolları Kongresi-19.02.2012)

“Alkollü bir içki olan bira, Cumhuriyet'in ilk
yıllarında, yayınlanan bazı kitaplarda, maalesef,
'milli bir halk içkisi' olarak takdim edilmiştir.
Halbuki bizim milli içkimiz ayrandır.”

(Global Alkol Politikaları Sempozyumu-26.04.2013)

“Yahu çanak çömleği koruyorsun da oradaki
tarihi kışlayı neden korumuyorsun. ... O zaman
ne dedik, “olacak” dedik, şimdi oluyor. Bu ta-
bi kışla olmayacak. AVM, belki rezidans ola-
rak hizmet görecek. ... Divan Oteli tarafında
da bir şehir müzesi yapmak üzere adım ataca-
ğız.”

(Kızılcahamam İl ve İlçe Başkanları toplantısı-
29.04.2013)

“Attıkları manşetlerle, köşe yazılarıyla, ney-
miş, gazetecilik yapıyorlarmış. Eğer böyle ga-
zetecilik yapacaksan, batsın senin bu gazeteci-

liğin.”

(Balıkesir mitingi-12.05.2013)

“Çocukların gece gündüz içip kafa kıyak do-
laşmasını istemiyoruz”

(İl Başkanları Toplantısı-24.05.2013)

“Kürtajı bir cinayet olarak görüyorum. ...

Yatıyor-kalkıyorsunuz; Uludere diyorsunuz. 'Her kurtaj bir Uludere'dir' diyorum. ... Bu milleti dünya sahnesinden silmek için sinsice bir plan olduğunu bilmek durumundayız."

(AKP Genel Merkez Kadın Kolları 3'üncü Kongresi-27.05.2012)

"Biz öyle bir Sultan Süleyman tanımadık. Onun ömrünün 30 yılı at sırtında geçti. Sarayda o gördüğünüz dizilerdeki gibi geçmedi. ... Ve ben o dizilerin yönetmenlerini de o televizyonun sahiplerini de milletimizin huzurunda kınıyorum. Ve bu konuda da ilgilileri uyarmamıza rağmen yargının da gerekli kararı vermesini bekliyorum."

(Kütahya Havalimanı açılışı-25 Kasım 2012)

"İki tane ayyaşın yaptığı yasa, sizin için muhterem oluyor da inancın emrettiği bir gerçek, bir vaka, niçin sizler için reddedilmesi gereken bir olay haline geliyor. ... İçeceksen yine alkollü içeceğini al evinde iç."

(Meclis grup toplantısı -28.05.2013)

"İfadelerimi farklı yerlere çekiyorlar. Memnunuz, gündem oluşuyor. Bir başbakan gündem oluşturmuyorsa o görevde bulunmasın zaten. Sırf birilerinin keyfi bozulacak diye milletimizin tamamının geleceğini korumaya yönelik adımlar atmaktan geri durmayacağız. ... İlla sigara içmek isteyenler varsa zehir odası yaparsın."

(Tütün Araştırma Sonuçları toplantısı -31.05.2013)

"...İçki içiyorsa alkoliktir. Tanımı odur."

... Twitter denilen bir bela var. Yalanın dâ-niskası burada. Bu sosyal medya denilen şey aslında şu anda bana göre toplumların baş belasıdır.

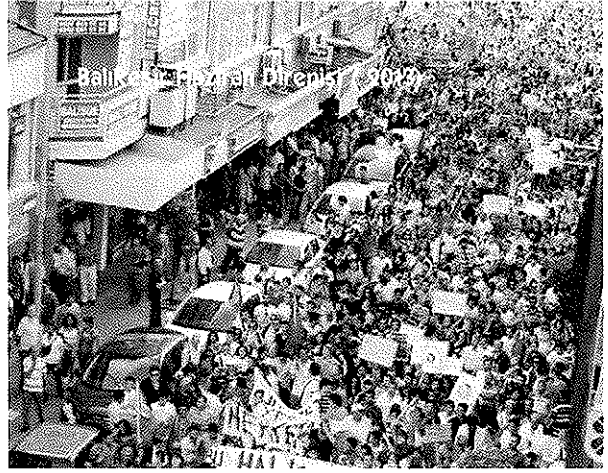
...Onlar Taksim'e 20 bin kişi mi çıkardı ben de 500 bin kişiyi Kazlıçeşme'ye çıkarırım.

... Partimin tabanı da 'Biz bunlara karşı sessiz mi kalacağız' diye sürekli bizi aradılar ama biz sakin durduk.

... Devletin metrosunda da ahlak kuralları vardır. Bu ahlak kuralları aşılsa buna karşı anons yapılmasının nesi yanlış.

... Şimdi soruyorum, bir anne baba kızının, afedersin, birinin kucığına oturmasını ister mi?

... Tayyip Erdoğan olarak ben bunu saygıyla karşılamam ve toplumun büyük kesimi de saygıyla karşılamaz. Ben Dolmabahçe'de ofisinin önünde, Kadıköy'den gelenlerin durumunu görüyorum. Ama saygı gösteriyorum.

...Bizim Taksim cami olayı var. Maksim'in arkasına yapılacak. ... ilk açıklamasını yapıyorum. ... oradaki kiliseyi biz meydana çıkaralım istiyoruz. Öbür tarafta cami, bizim medeniyet anlayışımızın örneği olur.

...Benim adım Tayyip Erdoğan. Biz bu yola çıkarken ne aldatan ne aldanan olacağız dedik. Biz tarihi veririz ve orayı bitiririz. Türkiye'nin sahip olduğu ciddi manada, gerçek manada kültür merkezi yok. ... uluslararası bir proje yarışmasıyla biz oraya (AKM) muhteşem bir proje yapalım."

(Fatih Altaylı Teke Tek Programı -02.06.2013)

"Sayın Cumhurbaşkanımız 'mesaj alınmıştır' derken, içeriğinde ne var, bunu ben bilemem. ... Ben de basın mensuplarına sordum. 'Siz hangi mesajı aldınız. Bana açıkla mısınız?' dedim. Fakat basın mensubu arkadaşlar, bana herhangi bir mesajı vermediler, açıklayamadılar."

"Soru: ...yumuşatıcı bir tavır içine girecek misiniz?"

RTE: Yumuşatıcı ifadeler ne olabilir? Bunu bana öğretirseniz, ona göre konuşurum."

"Şu anda bizim evlerinde zorla tuttuğumuz bu ülkenin en az yüzde ellisi var. Biz onlardan sabırlı olmasını istiyoruz."

(Fas'ta basın toplantısı-03.06.2013)

Toplumsal olayları aritmetik ile açıklayamayız. Sürekli, ilgili ilgisiz yerlerde akla zarar laflar edilerek, "hızaya gel!" komutları verilip insanlar biçimlendirilmeye çalışılıyorken otoriter bir yönetim anlayışı kitleler üzerinde hakim kılınmak isteniyor. Biz de aritmetikle olaya dahil olup "katkı" yapalım dedik. Eşitlik, özgürlük ve adalet nosyonlarını içselleştirememiş,

farklı olana tahammülsüz; ayrıştıran, ötekileştiren, aşağılayan bir zihniyetten neşet eden, her zemin ve zamanda atılan nutuklarda, yapılan konuşmalarda söylenen sözleri alt alta yazdık. Toparlayabildiğimiz kadarıyla tüm bu sözler; muhalife, yandaş olmayana, işçisine, memuru-

na, köylüsüne, öğrencisine, esnafına, işadama ve bilumum Türkiye insanına 11 yıldır ayar verme babında söylenegelmektedir. Bu “veciz” ifadeleri sıralayıp yukarıdan aşağı ve aşağıdan yukarı toplama işlemine tabi tuttuğumuzu varsayarsak Gezi Parkı ile somutlanan direniş sonucuna varırız.

Kısa yoldan bulduğumuz bu sonuç, yandaş TV ekranlarında sosyolojik, psikolojik ve de antropolojik analizler döktüren malum allâmelerin ortaya koyduğu sonuçlar kadar “açıklayıcı” ve “yol gösterici” olur mu bilemem. Analizlerinde kabahatin bir kısmını Recep Tayyip Erdoğan (RTE)’a yükleyerek zevahiri kurtarma telaşına düşerlerken, bir taraftan da “iyi” giden ekonomik düzenin bozulmasına mahal verecek söylem ve eylemlerden kaçınmayı kendisinden hassaten istihdam ediyorlar. Biraz daha sakin, biraz daha sevecen, anlayışlı, biraz daha alttan alsan ne olur sanki. Sonra kaldığım yerden de-

vam edersin.

RTE'yi bu işin dışında tutmak için yalana kırk takla attıranlar Gezi direnişi boyunca da alışıldık simalarıyla ekranlardaydılar. Ne olmuştu da, vesayet rejimini bertaraf eden demokrat RTE'ye bu tepkiler oluşmuştu? Piyasa ekonomisi en iyi şekilde sürdürülmektedir. IMF'ye borcumuz kalmadı. Cari açık da o kadar önemli değil, uluslar arası finans merkezleriyle (faiz lobisi..!) uyum içinde sürdürülebilirliği sağlanmaktadır. RTE'nin de ağzından çıkanı kulağı duysun artık. Bakın "ılımlı" Abdullah Gül ne güzel söylüyor, "Demokrasi sadece sandık değildir.", "Herkes evine, mesaj alınmıştır."

Kitlelerin sosyal, ekonomik ve kültürel ortamdan algıladıkları, tepkisel davranışlarının mahiyetini, mertebesini ve şiddetini belirler. Bu belirlenen duruma önderlik edecek olanlar kitlelerden bağımsız, bir başına bireyler olmadıkları gibi kitleler de oluşturdukları toplumun yapılanması dışında değildir. Bu toplumun bireyi olan RTE, kendi müktesebatına göre söylem ve eylemlerini kitleler nezdinde etkin kılmaya çalışırken kişisel tarihinin İslamcı ve muhafazakâr kodlarıyla hareket etmektedir. Doğduğu, büyüdüğü toplumun ataerkil otoriter yapısının normları, RTE'nin günlük yaşam ritüelinden, hitabesine ve siyaset yapma biçimine kadar bütün kişiliğine egemen olmaktadır. Zaten RTE'ye biçilen "karizmatik" lider yakıştırması, toplum nezdinde eril iktidarın (RTE'nin şahsında) meşruluğunun sağlam temellerle devam ettiğinin bir göstergesidir. Kadına şiddetin baskın olduğu coğrafyamızda, polislerin özellikle kadına güç uygularken orantısız davranışları üzerinde de düşünülmelidir. "Kolsuz gömlek, kısa etekle burada işin ne?" veya "Başörtüsüyle burada işin ne? Evinde otursana!" En üstten en alta kadar bu eril otoriteden kimsenin azade olmadığını gösterir.

Tüm bu eril efelenmeler, sıra sistem üzerine konuşmaya geldiğinde yerini munis bir RTE'ye bırakmaktadır. Sisteme toz kondurmamaktadır. Bakmayın faiz lobisi ve dış mihraklara saydırmasına. Aslolan düzenin bekasıdır. Ekonomide Türkiye'yi ilerilere taşımışken, tüm dünyada itibarımız yükselirken daha ne istiyor bu insanlar?

"2013 ilk çeyrekte büyüme yüzde 3. Kriz içindeki ülkeler IMF önünde borç almak için sıraya girerken Türkiye IMF'ye borcunu sıfırladı. Bütün dengeleri sarsılmış bir ekonomiyi devraldık, sarsılmaz bir ekonomi haline getirdik. Gözü çok yükseklerde olan bir Türkiye

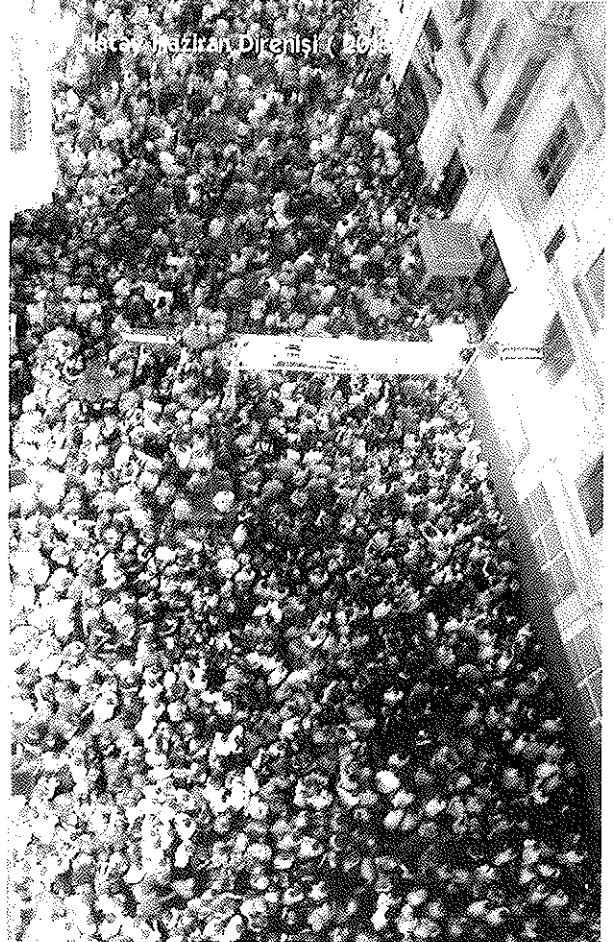

Bolu Haziran Direnişi (2013)

var. Son olaylarda Türkiye'nin demokrasisi de çok önemli bir sınavdan geçti. Bu olaylar doğrudan Türkiye demokrasisini hedef alıyordu. Ama kurduğumuz sağlam temel sayesinde ne ekonomimiz ne demokrasimiz yara almadı." (Rixos Otel-17.06.2013)

Tarihte ne oldu?

19 Şubat 2001 tarihinde Çankaya Köşkü'nde yapılan Milli Güvenlik Kurulu toplantısında, Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, Başbakan Bülent Ecevit'e anayasa kitapçığını fırlattı. Yaşanan tartışma sonunda toplantıyı terk eden Bü-

Bolu Haziran Direnişi (2013)

lent Ecevit, akabinde basına yaptığı açıklama ile büyük bir ekonomik kriz dalgası başlattı. (Zaten ekonomik kriz de anayasa kitapçığının fırlatılmasını bekliyordu..!) Borsa çöktü, döviz fırladı. Yaşanan ekonomik krize çare olması amacıyla Amerika'dan Kemal Derviş getirilerek ekonomiden sorumlu bakan yapıldı.

Fırlatılan anayasa kitapçığı, 6 ay sonra AKP'nin kuruluş tarihi olan 14 Ağustos 2001 tarihinde RTE'nin kucağına düştü. %34,63'lük oyla da 3 Kasım 2002 genel seçimlerinde AKP iktidar oldu. (%10 seçim barajını unutmamalı.) RTE yasaklı olduğu için Başbakan olamadı ama 10 Aralık 2002 tarihinde oğul Bush tarafından Beyaz Saray'da başbakan düzeyinde kabul gördü. Bu kabul ABD desteğinin arkasında olduğunun cümle aleme gösterilmesi idi. Destek için nelerin pazarlık konusu yapıldığını anlamak için o günden bugüne ABD'nin Ortadoğu politikalarına, bu politikalara itiraz odaklarının tasfiyesine, askeri vesayetinin kaldırılması ve yargının 12 Eylül referandumuyla getirildiği duruma bakılabilir. Bu kadar operasyonel atraksiyonları salt iç dinamiklerle açıklama gayreti futboldaki "orta sahada top çevirme" eylemine uygun düşer.

28 Kasım 2002'de güvenoyu alan Abdullah Gül hükümeti, (eğrisi doğrusuna denk getirilerek 9 Mart 2003'de RTE Siirt Milletvekili seçilince) 11 Mart 2003'te istifa etti. Kurduğu kabinenin 23 Mart 2003 tarihinde güvenoyu almasıyla RTE, 59. T.C. Hükümetinin Başbakanı oldu.

İslamcı ve muhafazakar zihniyet, Cumhuriyet tarihi boyunca Kemalist devletin kurumlarından uzak tutulmaya çalışılmıştır. İslamcı zihniyet, çok partili sistemle birlikte DP, AP, DYP, ANAP çizgisinin açtığı alanlara nüfuz ederek tek başına hükümet etme seviyesine ulaşmıştır. Merkez sağ çizgi, söz konusu zihniyeti yedeğine alıp esnaf, köylü, çiftçi ve aşiretler tabanlı

seçmen yapısıyla Türkiye burjuvazisinin palazlanması doğrultusundaki ekonomik politikaları yürütmüştür. Dört eğilimi barındırdığı iddia edilen Turgut Özal'ın partisi ANAP, Türk-İslam Sentezi gibi toplama bir ideolojik yapılanmayı

yerleştiren, Tayyipgiller üzerlerindeki Milli Görüş gömleğinin kavrayıcılığında yollarına devam ettiler. Acaba ekonomik anlamda o gün savunduklarının bugün tersini yapacaklarını düşünüyorlar mıydı?

“Dış Politikadaki hedef, uydu değil, lider ülke Türkiye’dir. Bunun için de Türkiye’nin yeri Papa XII. Pio’nun tavsiyesiyle Roma Anlaşması’na dayanarak bir Hristiyan Birliği olarak kurulan Avrupa Birliği değil Dünya Müslüman Ülkeler Birliği olacaktır.” (Refah Partisi’nin 1995 Seçim Beyannamesi)

“AB’ye giremeyeceğimiz kesindir... Çünkü AB bir Hristiyan kulübüdür...” (Abdullah Gül-1995)

“AB’ye girmeyeceğiz... Avrupa Birliği’ne girmek için koşturuyorlar. Onlar da bizi almamayı düşünüyorlar. Eeee... biz de girmemeyi düşünüyoruz. AB’nin asıl adı Katolik Hristiyan Devletler Birliği’dir.” (RTE-1996)

AB aleyhine bu ve buna benzer sözler söyleyen Başbakan RTE ve Dış İşleri Bakanı Abdullah Gül, 29 Ekim 2004’te İtalya’nın başkenti Roma’da Avrupa Birliği Anayasası imza törenine katılmış ve AB Anayasası’na Hristiyanlık dünyası için tarihi öneme sahip Campidoglio’da Papa X. Innocenzo’nun heykeli önünde imza atmıştı. Özellikle demokratikleşme ve neo-liberal politikalara eklenme konusunda içte büyük sermaye çevrelerinin bastırması ile iktidar olmanın bir ayağının da (diğer ayak ABD) AB’den geçtiği gerçeğinin AKP kadroları tarafından zımnen kabulü bu imzayı attırmıştır. Bu imza sonrası Başbakan ve Dışişleri Bakanı İstanbul’da AB fatihleri gibi karşılandılar.

"Biz senin demokratik olma ihtimalini sevmiştik"

AKP’ye kuruluş ve iktidar olma sürecinde desteklerini eksik etmeyen, medya, akademi ve siyaset dünyasında etkinliği olan (ya da raf ömrü süresince etkin kılınan) liberaller, “solcu”lar hükümet politikalarını parlatmışlar, özgürlük ve demokrasi güzellikleri ile ambalajlayıp vitrine taşımışlardır. AKP, Avrupa Birliği’ne eklenmeyi sağlayacak, kurum ve kurallarıyla piyasa ekonomisini etkin kılacak ve devlete ekonomiden el çektiyecek, askeri ve sivil bürokratik ve sayeti geriletecek, devleti şeffaflaştıracaktı. Fazla gerilere gitmeye gerek yok Gezi Parkı direnişi sırasında yazdıklarıyla bile hala iktidara ve Başbakan’a övgülerini eksik etmiyorlar.

Başından beri AKP ve RTE’ye övgüler dizip destek veren Ali Bayramoğlu, demokratik ve açık toplumun AKP döneminde şekillendiğini

iddia ederek övgü ve desteğe devam etmektedir hala. RTE’yi uyararak, mücadele etme gücünün göstergesi olan ataerkil dil, yerinde ve zamanında kullanıldığında faydalıdır diyor ve ekliyor "Dili değiştirmek gerekir artık..."

“AK Parti Türkiye’yi 10 yıldır yönetiyor. Pek çok başarılı sonuç aldı. İktisadi alanda, kamu hizmetleri konusunda, istikrar açısından, sivilleşme itibarıyla, hatta Kürt meselesinde... Tayyip Erdoğan AK Parti’nin doğal lideri, partisinden bile güçlü karizmatik bir siyasetçi. Attığı pek çok adım, kararlılığı, gösterdiği irade ve cesaret ülkenin yolunu açtı, seyrini değiştirdi. ... Eski rejim aktörlerine karşı sürdürdüğü mücadelede arkasında kentli, modern, liberal, demokrat pek çok kesimi bulmuş ve meşruiyetinin önemli bir kısmını buradan elde etmişti. Bu dönemde 'ataerkil dil' farklı bir işlev yerine getirmiş, iktidarın mücadele etme gücünün sembolü görülmüş ya da bu mücadeleye oranla, doğal olarak, önemsizleşmişti.” (Yeni Şafak-07.06.2013)

“Gezi eylem ve eylemcilerinin AK Parti’nin reform ve politikalarıyla doğan 'açık toplum'un bir unsuru, kendi çocuğu (farklı ve isyankar çocuğu) olduğunu bilmesi gerek.” (Yeni Şafak-11.06.2013)

AK Parti'nin 2010'ların Türkiye'sini, katılım fikrini dışlayan, mikro alandaki siyasi talep ve farklılıkları törpüleyen, kamu alanını bir yönüyle daraltan merkezîyetçi ataerkil bir politik anlayışla yönetmenin artık imkansız olduğunu görmesi gerekir. (Yeni Şafak -19.06.2013) (Ahmet Altan-T24)

"Eğer kalabalıkları kışkırtmaya, padişahlığını sürdürmeye kalkarsa ülkenin istikrarıyla birlikte ekonomik dengesini de bozacak, büyük başarılar göstererek on yılda bu halka kazandırdıklarını misliyle yok edecek." (Murat Belge- Hürriyet-09 Haziran 2013)

"...bu adam başarılı. Ekonomik başarılar, ordu, sarıkızlar'ı mertçe göğüslemiş. Şu anda son derece anti Erdoğan ruh hali içindeyken bile, her zaman nesnellığe önem veren bir adam olduğum için, yaptığı iyi şeyleri hemen unutmayalım diyorum." (Hasan Cemal-02 Kasım 2012-Milliyet)

Türkiye ekonomide 2000'li yılların başından beri yükselen bir grafik çiziyor. Ak Parti iktidarı, özellikle mali disiplin konusunda sergilemiş olduğu başarıyla ekonomiyi büyüme rayına oturttu. (Hasan Bülent Kahraman-Sabah -05.06.2013)

"Biz çok apolitik bir kuşaktık, nasıl oldu bu derecede politize olduk, sokağa çıktık?"

Bu sorunun yanıtı AK Parti siyasetlerinde ve o siyasetlerin başarısındadır. Çünkü AK Parti, Türkiye tarihinin gelmiş geçmiş en politik, en

ideolojik partisi ve siyasetidir. Çok büyük kitleleri siyasallaştırmıştır. Onlara siyaset yaptırmıştır. O kitleleri kendi talepleri doğrultusunda mobilize etmiştir.

O partideki kadın hareketine ve ağırlığına bakmak yeter söylediklerimin gerçekliğini sınamak için. Aynı şekilde askeri, bürokratik vesayet, elitist azınlıkçı kuvvet bu dönemde geriletilmiştir. Bütün bunlar siyasetin toplumsallaşması, toplumun siyasallaşmasıdır. "

"Hükümete tavsiyem, her şeyden önce sakin olun. Kimse altınızdan halıyı çekmiyor. Rahat olun; buradan ne Tahrir çıkar, ne de devrim. Gençlerin ortak ideolojisi olmasa da, haklı itirazları var. Bir durun, dinleyin. Katılmanız da, bari ne olduğunu doğru analiz edin. İşte belki o zaman Türkiye'de gittikçe daralan demokratik alanı el birliğiyle genişletmek mümkün olur..."(Aslı Aydıntaşbaş-06 Haziran 2013-Milliyet)

El cevap

AKP İstanbul İl Başkanı Aziz Babuşcu da açık sözlü davranarak liberal destekçilerine elveda demektedir: "...liberal kesimler, şu ya da bu şekilde bu süreçte bir şekilde paydaş oldular ancak gelecek inşa dönemidir. İnşa dönemi onların arzu ettiği gibi olmayacak. Dolayısıyla o paydaşlar bizimle beraber olmayacaklar.... Çünkü inşa edilecek Türkiye ve ihya edilecek gelecek onların kabulleneceği bir gelecek ve bir dönem olmayacak." (İstanbul Suriçi Grubu Derneği etkinliğinde- 01 Nisan 2013)

Liberaller bir anda bitpazarında müşteri bek-

leyen eski elbiseler gibi askıya çıkarıldılar. Artık yandaşlıkları revaçta değil, azıcık kem söz söyleyen medya dışında kalmaya mahkum, muktedir nezdinde itibar da yok.

Direnişin ilk günleri

27 Mayıs, Salı: gece 23.00'de Gezi Parkı'na yıkım için iş makineleriyle çıkarma yapıldı. Asker Ocağı Caddesi'ne bakan duvarın 3 metrelik kısmı Taksim Yayalaştırma Projesi kapsamında yıkıldı. 4-5 ağaç da taşınmak üzere yerinden söküldü. Yıkıma engel olmak isteyenlerin ilk tepkisi, gece geç saatlerde iş makinelerinin karşısına dikilmek, önüne yatmak oldu. Yıkım ertelenmişti. 40-50 kişilik grup gece çadır kurarak direnişe geçti, parkta sabahladı.

28 Mayıs, Çarşamba: sabah, parktaki nöbete katılanların sayısı da artmaya başladı. 12.45'te Zabıta ve polis, parkta nöbet tutanlara saldırdı. Direnişçilerle polis arasında uzun süren bir arbede yaşandı. Polis Gezi Parkı'nda çadırları kaldırırken, gazla da grubu dağıtarak iş makinelerinin yeniden çalışmasını sağladı. Bu kez devreye milletvekili Sırrı Süreyya Önder girdi. Önder, ağaçları sökmek üzere harekete geçen iş makinasının önüne geçerek çalışmasını engelledi. İş makineleri çalışmayı bıraktıktan sonra polisler de parkın diğer ucuna çekildi.

29 Mayıs, Perşembe: polis ekipleri eylemcilere müdahale etti. Olaylar sırasında çadırlar yandı.

RTE 3.Köprü temel atma töreninde konuşur: "Biz laf üretmiyoruz, iş üretiyoruz. Gezi Parkı'nda ne yaparsanız yapın. Biz kararımızı verdik, bu kararı uygulayacağız. Gezi Parkı'nın tarihini okuyun. Biz o tarihi yeniden hayata geçireceğiz. AKP döneminde diktiğimiz ağaç miktarı yaklaşık 2,5 milyardır. Ağaç dikmek isteyen insanlara bedelsiz yer tashih ediyoruz. Çünkü çevreciyiz."

30 Mayıs, cuma sabaha karşı 05.00 sularında Gezi Parkı'na şafak vakti AKP talimatıyla çıkarma yapan polisler parkta nöbette bulunanlara gaz yağdırdı. Nöbet çadırları yakıldı, insanlar dövüldü. Aynı gün akşam saatlerinde onbinler büyük direnişin ilk büyük işaretini verdi.

RTE Okçular Tekkesi açılışında konuşur: "...ben kral değilim. Milletimin oylarıyla işbaşına gelmiş bir başbakanım. Sizin hizmetkarınızım, efendiniz değilim."

31 Mayıs, cumartesi Sabaha karşı 04.30... Polisin sert müdahalesi sonrası ortalık karıştı. Eylemler hızla diğer illere de yayıldı. Ankara, İzmir, Mersin, İzmit, Konya, Manisa gibi pek

çok kentte gösteriler yapıldı. Polisin özellikle Taksim'deki sert müdahalesi büyük tepki topladı. Tüm gün kesintisiz polis saldırıları ve direnişle geçti. Aynı gün İstanbul 6. İdare Mahkemesi, Topçu Kışlası Projesi hakkında yürütmeyi durdurma kararı verdi.

Artık bu tarihten sonrası RTE ve Hükümet için bir kabus, direnişçiler için yeni bir deneyimin yaşandığı günler oldu.

Gezi direnişi, iktidarın yıllardır karşı karşıya getirmeye çalıştığı kesimleri (acımasız neoliberal ve halkı dışlayan ekonomik politikaları sonucunda) iktidara karşı birleştirip aidiyetleri de ikinci plana düşürmüştür. Kamusal alana sahip çıkma bilincinin oluşturduğu bu anlayış, kentlin metalaşmasına, ticarileşmeye, sömürüye karşı yatay ve hiyerarşik olmayan bir duruşu kendi dinamikleriyle oluşturmuştur. Birbirine mesafeli ve tahammülsüz olanlar dahi bayrak ve pankartlarını iktidara karşı birlikte havaya kaldırdılar. Farklı dünyaların insanları farklılıkları korumayı başararak paylaşmayı, ortak bir dünya, yeni söylemler ve yeni fikirler denizinde kendilerini ifade ettiler. Solcusu, demokrati, antikapitalisti, çevrecisi, Kemalisti, laiki, cumhuriyetçisi ve de apolitik olanı bu fikirler denizinin isyan dalgası üzerinde Gezi Parkı ve Türkiye meydanları-

na aktılar.

Gezi Parkında iki orantısız güç gördük. Birincisi polisin orantısız gücüydü. İkincisi polisin orantısız gücünün en acımasız olduğu anlarında bile direnişçiler orantısız bir zekayla mizah ve yaratıcılıkta sınır tanımadılar. Kavi ve farklı bir direniş söylemi toplumsal mücadele pratiğimizde yerini aldı. Bir tweette okuduğum "yaratıcılıktan geberiyoruz!" sözünü söyleyenler, başka bir dünyanın da mümkün olabileceğine gösterdiler: alternatif yaşam. Paylaşım ve dayanışmayla da insanların bir arada yaşayabileceğine örnek oldu. Tüketim amaçlı mal yoktu, gerekli olanın ortaklaşa kullanımı vardı. Kullanım değeri, değişim değerinin yerini aldı. İnsanlar birbirlerini dinleyecek platformlar oluşturdu. Bu eylemselliği yaşadıkları, deneyimin bizzat içinde yer aldıkları için şanslıydılar. Öğreniyorlardı. Lidersiz, yatay ilişkilere dayanan, özgürlüğü temel alan, anti-otoriter bir isyanın cesur ve yürekli bireyleriydiler.

İktidar konuşmaya devam ediyor

"Tayyip Erdoğan'ı kimseye yedirtmeyiz. Ya ni yüz yılda çıkan bir liderdir başbakanımız ve Türkiye'nin son dönemdeki büyük dönüşümünü sağlayan kişidir." (Danışman Yalçın Akdoğan-Habertürk TV- 04 Haziran 2013)

"Orada büyük bir opera binası yapacağız AKM yerine ve daha güçlü bir merkez olacak. Orada yapılmış olan Topçu Kışlası'nı yapacağız. Bu muhteşem eseri yapacağız."

(Tunus'ta basın toplantısı-06 Haziran 2013)

"Türkiye'yi büyüterek bugünlere geldik. Şimdi altını çiziyorum; faiz lobisine rağmen buralara geldik. Bu faiz lobisi şu anda borsada spekülasyonlara girmek suretiyle bizi tehdit edeceğini zannediyor. Şunu bir defa çok iyi bilme-

leri lazım; bu milletin alın terini onlara yedirtmeyeceğiz. Bir bankanın genel müdürü çıkıp da bu vandalizmi organize edenlerin yanında olduğunu söylüyorsa bunlar karşısında bizi bulacaklardır."

"Gazeteciyim diyerek, sanatçıyım diyerek, siyasetçiyim diyerek son derece sorumsuz bir şekilde nefretin, ayrımcılığın, hukuksuzluğun, kışkırtmanın alasını yaptılar."

"Yol ver gidelim, Taksim'i ezelim"

"Dik dur eğilme. Başbakan burada çapulcular nerede"

"Biz dik duracağız dikleşmeyeceğiz. Şimdi biri çıkmış diyor ki, 'Ne sağcıyım, ne solcu çapulcuyum çapulcu.' Hayırlı olsun. Sakın bu çapulcuları da ihya etmeyin. Biliyorsunuz bunlar yıllarca bu milletin sırtından geçindi. Ne demek istediğimi biliyorsunuz değil mi? Ben diyorum ki faiz lobisine haddini bildirmeniz gerekir."

"Sanatçılara da söylüyorum siz 10 yıllık iktidarımızda bizden ne istediniz de almadınız? Ama bundan sonraki süreç böyle çalışmayacak. Çok daha farklı çalışacak. Çünkü bu milletin iktidarına saygı duymayanlar, bunun bedelini öder." (Kuzey Afrika Dönüşü Havaalanı yolları-07 Haziran 2013)

"Bir sanatçı çıktı, bir tweet attı. 'Mesele sadece gezi parkı değil arkadaş, sen hala anlamadın mı' dedi. Eğer ülkede hukuk varsa sana bunun hesabını soracağız."

Çok açık net söylüyorum, Taksim Meydan'ı boşaldı boşaldı, boşalmadığı takdirde artık bu ülkenin güvenlik güçleri orayı boşaltmayı bilir."

(Sincan Mitingi-15 Haziran 2013)

Oya Baydar'ı da dinleyelim

"Bugünkü siyasal ortamda mevcut hükümeti kaotik eylemlerle düşürebileceği kof hayalleriyle Taksim'den ve meydanlardan çekilmemekte ısrar edenler, ülkenin normale dönmesini ve demokrasi mücadelesini normalleşmiş bir ortamda sürdürmeyi göze alamayanlardır. Devrimcilik sandıkları yöntem ve belirsiz amaç kaostan başka bir şey değildir."

"Gezi direnişi şu an itibariyle önemli kazanımlar sağlamıştır, ... Bir adım ötesinde bütün kazanımlar yitirilebilir ve o genç kitle öfkesini içine bastıran, her an patlamaya hazır ama yenilgi duygusuyla malûl bir orduya dönüşebilir."

Bugüne kadar Taksim Gezi direnişine destek olan kesimlerin çoğunluğu ve halk, artık yeter, bitsin, diyor. ... Böyle anlarda en son duyulan ses akliselimin sesidir, çoğunlukla da itibarsız-

laştırılarak bastırılmaya çalışılır. Devrimbazlık her zaman gerçek devrimcilikten kolaydır. ... normale dönüş adımlarının hemen atılmasını diliyorum. Aksi takdirde meşruiyetini yitiren, hiç hak etmediği halde Taksim direnişi olacak ve iktidar kitlelerin gözünde güç ve haklılık kazanacak. Bu meşruiyet yitiminin sorumlusu olmayın!" (15.06.2013- T24)

Okur yorumu

(Biz 30 Mayıs'ta Gezi Parkı'nda otururken, 31 Mayıs'ta sadece Gezi Parkı'na ve Taksim Meydanı'na ulaşabilmek uğruna gaz yerken, ülkenin diğer yerlerinde sokaklara dökülürken, sizden icazet almadık, bizi meşru saymanızı beklemedik. Aynı şekilde devam edeceğiz, siz bu konulara çok kafa yormayın.)

Çevresi kötü kendisi iyi

"Çevreniz çıkar gruplarıyla, rant lobisiyle, ikbâl bezirgânları, bilinçli bilinçsiz ajan provokatörler, bir de siyasî-ideolojik at gözlükleri yüzünden olup bitenleri hiçbir şekilde kavrayamayan akıldanelerle öyle bir çevrilmiş ki en güçlü olduğunuzu sandığınız bir dönemde hızla siyasi sonunuza doğru itiliyorsunuz. Bunlara bir de sizin artık çok iyi öğrendiğimiz kişilik özelliklerinizi, ... ekleyince, sadece kendinizi değil, hepimizi, bütün ülkeyi tehlikeye sürüklüyorsunuz. Korkmayın, askerî darbe ihtimali yok; ... yüzde 50'lik oyunuzun ... düşüşü engellemeye yetmeyeceği durumlar vardır.

... bu açık mektup, sizi böyle bir düşüştən ve asıl, ülkemizi uçuruma düşmekten sakınmak için yazılıyor." (19.06.2013-T24)

Ve RTE tekrar konuşur

"...sen hangi iktidara konuşuyorsun yahu. ...Bundan daha büyük haddini bilmemezlik olur mu? Haddini bileceksin, bilmem ne platformuymuş, ne platformu olursan ol. Ayaklar ne zamandan beri baş olmaya başladı?"

"Diyorlar ki 'otele polis saldırdı.' Durup dururken saldırmadı. O meydanlarda polisle çatışanlar oraya gitti. Oranın sahipleri de onlara güzel bir ev sahipliği yaptı. Oranın peşinden polis oraya girdi. Biliyorsunuz yasalarda yatak-

lık etmek de suçtur. Bu bir yataklık etme suçudur aslında."

(Grup Toplantısı-25.06.2013)

"Polisimiz adeta kahramanlık destanı yazdı. Böylesine uzun soluklu bir mücadeleyi vakarını, disiplinini bozmadan, 48 saat adeta aç susuz kalarak sürdürebilmek, sadece bizim polisimizin başarabileceği bir iştir"

"Biz, 'işkenceye sıfır tolerans' diyen bir hükümetiz. Biz polisimizin olaylara müdahale, gözaltı, sorgulama kurallarını değiştiren, demokratikleştiren bir hükümetiz. Polisimiz hata yaptığında bunu açık yüreklilikle söyler, gereğini de yaparız." (Polis Akademisi'nin 68. dönem mezuniyet töreni-25.06.2013)

ve SÖZLER

"Tayyip Bey, bir düşün; bizim gibi üç çocuk ister miydin"

"Anamızı da aldık geldik"

"Alkolü yasakladın millet ayıldı"

"Biberi bal eyledik meydanları dar eyledik"

"Mustafa Keser'in askerleriyiz"

"TOMA'lara göğüs geren/İşte benim Zeki Müren."

"Çare Drogba"

"Tüp kaçagını çakmak yakarak kontrol eden bir milleti biber gazıyla korkutamazsınız."

"Gaza geldik."

"Polis kardeş! Gerçekten gözlerimizi yaşırtıyorsunuz..."

"Sinirlenince çok güzel oluyorsun Türkiye"

"Ay resmen devrim..."

"Filiz, direnelim mi?"

"Tomayla 8 gündür beraberiz, ciddi düşünüyoruz"

Sporda iki fiyasko

Geçtiğimiz haftalar spor alanında Tayyip Erdoğan rejiminin iki büyük fiyaskosuna sahne oldu.

Bunlardan birincisi Mersin'de düzenlenen 17. Akdeniz Olimpiyatlarıydı. Yunanistan'ın Olimpiyatları düzenleyemeyeceğini söylemesi üzerine Türkiye üstlenmiş, Tayyip Erdoğan'ın açılış konuşmasında ve öncesinde-sonrasında övündüğü gibi, tesisleri 17 ayda tamamlamıştı.

Gelgelelim, yaptığı her şeyi narsisizminin tatminine sunmak ve politikaya tahvil etmek isteyen Tayyip Erdoğan'ın bu Olimpiyat girişimi fiyaskoyla sonuçlandı.

Çünkü çok sönük geçti, oyunlar bomboş tribünler önünde oynandı. Mersinliler alınmasınlar ama kanımızca o kadar para havaya savruldu. O tesislerden Mersinlilerin yüzde kaç kapasiteyle yararlanacakları belirsiz olduğu gibi, Tayyip Erdoğan'ın olimpiyat fiyakası uğruna Türkiye'nin Mesin'e ayıracak o kadar parası yoktur.

Olimpiyat Oyunları --Akdeniz çapında da olsalar-sadece sporcuların değil pek çok ülkeden sporseverin konuk geldiği uluslar arası spor olayıdır. Bu nedenle her ne şekilde olursa olsun, ülkeye turist çekerler ve konuk edilen sporcuları ağırlama masraflarını çıkardıkları gibi, yapılan tesislerin maliyetini de kurtarırlar, ayrıca ev sahibi ülkeye ve kente hayli para bırakırlar. Mersin Olimpiyatlarında bunların hiç birisi gerçekleşmediği gibi, milyonlarca lira savrulmuştur.

Tayyip Erdoğan'ın açılış nutku

Tayyip Erdoğan'ın açılış konuşması ise ayıp üstüne ayıp, gaf üstüne gafla doluydu.

Birincisi, 1996'da Çağdaş Olimpiyatların 100. Yıldönümünden beri Uluslar arası Olimpiyat Komitesi beri ev sahibinin o kentin belediye başkanı olduğunu karara bağlamıştır. Bu hem Yaz, hem Kış olimpiyatları, hem Akdeniz Olimpiyatları Paralimpik Oyunları, Üniversite Olimpiyatları için geçerlidir. Zira olimpiyat Oyunları diğer spor şampiyonaları gibi bir veya iki ülkenin değişik şehirlerinde yapılmaz, tek bir şehirde yapılır.

Uluslar arası Olimpiyat Komitesi 1996'da bu kararı almıştı. Nitekim 2004 Atina Olimpiyatlarında ev sahibeliğini Dora Bakoyannis (The-

odora Mitsotakis Bakoyannis) yapmıştı. 2008'de Beijing Belediye Başkanı Guo Jinlong, 2012'de ise Londra Belediye Başkanı Johnson ev sahibi idiler.

Mersin'deki Akdeniz Olimpiyatlarında ise Büyükşehir Belediye Başkanı Macit Özcan ev sahibi yapılmak şöyle dursun, törene bile çağrılı değildi. Niçin? Çünkü CHP'liydi. Yani dağdan gelen bağdakini kovmuştu. Bu ülkenin başbakanı aklına eseni yapmayı alışkanlık haline getirmiştir, işine gelmezse kurallara, temüllere, hatta Yargı kararlarına uymaz. Oysa sen kim olursan ol, uluslararası bir spor olayında onun kurallarının üzerinde değilsin.

Tayyip Erdoğan'ın ikinci yaptığı ayıp açılış töreninde kalkıp ev sahibi gibi konuşması oldu. Oysa Olimpiyatlarda bu düzeyde konuşacaksa politik bir makam sayılmayan Devlet Başkanı konuşur, o devlet cumhuriyet değilsen Kraliyet ailesinde birisi konuşur.

Tayyip Erdoğan Oyunları kendisine mal etmek için C:Başkanı Gül'ü bir yana itti ve kendisi gidip onuştu. Bu da yabancı konuklar ve katılımcılar tarafından ayıplandı. 1971'de Akdeniz Olimpiyatları İzmir'de yapılmıştı, ve açılış konuşmasını C. Başkanı Cevdet Sunay yapmıştı.[Ekranda izlemistik, Sunay konuşma yapmak üzere ayağa kalktığı anda birisi eline küçük bir kâğıt tutuşturmuştu, o da üç kelimelik cümleyi kâğıttan okumuş ve "Akdeniz Oyunlarını Açıyorum" demişti Fakat o sakil konuşma blr Tayyip Erdoğan'ın tribünden inip kürsüye gelerek nutuk atmasından şerefliydi. Zira hiç bir kural çiğnenmemişti.]

White Sea

Tayyip Erdoğan'ın üçüncü ayıbı cehaletten

ileri geliyordu. Zaten Tayyip Erdoğan eline verilmiş metnin dışına çıktığında her zaman değil ama çoğu zaman gaf yapıyor, yanlış yapıyor.

Konuşmasında Akdeniz'i İngilizce'ye tercüme etmeye kalkıştı. Büyük bir bilgiçlikle -ve önemli bir şey söylediğini zannederek-Akdeniz için "White Sea" dedi. Cehaletin cesareti bu kadar olur. Yerküre üzerinde adı İngilizce'ye "White Sea" diye çevrilecek tek bir deniz vardır, o da Rusya'nın kuzeyinde İskandinavya'nın doğusunda yer alan Barents Denizi'nin bir körfezine verilen addır. [İskandinavya'yı koyuna benzetirsek, Beyaz Deniz kuyruğun altındaki körfezdir.]

Akdeniz'in İngilizcesi ise Mediterranean Sea'dir ve sözcük anlamı "Karalar Ortasındaki Deniz" dir. [Kelime Roma'dan kalmıştır, Romalılar önceleri "İç Deniz" (Mare Internum) derlerken, denizi çevreleyen karaları ele geçirdikten sonra Bizim Deniz (Mare Nostrum) demişlerdir.]

Akdeniz'in Tayyip Erdoğan'ca İngilizce'ye çevirisi ODTÜ öğrencilerinin taşıdıkları pankartlardan birinde istihza konusuydu.

Tayyip Erdoğan'ın konuşmasındaki dördüncü ayıp "Yunanistan tapamadı, biz 17 ayda tamamladık" diyerek lafa girmesiydi. Dahası da "Biz bu Olimpiyatları, 2020 Olimpiyatlarının provası olarak yapıyoruz" demesiydi. Ne neyin provası_ Mersin'in nüfusu 1,6 milyon, İstanbul'un ise 14 milyon. provası olamaz. Konaklama ve trafik bakımından mı prova edecek sin?

Ayrıca "sizi provamız olsun diye çağırdık" demek oraya gelen 2994 sporcuyu küçümsemek demek.

Ve nihayet beşinci ayıp, Tayyip Erdoğan'a karşı stadyumda protestolar olur korkusuyla içeri normal seyirci alınmadı, biletler AKP'li-ler eliyle dağıtıldı. Galatasaray'ın TT Arena Stadının açılış töreninde Tayyip Erdoğan ışıltanmış ve yuhalanmıştı, 2012 Ocak ayında ölen Lefter Küçükandonyadis için yapılan törene gelen Tayyip Erdoğan izleyicilerin bir bölümü tarafından yuhalanmış, protestoları Ali Koç önlemişti, Mersin'de de aynı durum tekrarlanır diye korkuldu.

Kısacası her şey yolunda gitseydi Tayyip Erdoğan show'unu yapacaktı. Yapamadıysa,

Olimpiyatlara toplum, hatta Mersinliler hiç ilgi duymadıysa bunu Gezi Direnişçilerine borçluyuz.

20 yaş altı futbol şampiyonası

Tayyip Erdoğan'ın spor alanında boşa giden ikinci gösterisi 20 Yaş Altı Dünya Futbol Şampiyonasında yaşanan fiyaskoydu. Tayyip Erdoğan 88 yaşında ve dört kez başkan seçilen, "futbolda ırkçılığın olduğunu" inkâr ederek, Avrupa'da oynayan siyah futbolcuların tepkisini çeken, siyah futbolcuların tepkisini çeken, dünya kupalarının hangi ülkede yapılacağı konusunda rüşvet aldığı ileri sürülen gangster kılıklı Sepp Blatter ile Kayseri'ye açılış maçına gitmişti. Ama fiyakanın gerisi gelmedi. Çünkü maçlar boş tribünler önünde oynandı. Türk takımının oynadığı iki maçta bile stadyumlar tam dolmadı.

Türkiye'de böyle bir şampiyonanın yapıldığından toplumun haberi yok. Maçları yayınlayan TRT televizyonları hariç, diğer kanalların spor programlarında bile maçların haberleri verilmiyor.

Bu şampiyonanın mali portresi nedir, kimse bilmiyor. Paranın ne kadarı Futbol Federasyonundan çıktı, ne kadar devletten (Gençlik ve Spor Bakanlığı'ndan) çıktı açıklanmış değil. Tayyip Erdoğan gelecek yıl Başkan olsun diye hazırlanan bu gösterilerin maliyeti halkın cebinden çıkmış oldu. Gezi sayesinde Başkanlı düşleri hüsrarla sonuçlandı, ama giden para gitti, rezil rüsva olduğumuz da cabası.

Can Yücel demişti ki:

*“ Sararıp dökülmeden önce kızaran yapraklar ki onlar
Şan verdiler ortalığa bütün bir sonbahar*

*Mevsim dönüp de yeniden yeşermeğe başlayınca rüzgar
Çıplaklığında o atın yine onlar koşacaklar*

O çocuklar

O yapraklar

O şarabi eşkıyalar

Onlar da olmasa benim gayri kimim var?”

KIZILCIK

ZABATALAR'DAN TÜRKİYE "HAZİRAN DİRENİŞİ"NE SELAM VAR!

Tüm Dünya Yurttaşlarına! Kardeşler, Kadınlar, Erkekler, Evsizler, Yoksullar...

Zapatalar kaç kişidir diye sormuşlardı bizlere ve biz, hakları, özgürlükleri, kendi gelecekleri için mücadele verilen her yerde yüz binler olduğumuzu söylemiş-tik. Şimdi bugün, buradan binlerce kilo-metre öteden duyuyoruz ki; Anadolu topraklarında, Türklerin, Kürtlerin, Ermenilerin, *Lazların, Çerkezlerin ve sayama-dığım diğer halkların anayurdunda onur-lu yaşamak isteyen yüzleri maskeli yüz binler sokaklarda özgürlük diye haykırıyor. Yıllardır Kürt kardeşlerinin onur-lu bir yaşam müca-delesinde olduğu gi-bi.* Mücadeleye başla-dığımız günden bu ya-na, yalnız olmadığımızı, milyonlar olduğumuzu ve her gün çoğaldığımızı biliyorduk. Bugün bir top-rak da daha çoğaldığımızı görüyoruz.

Hükümetlerinin on yıllardır süren baskıcı yönetimine karşı onurlarını savunmak için Türkiye halklarının sokaklarda isyanda ol-duğunu, Ya Basta! (Yeter Artık!) diye haykırdığını işitiyoruz. Tarih boyunca efendilerin başkenti olmuş büyük İstan-bul bugün isyanın başkentine dönüş-mekte, ezilenlerin sesine ortak olmakta. Büyük İstanbul'un sokakları bugün ka-dınların, çocukların, erkeklerin, eşcinsel-lerin, Kürtlerin, Ermenilerin, Hristiyanla-rın, Müslümanların başkentine dönüştü-ğünü; on yıllardır kendi hükümetlerince aşağılananların, bastırılanların, yok sayı-lanların bugün artık buradayım dediğini görüyoruz. Heyecan duyuyoruz!

İsteğimiz hiçbir zaman yeni bir iktidar, yeni bir yönetim, yeni bir hükümet, yeni bir başkan olmadı. Sadece saygı bekle-dik. Özgürlük, demokrasi ve adalet iste-ğimize saygı göstermesini bekledik hü-kümetlerden. Türkiye halkı da günlerdir süren direnişinde aynısını istiyor ve ta-lep ediyor. Şu an iktidardaki hükümet-ten başlamak üzere, iktidara gele-cek tüm hükümetlerden sadece özgürlük, demokrasi ve adalet is-teğine saygı! Ve ekliyor: Bunu göstermediğiniz takdirde, hak-ların ve özgürlüklerin sahibi olan bizler, size karşı her za-man direneceğiz, saygılı ol-mayı öğreninceye kadar so-kaklarda savaşaacağız. Ye-ni bir şey, fazla bir şey değil sadece haklarımızı za saygı duymanızı bekliyoruz. Çünkü biz-ler nasıl yaşamak iste-diğimizi biliyor, nasıl yönet-mek ve yönetilmek istediğimizi çok iyi biliyoruz. Kendimizi yönetmek ve hakkımızda kendimiz karar vermek isti-yoruz.

Ve bizler buradan, onurlu bir yaşam için mücadele eden Türkiye halklarına dostça selamlarımızı iletiyor ve isyanın ateşinin Chiapas'ı ısıttığını belirtmek is-tiyoruz. Tarihi geçmişten ve gelecekten kurtarıp şimdiye taşıyanlarla dayanış-mayla...

Komutan Yardımcısı Marcos
Lakandon Ormanları

